Domnul sta tot nemişcat.

— E tactica lui, zise Mimi. Totuşi Idila trebuia să aibă un sfârşit ca o ultimă încercare, Mimi îşi avansă piciorul în lungul pingelelor ghetei de antilopă, ca şi când o pingea ar putea simţi fâşiitul unui ciorap de mătase, sau căldura unei pulpe apetisante.

Într'adevăr la Halele Centrale, domnul se ridică de pe bancă, fără a arunca dorei Mimi nici o privire şi cu multă greutate, sprijinit în baston, se îndreptă spre eşire.

Biata Mimi, de geaba îşi murdărise ciorapul de mătase, cu care mângâiase un picior de lemn.

IUNIE

(D'ale lumei)

In zori de zi, când soarele 'şi arată
Pe bolta transparentă scăfârlia
Şi când de jos se 'nalţă ca săgeata,
Să-i iasă înainte ciocârlia.

Când trandafirii încep să îş desfacă
A lor petale fine de mătase ;
Când babalâcii, numai în cămaşe,
Desch'd pe rând ferestrele la case.

Când tot se redeşteaptă la viaţă,
După o 'ntreagă noapte—de repaus,
Şi când deschide uşa la dughiană,
S'aşteple-un mic gheşeft, jupân Grünhaus.

Fetiţe cu figura zugrăvită
Şi ochii turburi de nesomn şi trudă,
Le vezi pe stradă cum se 'ntorc grăbite
Venind acasă dela... câte-o rudă.

Şi 'n timp ce totul prinde să se miste
Spre-un trai mai onorabil şi mai dulce
Nesocotind splendorile naturii,
Nu au decât dorinţa : să se culce!

Ciupac

Afacerea Laprugnolle

de R. FRANCHEVILLE

Cu mare bucurie văd venind epoca deschiderei Camerilor, spuse doamnei dela cassă un vechi obişnuit al cafenelei celei mici din Batignolles : nici odată nu sunt liniştit când sunt deputaţii în vacanţă... De ce? Fiindcă trebue să-ţi ai totdeauna deputaţii la îndemână, pe vremurile astea, altfel eşti ca bieţii copilaşi lepădaţi, fără sprijn, fără protecţe ; eşti la discreţia poliţiei, a biurocraţiei, a fiscului, a P. T. T-ului, a negustorilor, a tuturor vexaţiilor.

Uite, cum ar mai fi scăpat cu viaţă faimosul Laprugnolle dacă mica lui neplăcere s'ar fi întâmplat în timpul vacanţelor parlamentare, şi dacă deputatul lui în loc să fie prezent pentru ca să-l apere, ar fi fost dus la mare sau la munte. Nu e aşa?

Nu vă aduceţi aminte de afacerea Laprugnolle ? Nu e mai mult de zece ani de atunci şi a fost o afacere celebră.

Laprugnolle, într'o seară când se întorcea rău dispus dela o adunare electorală, unde candidatul Voracieux îşi desvoltase un program, care lui nu-i plăcea de loc, şi-a omorît nevasta, soacra, vărul sus zisei soacre, soacra sus zisului văr, portarul imobilului, agentul dela gaz, doi agenţi de poliţie, şi câţiva alţi inşi de mai mică importanţă : în total treisprezece persoane, fără să mai socotim răniţii.

Masacrarea aproapelui are punct comun cu tragerea fără de motiv serios a semnalului de alarmă al unui tren, aceia că expune pe autor la urmărire judiciară. Laprugnolle fu aşa dar arestat şi el, care până acum vegetase în fundul mediocrităţei, ajunsese pe neaşteptate eroul zilei.

Admiraţia mulţimei îl duse dintr'o dată la celebritate. Şi—lucru pe care niciodată nu l'ar fi văzut dacă ar fi continuat să mucezească în cinstea lui,—se văzu strălucind în prima pagină a marilor cotidiene portretul acestui incomparabil scelerat, care posedă glora excepţională de a nu avea nicio scuză.

Astfel toţi fură plini de atenţi faţă de el şi d. Pantinois, judecătorul de instrucţie însărcinat să-l aranjeze, nici nuputea să-şi ascundă admiraţia faţă de o viţeţie ca aceasta, căci d. Pantinois era absolut scârbit de a nu avea de instruit, în majoritatea cazurilor, decât crime insipide.

Când o crimă este justificată de împrejurări, de mediu, încetează de a fi interesantă în ochii unui adevărat amator. Dar ceeace făcuse Laprugnolle ieşea cu adevărat din obişnuit ; era ceeace se poate chema un lucru frumos, într'o epocă în care totul e sabotat, făcut de mântuială...

Întrebat asupra motivelor care îl împinseseră la masacrarea a treisprezece persoane nevinovate, el răspunse nobil :

— „Mă dureau măselele !“.

Trebue să recunoaştem într'adevăr că oamenii care au dureri de dinţi sunt în general cu o dispoziţie masacrantă. Dar acest motiv nu era suficient pentru ca să se poată atenua culpabilitatea şi responsabilitatea omorâtorului. Impovărat de greutatea completă a celor treisprezece crime, el fu dat în judecata juraţilor.

Procesul fu senzaţional. Marii croitori parisieni, creiară tualete speciale pentru acest „great event“ ; şi peluza dela Auteuil în ziua de Grand Steeple nu poate da decât o idee slapă despre toate elegantele adunate în pretorie în onoarea lui Laprugnolle. D. preşedinte Ratatou, care dirija desbaterile cu o grije măreaţă părea că pluteşte la o sută de metri deasupra acestor frivolităţi deşarte. Dar, în fond acest bătrân consilier cu înfăţişarea mânioasă era extrem de linguşit, văzând că şi cele mai mici cuvinte ale sale erau sorbite ca o băutură de preţ. Astfel că, după pledoariile puse lui Laprugnolle întrebarea tradiţională, cu o voce infinit de solemnă :

— Acuzat, mai ai ceva de adăugat pentru apărarea dumitale ?

Toţi se aşteptau ca Laprugnolle să răspundă iarăşi : „Mă dureau măselele“. Dar nu. Dispreţuind acest slăbănog argument, se scotoci prin buzunare, scoase din portofel un mic plic şi-l dete preşedintelui, spunându-i, şiret :

— Binevoiţi a lua cunoştinţă.

O tăcere apăsătoare domnea asupra auditorului în timp ce d. Ratatou, puţin intrigat, desfăcea misteriosul plic, care trebuia să cuprindă judecând după atitudinea încrezătoare a lui Laprugnolle, dovezile strălucitoare ale nevinovăţiei sale.

El nu cuprindea decât o carte de vizită cu aceste cuvinte

Jean-François Cornebique deputat al arondism. XXX, recomandă pe numitul Laprugnolle bunăvoinţei d-lui Ratatou şi-ar fi recunoscător dacă ar bine voi, în caz când e posibil să aducă un verdict de achitare pentru protejatul său.

Diavolul de Laprugnolle avea în buzunar un deputat influent, care-i dăduse o scrisoare de recomandaţie pentru Thémis.

D. Ratatou, perplex, se aplecă spre judecătorul din stânga (cel din

Biblia tălmăcită de ovrei

— *După ce Noe şi-a terminat construirea bărcii, şi-a vârât înăuntru familia, compusă din 8 persoane şi câte două animale din fiecare specie şi curate şi necurate.*

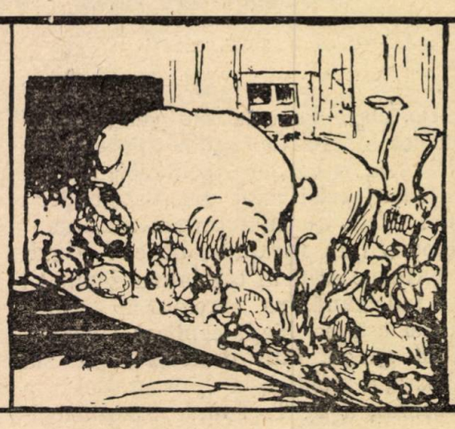

Astfel a vârât doi cai, doi boi, doi elefanţi, doi câini, două muşte, doi păduchi...

— *Ce-ai spus ? Numai doi păduchi la evrei ?*

Asta nu se poate.

(Le Journal amusant)

dreapta dormea) şi-i arătă cartea :

— Ce zici de asta ? îl întrebă la ureche. Scumpul coleg îi zise că era o gravă ofensă adusă magistraturei. Dar el socoti de asemenea că d. Cornebique, politician desgheţat, avea şanse să devină odată ministru de justiţie şi atunci...

— Eh, Eh ! răspunse el mângâindu-şi favoritele ; asta nu e suficient pentru achitare, dar excelent pentru circumstanţe atenuante.

Din nefericire mai erau şi juraţii, speriaţi de măcel şi neaprobând de loc acest fel de a vedea. Opiniunea lor fu exprimată astfel încât Curtea fu obligată să condamne pe Laprugnolle la moarte.

— Caraghioşi ! strigă nenorocitul. De geaba să mai ai protecţie.

Când deputatul Cornebique află această tristă veste, îşi zise cu scârbă:

— Ce triste vremuri ! Nu se mai respectă nici dorinţele reprezentanţilor poporului. Dar după ce reflectă, adăugă.

— Am să mă adresez direct Preşedintelui Republicei, ca să-mi graţieze protejatul. Şi o să vedem noi cine o să răzbească până la urmă !

Primit de şeful Statului, el îi ţinu acest discurs subtil :

— Domnule Preşedinte, Camera deputaţilor a avut onoarea de a vota în această săptămână legea asupra zilei de şase ore, pe care toată democraţia o aştepta ca pe o binefacere socială. Dumneavoastră nu ignoraţi că această lege umanitară, n'a fost votată decât cu o majoritate de un vot, teribil de spus, dar era cât p'aci să nu treacă : fără mine, ea nu trecea.

— Fără dumneata ?

— Da, domnule Preşedinte. Căci unicul vot al majorităţei, care a făcut să se aplece balanţa în favoarea emancipărei proletare şi a justiţiei egalitare, a fost votul meu.

— Cred domnule Cornebique, dar de unde ştiţi.

— E foarte simplu... D. Voracieux deputatul pe care l'am învins atât de greu în ultimile alegeri, era un reacţionar încăpăţânat. Dacă nu l'aş fi răpus, şi dacă s'ar fi reales, ar fi votat contra legei în chestiune, care graţie lui ar fi fost respinsă.

— E adevărat. Aşa dar dumnitale îţi datoreşte democraţia această glorioasă reformă.

— Da, dar cum am fost ales ? urmă d. Cornebique după ce se înclină cu modestie. La primul scrutin Voracieux avea 3133 voturi; eu n'aveam decât 3129. A fost balotaj. In această perioadă se întâmplă din fericire un fapt care schimbă faţa lucrurilor. La al doilea scrutin eu aveam tot 3129 voturi. Nu mai câştigasem nici unul. Dar Voracieux pierduse şease, adică nu-i mai rămăseseră decât 3127... El a fost învins, eu ales.

— O mare fericire pentru ţară !

— Da, domnule Preşedinte ! Dar cărei împrejurări salvatoare datoreşte ţara această fericire ? Iată : între primul şi al doilea scrutin şease dintre cei mai credincioşi alegători ai adversarului meu temut, au fost curagios nimiciti de un patriot fervent care n'a şovăit să întrebuinţeze acest mijloc radical pentru a asigura triumful cauzei celei bune.

— Pe legea mea, iată un desnodământ eroic ! Şi cum se numeşte acest brav cetăţean.

— Laprugnolle ! Lui şi numai lui îi datoreşte Franţa cea mai frumoasă reformă a secolului, şi acum e trimes la esafod ! Vă daţi seama, ce nerecunoştinţă?

— Nu, nu ! îl vom graţia ! strigă preşedintele convins ! Şi va avea o mică şi frumoasă proprietate în Guyana.

Acesta fu desnodământul afacerei Laprugnolle.

Vedeţi, încheiă bătrânul client obişnuit al cafenelei din Batignolle, de n'ar fi măcar decât pentru a te apăra de urmările unei dureri de măsele şi tot e bine să-ţi ai deputatul la îndemână.

Iar cucoana de la cassă aprobă.

Duzina

Madam Boblete angajase o nouă servitoare, o adevărată perlă, judecând după primul ei debut. Anica, aşa se numea noua servitoare, părea că îndeplineşte toate calităţile. Muncitoare, cinstită, curată şi mai ales nepretenţioasă, mulţumindu-se numai cu modesta leafă de 1500 lei pe lună şi nepretinzând decât trei nopţi pe săptămână de libertate. Un fenomen. Nu-i aşa !

— Atunci înseamnă că Anica n'avea nici un defect.

— Ba da, avea unul şi unde puneţi un defect foarte periculos. Era frumoasă.

— Dar frumuseţea nu poate fi socotită drept un defect, vezi zice d-v. Perfect adevărat. Dar asta pentru d-v. nu şi pentru madam Boblete, care are un bărbat cam strengar. Natural că stăpâna ar fi preferat o servantă ceva mai urâtă. Dar ce pu-

Albania

— *Nu te mai scărpina, Ahmed; toată Europa are privirile ațintite asupra noastră.*

Lustige Blaetter

tea să facă? Perfecțiunea, în adevăratul înțeles al cuvântului, nu există în lumea asta. Deci trebui să se mulțumească cu ceeace avea.

La prânz, când Nae Boblete se'ntorcea de la birou, din capul străzii văzu în fața casei lui o mulțime de curioși, care râdeau și-și făceau semne, privind cu toți la primul etaj. Imediat neliniștea-l cuprinse, întrebându-se surprins:

— Ce s'o fi'ntâmplat de stau atâția gură cască sub ferestrele casei mele? Și mări compasul.

Toată lumea părea că se uită numai într'o singură direcție. Privirile tuturor fixau un singur punct. Nae Boblete când ajunse în dreptul casei ridică și el capul în sus și rămase și el la fel cu gura căscată.

Anica spăla de zor geamurile apartamentului de sus, arătând numeroșilor trecători perspectiva turburătore a unei infime părți din grațiile ei.

Nae Boblete intră furios în casă

— Bine dragă, se adresă el d-nei Boblete, dar cine e fata aia care spală geamurile de sus, fără să aibe pe desupt nici cea mai mică urmă de pantaloni? Lumea stă grămadă în stradă, ca să-i admire anatomia.

Madam Boblete sufocată de indignare de abea putu articula:

— Fără pantaloni? Spui tu asta? Ai văzut-o tu? Te-ai uitat tu bine?

— Natural puiule, răspunse Nae cu convingere, de sigur c'am văzut-o odată ce vin să te anunț.

— Ai văzut tu? O.. dar asta e prea prea. Mizerabile, satirule, libidinosule, porc bătrân ce ești!

— Stai dragă, n'o lua și tu așa. De ce să mă faci pe mine răspunzător de faptele servitoarei tale? Că poartă sau nu pantaloni, ce sunt eu de vină? Și-apoi dacă mi-ar fi fost mie să-i admir anatomia, ași fi rămas și eu în drum să casc gura, iar nu să vin să te anunț să faci să înceteze scandalul.

— Destul, destul, ticălosule, las' că iau eu măsuri în consecință.

Dintr'o săritură d-na Boblete sui scara de la etaj, poruncind Anichii să lasae lucrul. Apoi tremurând toată de indignare, îi strigă:

— Cum nenorocito, n'ai pantaloni și fără nici un pic de jenă, te dai în rîlor ce trec pe stradă?

— De unde să am răspunse Anica cu tristeță. De unde bani să-mi cumpăr?

Madam Boblete rămase puțin pe gânduri.

— Ascultă fetițo îi zise ea mai cu blândețe să știi că am să-ți cumpăr eu o duzină.

Și a doua zi madam Boblete se ținu de promisiune. Se duse în oraș și cumpără Anichii cadoul promis.

— Am să-i impui Anichii, se gândi doamna Boblete, ca'n fiecare zi să'mbrace doi pantaloni în loc de unul, ca astfel stricatul meu de bărbat să nu mai vadă ceeace a văzut eri.

A treia zi era ziua Anichi de eșire. Se duse drept la logodnicul ei. Toată ziua nu se gândise decât la surpriza ce avea să-i facă arătându-i frumosul cadou ce-l primise de la stăpână-sa. Și atât de mult se gândise la bucuria aceasta, încât în momentul plecării avu grija să nu uite nimic. Și totuși din obișnuință uită ceeace era mai principal, adică să-și pue o pereche de pantaloni.

După masă când rămase singurică cu logodnicul ei, Anica, în ideea că are pantaloni pe ea, se apropie de el zâmbindu-i și-i zise:

— Scumpul meu, vroi să-ți fac o surpriză, ia te uită. Și Anica ridică puțin colțul rochiei. — Nu vezi nimic? Logodnicul dădu din cap negativ.

— Nici acum? întrebă ea din nou mai ridicând puțin rochia.

— Nici acum, răspunse cu sinceritate logodnicul.

Enervată Anica ridică rochia sus de tot.

— Aa.. de astă dată... de astă dată... făcu surprins logodnicul...

— Ei bine, răspunse Anica cu mândrie, am douăsprezece d'astea.

— Zău?! exclamă nedumerit logodnicul.

Fetița. — *Mămico, aș vrea să-mi cumperi și mie un hamac ca acela pe care-l pui tu.*

Lustige Blaetter

VIAȚA

Cu fiecare zi ce trece
Îmbătrânim — și ce scofală
Făcui — aș vrea să știu—din clipa
De când nu m'am mai dus la școală?

Că am muncit și zi și noapte,
Că învățai ce e amorul? —
Că am iubit vre-o șeapte fete
Și toate mi-au dat cu piciorul?

Că am făcut mereu oștire
Și-acum când am îmbătrânit,
Pe lângă 'n oase reumatisme,
Mă și trezesc sărac lipit.

Că sunt alegător? — aceasta
Să 'ncânte, când o vrea, pe cine
L'o încânta, eu știu că'ntr'una
Votează alții pentru mine.

Că dau de mă spetesc la biruri
Și tot mereu sunt scos dator;
Asta e viață omenească
Sau e un trai de abator?

Sau dacă port o pălărie
Și niște pantaloni cu dungă,
Ce fac? decât să cuget: luna
In calendar cât e de lungă.

Îmbătrânesc și dac'o clipă
Aș sta în urmă de-aș privi,
Nu aș vedea decât un sbucium
Și cinci morminte de copii!

Iorgulescu

PREȚUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA“
In țară pe an 220 lei
In străinătate pe an 440 lei

ATELIERELE SOC. ANONIME „UNIVERSUL“, str. Brezoianu Nr. 11 București

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Chestia anglo-rusă

BOLȘEVICUL DIN ANGLIA. — Cum n'or pricepe englejii ăștia că noi vrem binele omenirii ?....

ANUL XXXIII. — No. 24. 5 LEI EXEMPLARUL Joi 16 Iunie 1927.

VESELIA

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IASI

Colindând Moșii

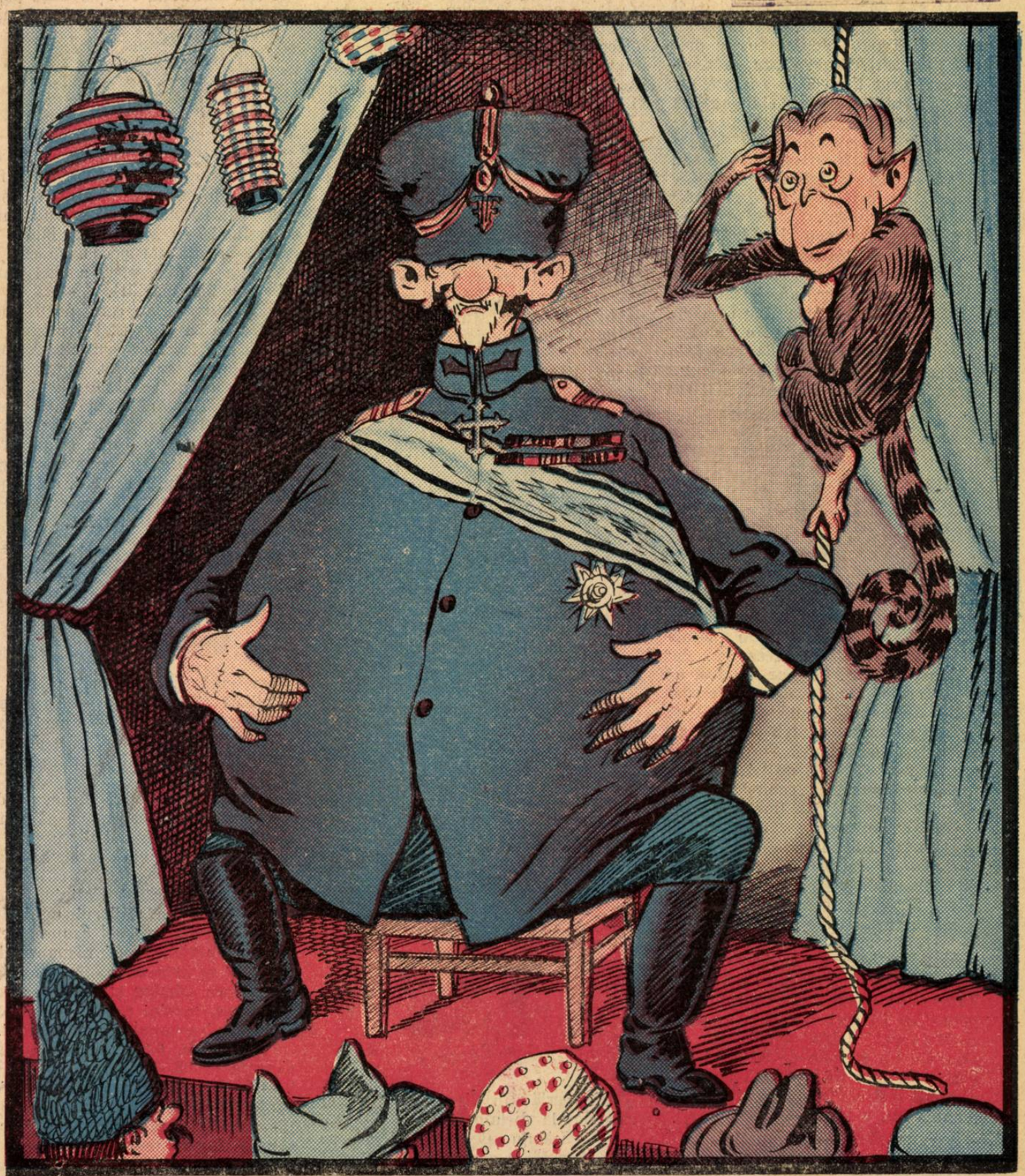

Omul fenomen !... A mâncat în două ceasuri două miliarde !.....

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

A căzut guvernul averescan, a căzut și Terente! Curioasă potrivire! Ai crede că... dictatorul bălților indignat și-a dat... demisia, după ce îl înconjurase jandarmii. Alții însă au susținut că până acuma fusese protejat de d. Goga. Dar Terente n'a mai avut timp să'și rumege necazul, retrăgându-se din viața publică în vre-o ocnă cu posibilități de evadare. Slăbit de emoragia care-l secătuia, Terente a încercat să fugă și... a fost împușcat. Astfel sfârșește această mare carieră a unui om celebru peste continent.

La Morgă Tomescu și Munteanu; se strâng mai deoparte ca să facă loc între ei, pe aceeași poliță, marelui lor tovarăș. Așa sfârși Terente. Slujbă nu i-se va face, dar urmăritorii lui vor fi întăriți în slujbe. Cruce nu i se va pune, dar crucile le vor lua alții. Iar pomana și-a făcut-o singur cu cei care încasează 300.000 lei.

Fiindcă am făcut formele legale cu Terente, să ne întoarcem la... demisionații noștri. Cei cari au fost așa de frumos numiți „armata de ocupație" averescană, când au văzut că le fuge pământul de sub picioare au dat buzna în tezaurul Statului. Aproape trei miliarde de lei, bănișori scoși depe spinarea contribuabilului în 1926 și rămași în tezaur fiindcă nu mai era nimic de făcut cu ei (nici pavaje, nici lumină, nici lefuri, nici datorii de plătit), s'au împărțit între ministere pe seama partizanilor. Iar dela Interne toate fondurile secrete au devenit și mai secrete. Și toate astea au fost făcute de Terente cu voia de la felinar. S'au mai expropriat însă și alte fonduri. Venerabilii senatori și onorații deputați au înhățat înainte de a fi măturați leafa până la Octombrie. Un mezelic de 90.000 lei de persoană nu e de lepădat... mai ales că nu e dela d. Lepadatu ci dela d. Manoilescu.

Desigur că dacă dumneata cetățean l-ai lua de guler pe d. Sergent-majorescu fost deputat averescan recent și l'ai scutura să iasă praful din el, marele bărbat de stat ți-ar riposta:

— Cine ți-a mai băgatără și ipohondriile astea 'n cap, nenișorule, că nu e dreptul nostru să ne luăm mizerabila asta de lefșoară? Ce-are face c'am luat-o înainte. N'are decât să ne lase până la Octombrie și votăm până la zi. Ce credeți că mie nu-mi pare rău? Ba bine că nu: și de țară-mi pare rău, dar și de lefșoară. Taman acum când se mărise.

Ce fel de guvern e noul guvern? La început era vorba de un guvern național.

Nu i-se mai zice astfel, fiindcă nu toată națiunea participă. Lipsește d. Cuza, d. Iorga și d. general Averescu, ocupat cu împărțirea excedentelor bugetare. Guvern de concentrare iar nu i se zice, probabil din a celeași motive. In schimb e botezat guvern de destindere. De ce? Fiindcă averescanii s'au *întins* la cașcaval și guvernul actual vine cu... descinderea la fața locului!...

Despre chestia cu cărămida, ați auzit? Poftit să închidă ușa pe dinafară d. general Averescu a comparat partidul său cu un copil căruia îi cade o cărămidă în cap.

— Nu face nimic, a mai declarat d. general apoi; copilul e tânăr și se va reface. Cu alte cuvinte: poate să cadă cărămida pe capul copilului averescan, că tot cărămida se sparge.

— Mai ales dac'o fi căzut și pe obraz! adăogăm noi.

Altă perlă din discursul fostului candidat la dictatură.

— „Dacă nu mă laud cu binele pe care l'am făcut acestei țări, mă laud cu tot răul pe care aș fi putut să i-l fac și nu i-l'am făcut".

Și toate acestea cu un regret nesfârșit.

E cea mai bună recomandare pentru a mai fi chemat odată la cârmă.

La 7 Iulie vom avea alegeri. Au și început depunerile listelor. Astfel liberalii au ca semn pe listă o linie verticală dreaptă și bătoasă (a nu se confunda cu „șira inflexibilă" a guvernului dictator pensionar care-și închipuia că din cauza acestei anchiloze a fost mazilit).

D. Maniu are un cerc, poate spre a dovedi că... pământul e rotund și că orice-ai face, orice-ai drege tot acolo ajungi, iar d. dr. Lupu, două cercuri concentrice. Asta e mai neobișnuit și seamănă grozav a țintă de tragere la semn. N'ar fi mirare dacă un vânător dibaciu ca d. Brătianu ar trage ca la panorama depe chei, drept în mijloc, iar d. dr. Lupu ar începe automat să joace cum îi cântă boerul dela Florica...

Una bună din „Cyrano".

Politică și pantaloni. — Tovarășul Kalinin, președinte au Uniunei republicilor socialiste sovietice, e de origine țăran (se mai întâmplă și d'astea, nota trad.).

Astfel că țăranii din Rusia, au deseori ocazia să-l vadă pe Kalinin printre ei, pronunțând discursuri ca orice bun președinte care se respectă.

Intr'o zi tovarășul Kalinin, interpelând chiar în mijlocul unui discurs pe ascultătorii săi asupra vieței în regim sovietic, auzi răspunzându-i-se cele ce urmează:

— Avem pământ și libertate; dar, pe vremea țarului aveam trei pantaloni și sub comuniști numai unul.

Președintele, totdeauna cu mâncărime la limbă, îi întoarse:

— Negrii din Africa tovarășe, n'au pantaloni de loc!

— Poate! răspunse un țăran sceptic, dar se vede că acolo o fi de vreo treizeci de ani republică sovietică.

Tr. U. Badurul

Rostul proverbelor

Când a plecat guvernul liberal
Şi regele-a 'nceput a consulta
Pe rând conducătorii de partid
Urmând ca'n urmă a se pronunţa

Imi amin'esc cum domnul general
Primi cadou vre-o trei ţigări de fo
Din partea regelui — şi-a doua z
Se şi trezi ministru peste noi.

Azi însă, când în pas alergător
A fost de la putere isgonit,
Se plânge, domnul Goga, disperat,
Că regele nu i-a mai dăruit

Nici un chivstec măcar, cu toate că
A fost atât de harnic şi de... bun
Şi pân'o mai veni, de-o mai veni,
Nu îi ajung cinci tone de tutun.

Eu unul, fără nici un încojur,
Un mic proverb luând de capătâi
Le spun: că dragostea din urmă
nici odat'
Nu poate fi ca dragostea d'n'tâi!

Ciupac

Ingerul păzitor

Intr'o dimineaţă, iată două săptămâni de-atunci, cantonierul Stan Bisdrună, în timp ce femeea lui se îmbrăca, zări la braţul ei urme roşiatice.

— Aceste urme vizibile fără îndoială că nu pueau fi provocate decât de o muşcătură. Lui Stan îi păru foarte puţin probabil că femeea sa să-şi fi făcut aceste urme la braţ singură, neavând de lucru. Timp de două ore, Stan Bisdrungă rămase nemişcat pe scaun, cu bărbia între palme, cu privirile fixe, cu fruntea încruntată, părând că nutreşte proiecte negre.

Cu un pas hotărît se ridică depe scaun.

Cu un pas hotărît eşi afară, îndreptându-se spre eleşteu.

Ajunse pe mal, se desbrăcă, apoi cu capul înainte se aruncă în apă: plosc!

In acest moment Neacşu Pacoste, paznicul moşiei, trecu pe acolo.

— Visez, sau mi se pare? Stan Bisdrună face bae pe-o vreme ca asta?

Fără să ezite un moment, Neacsu sări în eleşteu şi-l scoase pe Stan la mal.

— Eşti nebun Stane? Ce vrei să faci? N'am poftă să te văd umflat.

Săptămâna trecută, într'o dimineaţă, în timp ce femeea sa se îmbrăca în faţa lui, Stan Bisdrună zări pe pulpa ei dreaptă urme roşii.

Ii păruse foarte puţin probabil, opt zile mai 'nainte că femeea lui, neavând ce face să-şi fi muşcat singură braţul. Ii păru deci şi mai puţin probabil, astăzi că femeea lui se amuzase făcându-şi singură urme pe pulpe.

După ce rămase o jumătate de oră pe scaun, cu privirile fixe, cu fruntea încreţită, cu capul între mâini, Stan Bisdrună se ridică hotărît. Luă un scaun şi o frânghie şi se îndreptă spre pădure.

La rădăcina unui stejar Stan se opri. Işi puse scaunul jos. Pe scaun puse picioarele. De o ramură a stejarului legă un capăt al frânghiei. De cealaltă extremitate făcu un ochi. In ochiul frânghiei îşi vârâ capul. Apoi cu un gest brusc, lovi cu piciorul în scaun, dându-l cât colo.

Tot ţiganul îşi laudă ciocanul

sau

depinde de punctul de vedere!

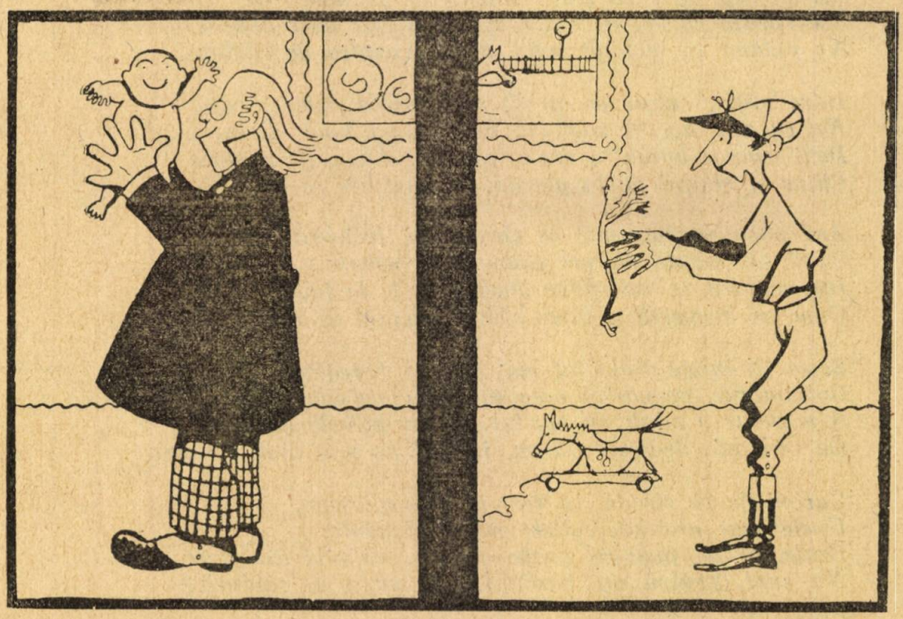

Ce copil graţios! exclamă burghezul văzându-şi progenitura.

— Ce splendid baby! zice jocheul admirându-şi plodul!

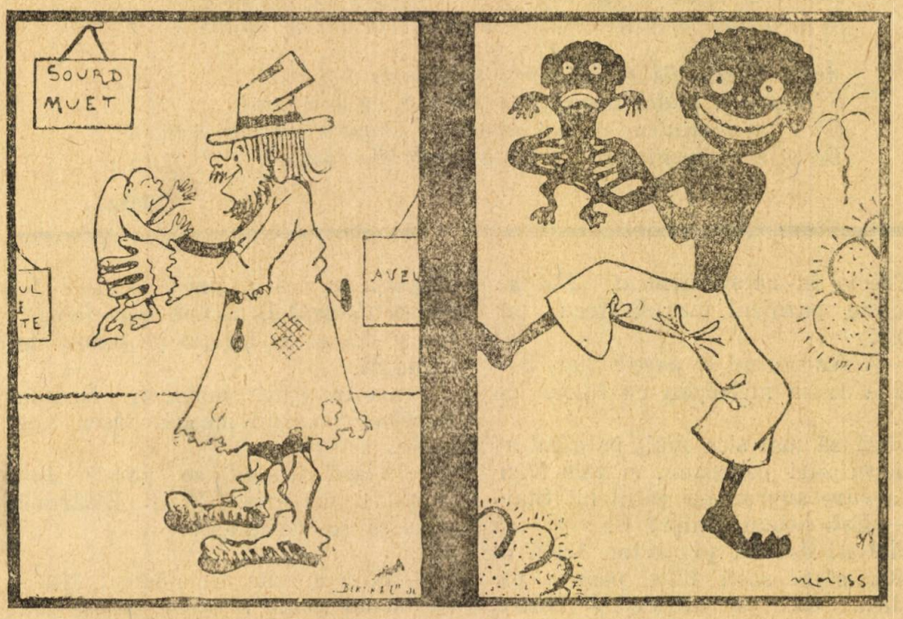

Ce puişor delicios! îşi zice în gândul lui şi cu cuvinte potrivite golanul cerşetor.

Ce mititel scump! ţipă şi negrul jucând charleston cu... danciul în braţe.

Desene de Moriss

Zi de vară

E căldură — și sudoarea picuri lunecă pe frunte —
Fericit acel ce vara șeade liniștit la munte;
Nuri prăjit ca noi de soare, nici zădufu nu-l îndură,
Ne putând să 'nchidă ochii toată noaptea de căldură.

Intre brazi, culcat pe iarbă, stă visând câte și câte,
Nu ca noi, aci 'n căldură, toată ziua vino, ducte;
De-ți ajunge haina 'n spete, parc'a stat o zi în ploae,
Chiar și șlaiful de la gheată, de sudoare se înmoae.

Ard pavaiele, întocmai ca obraji de fecioară
Când cu mirele alături emoționată sboară:
Iar căldura se resfrânge dogorindu te la față,
Cum se dogorește'n tavă b.elul bob ocel de rață.

Sețea își înfige dinții tot mai tare 'n beregată,
Gâtuinduite, de par'că vrea să te sufoce'ndată; —
S.'n zadar o minți cu sprițuri și cu halbele de bere,
De ce-i dai, de-aceia dânsa, într'adins mai mult îți cere.

Cuconițele pe stradă, în roch țe transparente,
Unele mai aranjate, altele mai indecente,
Brațe, pulpe, piepțuri goale, gesturi, c.ripiri din gură.
Nu sunt, pentru noi bărbații, alte surse de căldură?

Că la Tei poți face bae, nu încape nici o vorbă,
Dar pe lângă avantajul, că te'nmoi ca musca 'n ciorbă,
Mai vezi dame ce se scaldă, cu și fără de costume
Și-ai o apă neagră-verde, cu brotaci, brădiș și spume.

Arde soarele de par'că vrea s'aprindă foișorul
S.'n zadar, biata nevastă, te mai ia cu binișorul,
Căci prin mintea ta nici urmă de dorințî nu mai străbate,
De și stai, pentru răcoare, cu perdelele lăsate!

Iorg.

Precis în acest moment Neacșu Pacoste, paznicul moșiei, trecu pe acolo.

— V.sez sau mi se pare? Stan Bisdrună se dă în leagăn cu funia de gât.

Fără să mai stea mult pe gânduri Neacșu sări pe scaun, și tăie frânghia care sugrumase gâtul lui Stan.

— Eșt, nebun Stane? Ce vrei să faci? Ai devenit plictisitor. Dacă ai poftă să-ți scoți bilet pentru paradis... Că nu, că nu.. — Nimic, n'am poftă să te văd cu limba scoasă

Er, dimineață în timp ce femeea sa se îmbrăca în fața lui, Stan Bisdrună zări pe ceafa ei urme roșii.

Ii păruse foarte puțin probabil acum 15 zile că femeea lui își muscase singură brațul, ne având ce face. Ii păruse și mai puțin probabil opt zile mai 'nainte că singură își muscase pulpele, dar astăzi îi păru cu totul inadmisibil să-și fi muscat singură ceafa.

Nu mai stătu pe scaun cu privirea rătăcită, cu fruntea încruntată, cu capul între mâini, decât cinci minute. După care, luând un lighian cu mangal, eși afară și se închise în magazia în care ținea sculele. Aprinse mangalul, astupă bine fereastra și ușa și se întinse pe patul de scânduri.

Exact în acest moment, Neacșu Pacoste, paznicul moșiei trecu pe acolo.

— Visez, sau mi se pare? Ese fum din magazie. Stan Bisdrună vrea să se 'ncălzească.

— Fără a ezita un moment, Neacșu cu un pumn sdravăn sparse geamul magaziei. Cu o lovitură sdravănă de umeri scoase ușa din țâțâni. Cu o lovitură sdravănă de picior svârli cât colo ligheanul cu mangal.

— Ești nebun Stane? Devii plictisitor. Ce sunt eu ca din 8 în 8 zile să vin să te scap de la moarte?

Dar Stan Bizdrună se făcu foc.

— Neacșule m'ai plictisit. Imi eși în cale or de câte ori ești mai puțin dorit. Pentru ultima oară te rog să nu-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Ce dracu? Dacă vroi să-mi fac singur seama, am și eu necazurile mele. Tu n'ai de unde să știi. Dar necazurile mele sunt destul de mari. Femeea mea are un ibovnic.

Intelegi tu Neacșule, femeea mea are are un ibovnic.

Foarte calm Neacșu dădu din umeri.

— Că femeea ta are un ibovnic, dragă Stane, o știu asta destul de bine, pentrucă eu sunt ibovnicul ei. Și d'aia vezi că nu vroi să te las să-ți faci singur seama. Pentrucă dacă oi crăpa tu, eu ca om, cinstit, ași fi obligat să iau eu pe Marghioala ta de nevastă.

Și, vezi tu că numai de așa ceva nu mi-ar arde mie. Cum e ea cam dărnicuță, înțelegi tu că numai prostia asta n'ași vrea să fac. Tine-ți pacostea pentru tine.

Sabia lui Damoclès

Damocles, introdus de un lacheu, păși cu modestie, salută respectos pe rege și se așeză la masă la locul indicat. Inainte de a lua loc pe scaun puse pe parchet alături de el, un pachet învelit în jurnale vechi la care, câți-va polițiști travestiți în femei, priviră bănuitori.

Masa începu.

Damocles fu servt cu creeri de pițigoi sălbatici, limbi de canari exotici, prăjite în untură de muscă văduvă și bău vin de Cotnari și țuică de Vălenii de Munte, în timp ce femei goale dansau pe-o scenă improvizată cel mai scabros charleston.

In clipa în care Damocles, îmbătat de vin și de spectacolul ce-l ofereau femeile goale, rămase tâmp, cu furculița în aer, tiranul rege îl bătu ușor pe umeri, arătându-i cu degetul sabia ce atârna deasupra capului său, prinsă de tavan numai cu un fir de păr.

Damocles privi sabia, dădu din umeri, apoi ridicând pachetul de jos scoase din el un coif de pompier, îl puse'n cap și foarte liniștit porunci să-i aducă cafeaua.

Nina dă babalâcului ei în cărţi

Aici mi s'arată că dacă în trei zile nu-mi cumperi o blană de lutru, atunci a patra zi o să-ţi crească o pereche de coarne.
(Le Sourire)

Ziua eroilor

De ziua celor ce-au murit pe front,
La Iancu-Nou, a fost serbare mare:
Armată, cuvântări şi tricolor,
Şcolari şi din liceu şi din primare.

Primarul cu mai mulţi consilieri,
Copii orfani şi văduve cernite,
S'au adunat, spre a depune flori
De-asupra trupurilor adormite.

A fost popor — curat cât păr în cap..
Ce în arşiţa razelor de soare,
A stat smerit, pentru a preamări
Cum se cuvinea morţii sărbătoare.

La urmă, din pomana pentru morţi,
Făcută sub impresia durerii,
S'a dat şi la săraci câte ceva.
După ce'ntâi s'au săturat... boerii!

Timidu

O lecţie

Eri seară, întorcându-se dela birou, Nae când intră în casă, făcu o strâmbătură:

— Vai ce miros infect de bucătărie, exclamă el adresându-se Zoichii.

Nae trăia în perfectă armonie cu Zoica lui. Altdată la o asemenea exclamaţie, Zoica ar fi răspuns pe un ton mai impunător:

— Lasă uşa deschisă să iasă mirosul. Dar de data asta Zoica era foarte indispusă şi gata pe ceartă.

— Natural că miroase a bucătărie, răspunse ea înţepată, când domnul moare după sarmale de porc. N'oi fi având pretenţia acuma ca sarmalele să miroasă a odicolon?

De-aci ceartă. Timp de zece minute Nae şi Zoica şi-au adus fel de fel de învinuiri, nefiind de acord decât într'un singur punct şi anume asupra regretului ce-l afirmară atât unul cât şi celălalt că şi-au unit viaţa. In cele din urmă Zoica şi-a pus pălăria în cap şi a eşit, trântind uşa.

— Destul, destul, ţipă ea, mi-i ajunge.

Rămas singur Nae avu remuşcări. Pentru a nu se plictisi până la întoarcerea Zoichii, începu să citească gazeta.

Un fapt divers îi atrase atenţia. La rubrica „întâmplări din Capitală" citi aceste rânduri:

Din cauză că s'a certat cu soţia sa

D. Sava Mierloiu, domiciliat în str. Barometrului No. 17, trăia în armonie cu soţia sa. Nu se ştie din ce cauză o ceartă violentă izbucni eri seară între cei doi soţi. Vecinii afirmă că au auzit un violent schimb de cuvinte.

La scurt interval d-na Mierloiu eşi în oraş trântind uşa. Când se 'ntoarse îşi găsi soţul fără suflare, mort, cu corpul atârnat de o sfoară legată de cârligul din tavan. Nenorocitul se spânzurase.

După citirea acestui fapt divers, Nae lăsă jurnalul, rămânând câtva timp pe gânduri.

— Ia să-i trag şi eu o sperietoare, îşi zise el la un moment dat. Ce o să mai râd pe urmă! S'o fac să-i sară inima de frică, să-i servească pe viitor drept lecţie.

La moartea unui unchi, care avea magazin de haine gata, Nae moştenise, sunt patru ani de atunci, un manechin. Ne ştind ce să facă cu el, Nae îl suise în pod, unde ţinea şi alte troace, ca rame vechi, diploma lui de bacalaureat şi alte vechituri nefolositoare.

Nae coborî manechinul din pod.

Incântat de farsa ce voia să-i facă Zoichii, Nae găti manechinul cu hainele lui, îi înfăşură în jurul gâtului o funie şi-l agăţă cu multă greutate de cuiul din tavan.

Având grije să închidă uşa cu

cheia. Nae se ascunse în magazia de lemne unde stătu mai mult de un sfert de oră în întuneric în tovărăşia unei mături vechi, a cazanului de rufe şi a unei oale de noapte scoasă din uz.

Tocmai voia să renunţe la gluma lui, când zări pe Zoica intrând pe poartă.

Ajungând la uşe, Zoica puse mâna pe clanţă, ca să intre înăuntru.

— Ce Dumnezeu, murmură ea mirată. In casă lampa aprinsă şi Nae nicăeri. Unde o fi plecat oare fără să stingă lumina? Enervată, împinse uşa mai cu putere, apoi începu să bată în pervaz.

— Nae, ce faci? Eşti acasă? Deschide, nu face pe prostu.

Ne primind nici un răspuns, Zoica îşi lipi un ochi la gaura cheei. Rămase un moment împetrită de spaimă. Se dete un pas înapoi, apoi o luă la fugă spre poartă.

Nae îi păru rău de gluma lui, care avusese drept efect o aşa sperietură. Regretă că a fost atât de crud cu gluma idioată, care poate va influenţa în rău asupra nervilor unei femei slabe şi se decise să iasă din ascunzătoare, ca s'o liniştească. Dar nu mai avu timp. Zoica intră pe poartă cu Mişu, colegul lui de birou şi care sta cu casa alături de ei.

Zoica rugă pe Mişu să se uite şi el pe gaura cheei.

— O, dar e ceva grozav dragă, exclamă vecinul, ia priveşte-l ce ţeapăn stă. E mort de-a binelea.

Zoica îi căzu în braţe.

— O, da, e oribil gemu ea, izbucnind într'un plâns convulsiv.

— Oribil? De ce puiule? o consolă vecinul. Ar fi fost oribil dacă l'ai fi iubit. Dar nu mi-ai afirmat tu de-atâtea ori contrariu?

Lasă puiule, să vezi ce fericiţi o să fim acum că dobitocul tău de bărbat a 'nghiţit hapul.

Şi din ascunzătoarea lui, Nae auzi clar glasul întretăiat de suspine al Zoichii, care murmura:

— Adevărat dragă, ai dreptate, bine c'am scăpat de el.

Cinematograful

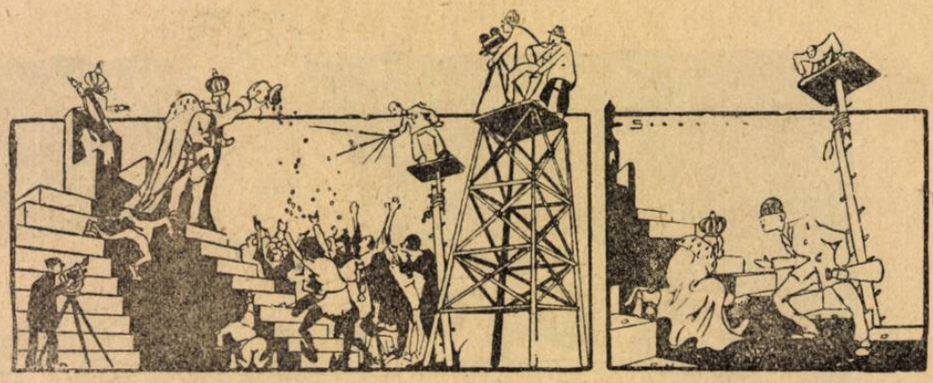

— *Popor! Iată aur! Adună şi te bucură.*

— *Ce cauţi?*

— *Adineaori când împărţeam aur poporului, am pierdut cei cinci lei pentru tramvai.*

Desen de Straelen

Miş-Maşe

Rezon.

Madam Acţbild, fosta ingenuă, a unui teatru subvenţionat, eşind la pensie, şi-a deschis un magazin de lingerie femenină, în str... (nu importă).

„Reclama e sufletul comerţului" zice proverbul. In consecinţă, ilustra matroană a lansat un nou model de combinezoane, garantând durabilitatea un an.

Printre clienţe, se numără şi madam Tiriplic, soţia şefului de birou, cu acelaş nume, care vine peste o lună, cu combinezonul ferfeniţă:

— „Pardon, doamnă, de câte ori vă *îmbrăcaţi* dvs. zilnic?"

— „Depinde de împrejurări", răspunse adresanta, stacojie la faţă.

— „Păi, vedeţi şi dvs; eu v'am garantat durabilitatea un an, dacă vă îmbrăcaţi odată pe zi. Dar, după starea lui, să calculeze cine poate, de câte ori vă *desbrăcaţi* zilnic".

*

Punct pe i.

Un cunoscut comic bucureştean se ceartă cu nevasta, în plin local de noapte şi strigă aşa, ca să audă toţi vecinii:

— Aşa, stimată doamnă, dacă ştiam că voi trăi atât de mult, cert este că nu mă mai căsătoream.

*

Scumpete.

Pleznitu nu-i un băiat bogat, totuşi are un prezent frumos şi-un viitor strălucit. Dar există o regulă generală, că atunci când un bărbat posedă aceste două forţe, trebue să aibă concomitent şi o logodnică.

La o săptămână după logodnă, Pleznitu pleacă în delegaţie la exploatarea unei păduri. Dar anumite svonuri îl fac să-şi ...le viitoarea jumătate sub supravegherea unui detectiv particular, care la revenirea lui, îi serveşte — natural, — cele mai proaste informaţiuni.

Ceartă, gălăgie, reproşuri şi în fine ameninţarea cu despărţirea de aceea, care de altfel, se apără foarte slab:

— „Bine, Gigele, dar e o nebunie să arunci banii pe asemenea fleacuri".

— „Chiar mă costă 1000 de lei, dar nu-mi pare rău!"

— „Prostule, dar cum crezi că pe vremea asta de scumpete, o să-ţi dea informaţii precise pentru suma asta?"...

Haidaé

Pentru un cuvânt

— *Şi zici că n'ai luat-o de nevastă numai pentru un cuvânt.*

—Da! Când i-am cerut consimţământul mi-a răspuns scurt: „Nu!"

(Desen de Bellot)

Cele patru operaţiuni

Adunarea

Scăderea

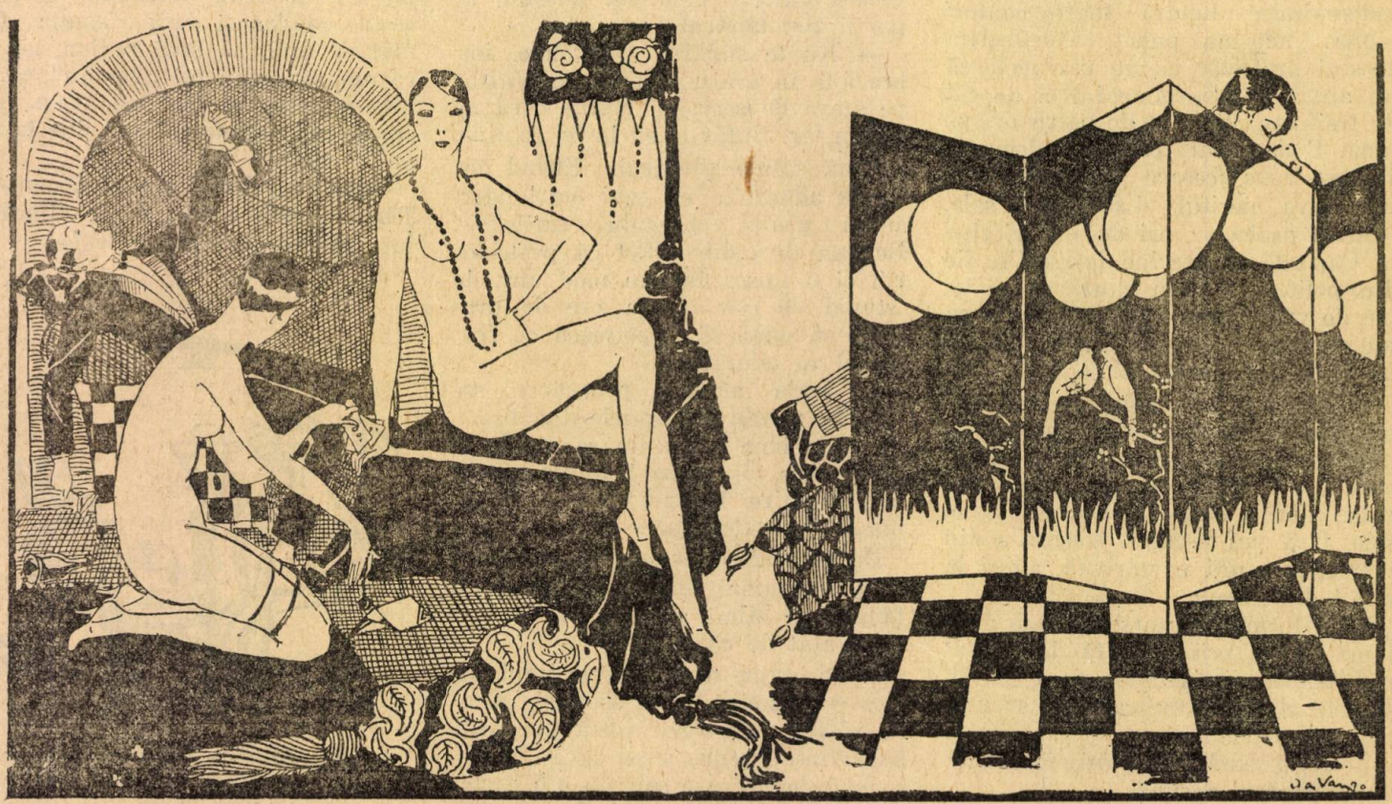

Impărţirea

Inmulţirea

Desen de Sauvayre

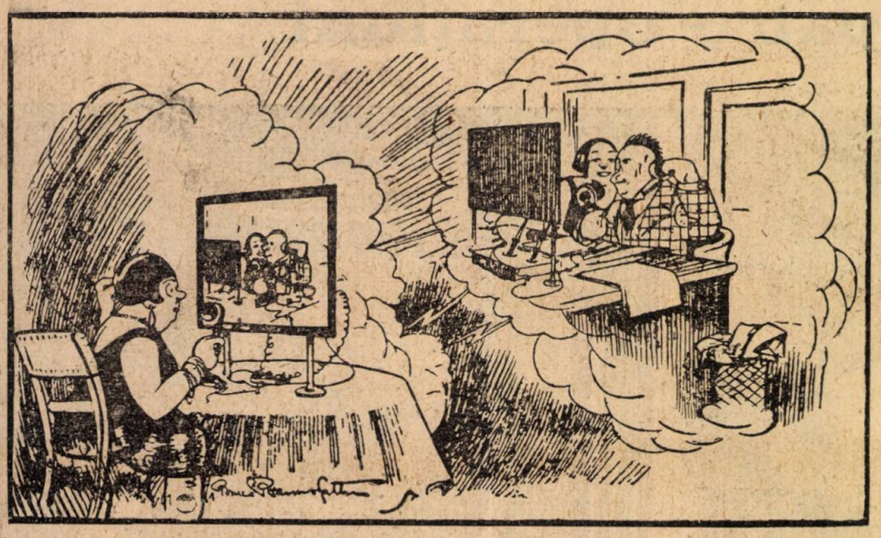

Televiziunea riscă să compromită faimoasa versiune a lui: „am avut de lucru la birou".
Liffe (New-York)

COCOȘELUL CONIȚII

Mimi adoră fructele, bomboanele prăjiturile și sărutările înfocate ale tinerilor bărbați. Probabil că din cauza etății ei, frumoasa Mimi preferă numai fructele pârguite.

Evident că Mimi acceptă cu toată inima și îngrijirile unui prieten din înalta nobilime bancară și financiară, care o pune la adăpost de toate rigorile scumpetei actuale, printr'o indemnizație lunară foarte confortabilă. Unde mai puneți că delicatețea acestui protector merge pân'acolo, că nu apare în apartamentul ei de cât de trei, sau cel mult de patru ori pe lună. E adevărat că acesta locuește în provincie, ceeace micșorează întru câtva meritul discrețiunii sale.

Acest protector, ori decâte ori vine în Capitală, o previne telegrafic, fie din politețe, fie din cauză că se teme de vr'o complicație neplăcută, ca nu cumva să fie pus față'n față cu un al doilea coprotector.

Totuși i se 'ntâmplă câte-odată să n'o poată preveni, fiind chemat de afaceri urgente în Capitală, după cum i s'a întâmplat mai zilele trecute, când a sunat la ușa protejatei sale, fără să-i fi putut telegrafia din vreme, la o oră nepotrivită, adică la ora 1 din noapte.

Mimi tocmai se'ntorsese acasă de o jumătate de oră, însoțită de un tânăr adolescent, frumos ca o fetiță. Tocmai stinsese lumina, când soneria se auzi sbârnâind.

— E el, exclamă Mimi, îl cunosc după felul cum sună.

— Ia mai dă-l dracului! zise frumosul adolescent. Lasă-l să sune până i s'o urî.

— Nu se poate, o să-și închipue cine știe ce.

— Te implor,, te rog, nu-i deschide.

— Imi perd viitorul, nu se poate. Și cruda Mimi, întrerupând brusc conversația, cu brutalitatea caracteristică telefonistelor care-ți tae pe neașteptate comunicația, sări din pat, făcu la fuioală un pachet din boarfele adolscentului și apucându-l de brat, îl târî cu sila în odaia vecină, unde dormea Anica, bucătăreasa ei.

In fugă Mimi îi explică Anichi în câteva cuvinte cum stă chestia, apoi îi zise tânărului:

— Nu te supăra cocoșelule, îmbracă-te în grabă și coboară binișor pe scara de serviciu. Mâine o să ne vedem iar. Sufăr și eu la fel ca tine.

Mimi spune adevărul. Efebul era foarte adorabil, cu ochi mari negri și cu pielița obrazului catifelată. Regreta deci din suflet că protectorul ei o lipsea într'un mod atât de stupid de cele câteva ore de dragoste ce spera să le petreacă cu frumosul ei adorator.

Cu toate acestea protectorul serios fu primit cu brațele deschise.

— Ce bine dormeam scumpule și ce frumos vis visam! Inchipuește-ți ce presimțire. Tocmai visam că adormeam în brațele tale.

Protectorul serios se lăsă ușor convins că numai un vis ca acesta o făcuse pe Mimi să-i rezerve o primire atât de caldă.

Când după o oră protectorul serios cedă somnului și oboselei, Mimi în vârful picioarelor intră în odaea bucătăresei, penru a ști dacă hierubinul o bombănise sau nu din cauza acestei triste întâmplări, de care nu era nici ea vinovată.

Dar aci un spectacol oribil i se prezentă 'naintea ochilor. Efebul încă nu plecase, ci cu capul rezemat pe pieptul Anichii, dormea dus, ca o pisică alintată în poala stăpânei.

Vă puteți imagina furia frumoasei Mimi, și invectivele pe care le pronunță la adresa celor doi vinovați, pomenind de numele tuturor pasărilor și animalelor din cursul de zoologie. Totuși situația, timpul și poziția locului, o făcu cu toată această însușire de ființe vii din cartea de zoologie, să o pronunțe cu vocea cât mai domolă, aproape pe șoptite.

— Ce era să fac? Se justifică tânărul. La o etate ca a mea, foamea nu cunoaște legi. Ce sunt eu de vină dacă d-ta m'ai smuls dintr'o sufragerie modernă și m'ai trimis la cocină să mănânc tărâțele din hârdăul porcului?

— Dar asta nu-i un motiv să mă înșeli cu o bucătăreasă, șopti indignată Mimi.

— Imi pare rău coniță, protestă Anica, credeam c'o să vă facă plăcere. Mi-a fost așa de milă de bietul băiat, când l-am văzut ce mutră disperată făcea! Bietul creștin, să-l fi văzut și d-ta... Eu sunt femee miloasă. Nu-l puteam lăsa să plece în așa hal. M'aș fi topit de mila lui.

— Destul, vorbi iar Mimi, mâine dimineață să faci bine să-ți strângi catrafusele.

— Așa? 'Conița vrea să mă gonească din cauză că sunt femee cu suflet milos? Ei bine, iată. Dacă 'conița numai va cere scuze de toate numele de pasări și de animale ce mi le-a aruncat, atât mie cât și acestui copilaș și dacă 'conița ține atât de mult să spăl putina, să știi că am să-i spui lui „domnu" că conița nu vrea să mai mă țină, din cauză că-i ascunz cocoșeii d-ei la mine 'n casă.

Ghiciți rezultatul acestei discuțiuni. Tânărul efeb a fost gonit imediat, iar Anichii i s'a mărit leafa.

— Da, Ionescu! Eu sunt Ionescu, și chiar am avut plăcerea să-ți împrumut niște parale...

— Pe legea mea, nu-mi aduc de loc aminte de dumneata...

— Și mai ales de parale.

Desen de Dolly

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

— Dacă nu încetezi numai decât cu plânsul, ți-arăt eu ție.
— Ce nevoe ? Nu vezi că plâng !

Desen de Bour

A la manière de...

Nea Ghiță Dovlecel
judecător de miniștri

...„Păi se poate, neiculiță, una ca asta? Nu s'a mai pomenit de când lumea... Auzi 'mneata!... Știi despre ce e vorba... Par'c'ar fi trecut banda lui Munteanu-Terente, ecțera pela visterna statului... Noi ne dăm de mama focului, cu capu' de toate grinzile, să ne saie ochii, până să facem rost de gologani, ca să-i plătim percitorului dările, ăsta le varsă 'n casa menisterului, să facă grămada cât movila lui Purcel, pentru nevoile țări, sireaca, și ei, hupiții din capu' governului, dă iama 'ntr'o noapte și lasă lăzili goale... Atunci ce să mai zîcem dă hoțu' care vine, bietu' om, când n'are de nici unele și să bagă pă furiș în casă și-ți ia banii de te lasă teneneu? Cu ce să destosăbește el d'ăștia care, pă nesimțite, cum s'ar zice, bagă mâna 'n pozînaru' openiunii poblice și-o lasă de toacă pă vătrai, păn' la alte noui încasări de pă spinarea rumânului? N'are dreptu' fiștecarele să ia bâta la subțioară, și să iasă la drumu' mare să-i pocnească la mir, fără neam de judecată?

Mă rog, cât fusără 'n cașcaval îl roasără de nu-i rămasă decât coaja pă de margine și-acum, când fură luați la goană că n'a fostără buni dă nici o treabă, tot ei să mănânce și coaja asta, ca p'un cozonac? Vor să-și subție zîlili, ei și toate neamurili dela Adam încoace, pă tot timpul opoziției dă veci?

Nu șt' cum, da' io par'că mă coprinde-așa o furie dă om custicleți la cap, să mă dărîm pă ronțăitoarele lor c'o serie de căpățâni dă miel, să 'mi ți-i înșfăc bine și frumos de staifurile scrobite și să-i scuip de-a dreptu 'n pimniții dela Jilava, nu altceva...

Nu mai e vorbă de vorbit: governu' ăsta nou, care, după cum spune jornalurili, e om cum se cade, să le pue mâna 'n chică, să-i zgudue vârtos pân'o vărsa 'ndărăt ce-au înghițit și 'n urmă, pentru ținere de minte și pentru alții care s'or încerca să mă facă oții d'al-d'ăstea ca 'n pădurile dila ieuatori, să-i trimeață la urma lor, alături de alți Dâmboviceni, Cernați, Marițe ecțetera...

Io mi-am vărsat focu'; acum fiștecare cetățean cu știință dă carte e dator să subscrie la condoleanții mele...

„Sănătate să dea 'Mnezeu"...

Machevorbălungă

Fina lui Sache

Nu muncește omul 25 de ani numai spre a se ghiftui de unul singur, și când încep milioanele să te dea afară din casă, devii foarte filantrop.

Așa și cu Sache, după ce făcuse o avere imensă în comerțul de unt falșificat, îi venise așa ca o idee năstrujnică, să facă și el ceva pentru binele concetățenilor săi.

Retras într'o somptuoasă vilă ce și-o construise în frumosul târguleț de munte Sgâmboeții-din-Vale, Sache se gândește să doteze comuna cu o instituție, care să-i perpetueze memoria, generațiilor viitoare și care să-i asigure posteritatea, prin vr'o statue de marmoră.

Căci, încetul cu încetul ne reîntoarcem la era de piatră și'n curând vom întâlni la răscrucile drumurilor mai mulți oameni de piatră decât oameni vii.

Fiind fire prea puțin inventivă, afară de invenția fabricării untului de vacă din seu de oae, Sache ezită între fondarea unui azil de bătrâni, în care să interneze pe toți servitorii lui îmbătrâniți, ca să scape de grija de a le mai da mâncare de pomană, sau a unui orfelinat, în care să închidă pe toți micii vagabonzi din comună, care îi furau vara prunele și merele din grădină.

Dar Margareta, soția lui Sache, avea o fire mai sensibilă. Nu putea vedea un om în mizerie, fără ca inima ei să nu sufere. Și d'aia când întâlnia vr'un cerșetor prăpădit în cale, o lua la sănătoasa de milă, economisind în felul acesta și compătimirea și punga.

— N'ar fi mai bine să cunune e fată săracă? Ar fi fost o faptă măreață și prea puțin costisitoare. A fi nașe la Sgâmboeți nu riști să dai nici o taxă la biserică, că dor nu ne aflăm în București, la Sf. Spiridon sau Silivestru și nici plata cupeurilor nu te privește, căci Mișca depe Făinari n'are încă sucursală la Sgâmboeți. Cu două lumânări mai subțirele și patru poli la popă, te faci naș aci.

O mică discuție se ivi pe această chestie între Sache și Margareta.

— Făcând prima fină, zicea Sache, tradiția cere ca aceasta să fie fată cinstită, altminteri ne merg toate treburile rău. Lacă fina n'o eși fată? Ce ne facem? Vroi să merg la sigur, n'aș vrea să fiu tras pe sfoară. Și, deoarece Margareta insista mereu, Sache, ca om cu experiență, care toată viața nu făcuse altceva decât să 'nșele lumea, repeta mereu cu încăpățânare:

— E'așa de rar o fată cinstită. Nu vreau să fiu tras pe sfoară.

— Pesimistule, îi răspunse cu blândețe Margareta, dar avem atâtea mijloace la îndemână, ca să ne convingem de cinstea unei fete.

— Nu 'nțeleg.

— S'o pui mai întâi la încercare.

— Crezi tu? protestă Sache cu în-

Să nu exagerăm

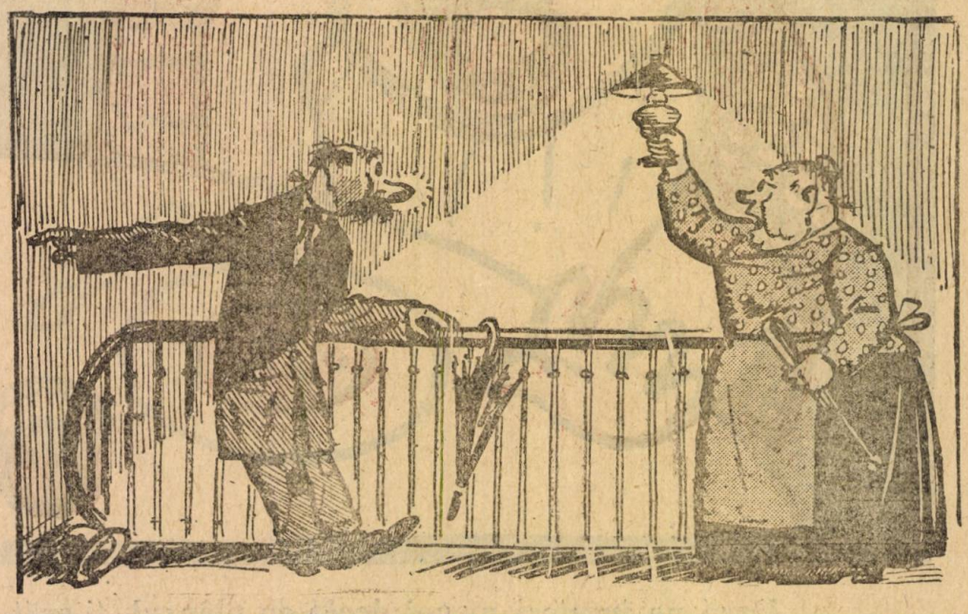

— Nu ți-e rușine bețivule să te'ntorci acasă la patru dimineața?
— De ce exagerezi, dragă. Nu-i nici trei și jumătate.

(Le journal amusant)

dignare. La etatea mică? Se poate? Peste o lună împlinesc 50 de ani.

— Cine vorbeşte de tine puiule? Mai întâi nu ţi-aşi permite eu. Nici nu m'am gândit ca încercarea să meargă până la capăt. Uite, nepotul tău Mişu, ar fi omul cel mai indicat. E tânăr, frumos, spiritual şi-i stă bine în uniformă. Să-i scrim să vie aci la noi, să-şi petreacă vacanţa şi-o să-l rugăm pe el să facă în mod discret ancheta.

— Dar eşti tu sigură că Mişu n'o să meargă prea departe?

— O, cât despre asta îţi garantez.

Margareta era sinceră când afirmase acest lucru. Adevărul era că Margareta, care era cu 20 de ani mai tânără decât Sache, era îndrăgostită de Mişu şi această ocazie o căutase ea de mult.

— Un militar nu ştie să mintă, adăogă Margareta, ca ultim argument şi-i vom cere deci să-şi dea cuvântul de onoare.

— Fie, aprobă după câteva şovăiri Sache. Mişu va face curte tuturor fetelor din Sgâmboeţi şi le va cere câte un randevu. Fata care îi va rezista mai mult şi-i va indica cea mai îndepărtată dată, va fi aleasă fina noastră. Natural că va fi preferată fata care-l va refuza pur şi simplu, iar dacă se va găsi vr'una, care să-i cârpească şi vre-o două palme, va fi proclamată drept cea mai cinstită fată din lume.

Vai, dacă ar exista undeva vr'un concurs de bărbaţi încornoraţi, fără îndoială că Sache ar obţine premiul I cu cunună (de coarne de cerb). In toate plimbările tânărului ofiţer, Margareta era nelipsită. Ancheta printre fetele din Sgâmboeţi o făceau aproape împreună.

Seara Mişu da raportul despre succesele lui. După o săptămână rezultatul nu era tocmai de invidiat. Câteva acceptase randevuul imediat, ceeace pusese pe Mişu în mare încurcătură, din cauza prezenţei Margaretei. Astea fură imediat şterse depe listă. Cea mai mare parte primiră pentru a doua zi. Prea puţine pentru a treia zi şi numai două pentru săptămâna viitoare.

In fine, una singură; da, numai una nu preciză data. Trebui să se oprească la ea, căci fata care trebuia să-l pălmuiască, probabil că încă nu se născuse în Sgâmboeţi.

Dar Margareta nu se grăbea de loc să pună sfârşit încercărilor lui Mişu, iar când Sache fu de părere ca nepotul să mai stea la Sgâmboeţi şi după nuntă, atunci hotărîră să fixeze alegerea asupra fetei, care nu voise să precizeze data randevuului.

Douăzeci de flăcăi din Sgâmboeţi **îşi puseră candidatura la mâna fetei, care fusese proclamată cea mai cinstită din tot târguleţul. Mai**

MODA IN 1928

Roche „Arici" foarte practică pentru doamnele ce vor să voiajeze comod în vagoanele Setebeului. **(Fantasio)**

întâi toţi ar fi voit să aibă un naş atât de pricopsit ca Sache şi al doilea, aleasa bogătaşilor era şi cea mai frumoasă fată din sat.

Nunta se făcu cu mare fast. Ceremonia fu favorizată de un timp admirabil şi Margareta în toaleta ei sclipitoare de nună mare, putu să-i arate lui Mişu că avea gusturi rafinate.

In ziua ceea, dacă Sache ar mai fi avut prăvălie, ar fi vândut cu siguranţă unt curat, atât de fericit se simţea.

Maranda Canopidă, mireasa, era şi ea încântătoare în toaleta ei albă, împodobită cu beteala şi floarea de lămâiţă tradiţională. Dar Margareta băgă de seamă că mireasa privea mai cu lăcomie la frumosul ofiţer, strâns în tunica lui de mare ţinută, decât la ginere.

Sache petrecu până la 1 noaptea, când se retrase, neputând, din cauza etăţii sale, să suporte o noapte întreagă de nesomn. Petrecerea dură până aproape de ziuă, ceeace făcu deliciul tinerilor căsătoriţi şi mai ales a lui Mişu, care urma ca a doua zi să plece la regiment şi care a căutat să-şi ia rămas bun dela Margareta, în mod cu totul deosebit.

A doua zi, în timp ce luau dejunul, Sache întrebă pe Mişu:

— Nu ne-ai spus destul de clar ce ţi-a răspuns Maranda când i-ai cerut randevuul fatal?

Mişu răspunse foarte simplu:

— Mi-a spus că „imediat după nuntă".

Dacă până acuma Margareta convinsese pe Mişu să mai ceară o prelungire de concediu, de data asta fu de părere să-l trimeată imediat la regiment.

Memoriei lui Terente

Te-ai dus şi tu şi'n urma ta,
Atâtea lacrimi s'or vărsa,
C'am strânge'n ţară un ocean...
A, prea ne-ai fost acum duşman.

Te-or plânge-atâţi jandarmi răniţi
Şi militarii înfrânţi
Că nu mai pot şi n'au fason
Să tragă chiulu'n batalion.

Te-or plânge-atâţia ziarişti
Şi vor rămâne foarte trişti,
Căci nu mai au, în mod fatal,
Ce să mai scrie la jurnal.

Artiştii toţi te vor jeli
Ş-un mausoleu îţi vor clădi,
Căci dacă Domnul te-a ales,
Adio roluri şi succes.

Te-or plânge fetele cu dor,
C'ai fost un vis promiţător
Şi s'or aşterne pe jelit
Şi Fiţa şi Madam Cuţit.

Grigore-i vesel în zadar,
Căci, când la Morga'n galantar,
Va şterge capu-ţi pe furiş,
Ai să dispari ca'n păpuriş.

Şi eu te plâng amicul meu,
Căci fost-ai un „subiect" mereu,
Acum o las pe alte dăţi
Adio, actualităţi

Haidaè

Ereditate

Durerile naşterii durau de opt ore şi de opt ore rudele enervate aşteptau la vaetele viitoarei mame.

Zadarnic au apelat la forceps, la sfaturi, la două moaşe şi la ameninţări. Zadarnic îndepărtară o mătuşe bătrână, care poate o speria cu urâţenia ei. — Un unchi bătrân exclamă : — pe vremea mea copiii erau mai ascultători.

Într-un rând încercară să-l scoată prin şiretlâcuri, să-l apuce de o mână, d'un picior, sau de păr. Copilul nu voia de loc să se nască şi nimic nu-i putea învinge încăpăţânarea.

Doctorul desgustat, tocmai se pregătea de plecare, când unul din cei prezenţi încercă să facă o glumă :

— Cel puţin dacă Sache (Sache era numele tatălui) ar fi fost evreu. I-am fi arătat o hârtie de 500 lei. In virtutea legii ereditătii, s'ar fi grăbit să iasă să pună mâna pe ea.

— Evrica ! exclamă vesel doctorul, la auzul acestei glume, să ne spue viitorul tată ce tabieturi are. Fumezi domnule ?

— Nu, răspunse cel întrebat.

— Iţi place ţuică ?

— Nu. Dar obişnuesc în fiecare seară să iau aperitivul la Terasă, unde dau peste cap câte 4—5 sprţuri de Drăgăşani veritabil.

— Perfect, exclamă doctorul. Să mi se aducă imediat o sticlă de Drăgăşani. E tocmai ora 6. Ora aperitivului. In virtutea legii atavismului fatal, un copil trebue să aibă aceleaşi obiceiuri ca şi tatăl său.

Cinci minute mai târziu doctorul se apropie de suferindă, ţinând în mână o sticlă de vin.

— Băete, strigă doctorul, pune două sprţuri la ţap, dar vezi să fie vin de Drăgăşani veritabil.

Şi de odată... minune. Se văzu imediat apărând copilul, care cu ochii mari fixa sticla. O cercetă mult timp, ca vechiu cunoscător, examină dopul, privi cu atenţie eticheta, apoi încruntând sprâncenele, aruncă asupra sticlei o privire piezişe şi se 'ntoarse înapoi.

Din greşeală i se adusese o sticlă de vin „Măgura văii".

Un anunţ supărător

Dumineca asta m'am dus cu Mimi la ţară, să luăm masa la iarbă verde. Era o frumoasă ocazie ca să pui la încercare rezistenţa unui mic automobil ce-l cumpărasem cu două zile mai înainte.

Ce timp frumos ! Ce peisagiu măreţ ! Ce veselă era Mimi ! Tot drumul Mimi cânta, se răsfăţa, ca şi când toată lumea era a ei.

Intrând într'un sat, luarăm masa la un han, unde furăm serviţi cu o masă suculentă, preparată de însăşi soţia hangiului.

Dar buna dispoziţie a lui Mimi dispăruse ca prin farmec. De-ocamdată nu dădui nici o atenţie acestei schimbări, atribuindu-o oboselei drumului. Restul zilei o petrecurăm în mod banal, fără să pot risipi indispoziţia prietenei mele.

Spre seară Mimi se întristă şi mai mult. La culcare părea atât de indispusă, încât de-abea-mi răspundea prin monosilabe.

Voind să aflu cauza acestei schimbări, mă apropiai de ea, încercând s'o mângâi. Dar ea mă respinse cu un gest brutal. Atunci vădit intrigat, insistai să aflu cauza acestei neexplicabile răceli.

— Tu n'ai văzut când am intrat în sat ? îmi răspunse ea îmbufnată, de un par era agăţată o placardă pe care scria :

„ATENŢIUNE LA COPII"

şi întorcându-mi spatele îmi zise :— Acum noapte bună, lasă-mă 'n pace că mi-e somn !

Lecţia de solfegii

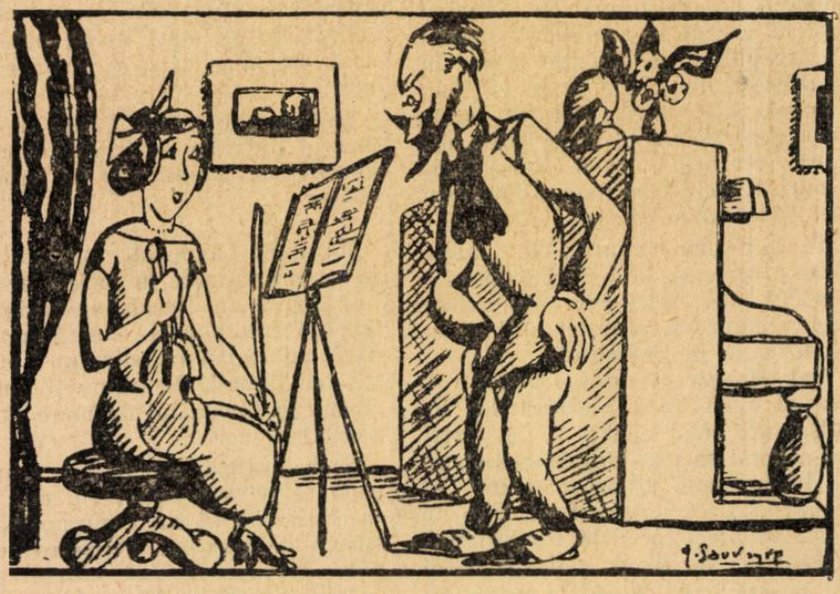

— Care va zică, domnule profesor, nu sunt decât trei chei !
— Trei, domnişoară ! Ce credeţi că muzica e o legătură de chei ?

Desen de Sauvayre

Bunice Frumoase
DISPARIŢIA RIDURILOR

Se datorează profesorilor de medicină vienezi, descoperirea mijlocului, de înfrumuseţare; cea mai senzaţională descoperire făcută în ultimii 100 de ani.

S'a dovedit în mod concludent, că pielea Dv. poate să se hrănească. Mulţumită milioanelor sale de pori, ea poate absorbi anumite alimente preparate într'un mod cu totul special, pe cari transformându-le în celule şi ţesuturi vii contribue la înfrumuseţarea pielii făcând-o fragedă şi frumoasă. O epidermă bine hrănită, se debarasează, ea însăşi, foarte repede, de toate defectuozităţile tenului şi a simptomelor vârstei; ridurile dispar; obrajii moleşiţi şi muşchii feţei istoviţi şi vlăguiţi, devin tari şi fragezi. De acum încolo o femee de 50 de ani poate foarte uşor să aibe aparenţa unei femei de 30 de ani şi a dobândi un ten strălucitor de tinereţe şi frumuseţe, — cari vor sucita admiraţia şi invidia multor fete tinere. „Menu"-ul zilnic recomandat de specialişti este următorul: Cremă proaspătă şi uleiu de măsline predigerate (negrase) 5 c. c., grăsimi vegetale emulzionate (negrase) 10 c. c. hydraţi de carbon în mod special preparate 2 c. c. Toate aceste ingrediente sunt acuma cuprinse în Crema Tokalon cel mai bun şi cel mai hrănitor dintre alimentele dermice cunoscute până astăzi. Ea va contribui la reînsufleţirea şi înfrumuseţarea pielii Dv., într'un mod surprinzător chiar într'o singură noapte şi după trecerea unui interval de 28 zile, această cremă vă va dărui un nou ten de o frumuseţe durabilă şi vă va permite să începeţi a vă debarasa de riduri cât şi de obrajii moleşiţi; în caz contrariu banii vi se înapoiază imediat. Intrebuinţaţi deci Crema Tokalon, — acest minunat aliment pentru piele. Crema Tokalon mai contribue a face ca pudra de orez să devină invizibilă şi perfect aderentă. Crema Tokalon se găseste sub două forme; una absolut negrasă şi alta puţin grasă. Ambele bine înţeles contin aceleaşi ingrediente preţioase cari contribue la înfrumuseţarea si reîntinerirea tesuturilor pielii.

INTREBUINTAŢI SI SAPUNUL DE FRUMUSEŢE TOKALON

NOTA. Atât crema cât si Săpunul de frumuseţe Tokalon se găsesc în toate farmaciile, drogueriile si magazinele de parfumerie din ţară. Borcanul de cremă Tokalon mărime obisnuită costă Lei 80. Borcanul dublu de Cremă Tokalon continând îndoita cantitate a borcanelor mici costă Lei 120. Un săpun de frumusete Tokalon costă lei 40 bucata. Unde nu se găsesc aceste produse trimiteţi costul respectiv prin mandat postal la PARFUMERIA ELITEI, Bucureşti, Calea Victoriei No. 39.

UN DUEL

Zaharia Hâncu publica zilnic în cotidianul „Apusul", o rubrică intitulată: „Vorbe cu tâlc", pe care o semna cu iniţiala numelui său de botez: „Zed".

Tot Zaharia Hâncu mai publica şi în cotidianul „Zorile" rubrica intitulată „Grădina lui Dumnezeu", pe care o semna cu iniţiala numelui său „Haş".

In ziua când directorul ziarului „Apusul" îl angajase, îi ţinuse următorul logos:

— Domnule Hâncu, să fim bine înţeleşi. Iţi dau 5000 de lei pe lună, dar ţin foarte mult ca să vă luaţi angajamentul formal de a nu mai colabora şi la alt ziar.

Două luni mai târziu, când Zaharia Hâncu se angajase şi la ziarul „Zorile", directorul respectiv îi ţinuse aproape acelaş discurs.

Acum o lună, Zaharia Hâncu tocmai scria cele două cronici zilnice, când la un moment dat lăsă tocul jos, rămânând pe gânduri.

— E o nenorocire, îşi zise el, ca o jumătate de zi să mi-o pierd gândindu-mă ca nu cumva Papahagi, directorul „Apusului" să afle că mai scriu şi la „Zorile" iar cealaltă jumătate de zi să stau cu frica 'n sân, ca nu cumva Goluneanu, directorul „Zorilor" să afle că mai scriu şi la „Apusul". E un chin, nu altceva. N'aşi putea eu face ceva ca să pot evita pe viitor şi în mod definitiv orice bănuială ce-ar putea să se ivească în mintea celor doi directori?

Imediat se isbi cu palma pe frunte, sediul inspiraţiunilor sale geniale.

— Ba da, îşi zise el, există un mijloc foarte simplu. Să fac pe „Zed" dela „Apusul" să intre în polemică cu „Haş" dela „Zorile"...

Zaharia Hâncu îşi mue tocul în călimară şi fără a mai ezita o clipă, scrise pentru rubrica: „Vorbe cu tâlc" destinată ziarului „Apusul" următoarele rânduri:

Confratele meu dela „Zorile" care îşi iscăleşte prostiile, intitulate „Grădina lui Dumnezeu" cu pseudonimul Haş, debitează în fiecare zi aceleaşi şi aceleaşi gogomănii, încât cu drept cuvânt te face să exclami: adevărat că grădina lui Dumnezeu e mare, etc., etc.

Odată articolul terminat, Zaharia Hâncu puse pseudonimul Zed. Apoi, tot fără a sta un moment la îndoială, luă o altă foae de hârtie, pe care scrise:

Un umil scrib, care nici patru clase primare nu cred să aibă, are tupeul să facă pe gazetarul şi să publice în fiecare zi în pamfletul „Apusul" o rubrică intitulată: „Vorbe cu tâlc". Singura vorbă cu tâlc ce i-aşi putea-o adresa unui astfel de confrate e să se lase de gazetărie şi să se-apuce de-o meserie mai puţin pretenţioasă, cum ar fi de exemplu meseria de cismar, etc., etc.

Acest articol semnat cu al doilea pseudonim „Haş", fu trimis spre publicare celuilalt ziar „Zorile".

*

Cu multe luni mai înainte, Zane Heroiul, care de 15 ani studia literile şi filosofia, citind în „Apusul" articolele lui Zaharia Hâncu, semnate „Zed" îşi zise:

— Puţină lume are un nume care să 'nceapă cu litera Z. Şi pentrucă 'i plăceau „vorbele cu tâlc" ale lui Zaharia Hâncu, luase obiceiul că ori de câte ori cineva îl întreba cu ce se ocupă, îi răspundea cu indiferenţă:

— Mă ocup cu gazetăria. Scriu la un jurnal... la „Apusul" articole pe care din modestie le semnez numai cu iniţiala numelui meu „Zed".

Acum o lună, Zane Heroiu tocmai dormea cu capul pe pieptul Ninetei, amanta lui, când cei doi prieteni ai lui, Simineanu şi Bătăturoiu îi bătură în uşe. Fiecare ţinea în mână câte un număr din „Zorile".

— Ia citeşte dragă.

Cu ochii umflaţi de somnn, Zane citi cuminte articolul:

— Un umil scrib, care nici patru clase primare nu cred să aibă, etc., etc., etc.

— Dar ce mă priveşte pe mine, afacerea asta? răspunse el somnoros.

Simineanu şi Bătăturoiu săriră 'n sus.

— Ce-ai zis? Ce te priveşte pe tine? Dar tu n'ai înţeles nimic? Se poate să te laşi batjocorit de vr'un stricăcerneală oarecare, fără ca să reacţionezi energic?

— Adevărat, nu vă contrazic, răspunse Zane Heroiu, aceste câteva rânduri nu reprezintă pentru mine un elogiu, dar ori de câte ori un confrate se abţine de a întrebuinţa epitete măgulitoare la adresa ta, asta înseamnă să te superi?

— Dar te insultă, dragul meu.

Şi timp de o oră Simineanu şi Bătăturoiu căutară să-l convingă de necesitatea unei imediate provocări la duel, a persoanei care îndrăsnise să-l atace atât de brutal. La plecare, cei doi prieteni, indignaţi de atitudinea lui puţin războinică, îi strigară din uşe.

— Să nu crezi c'o să-ţi tolerăm să te comporţi ca un Haplea oarecare. Dacă după insultele pe care le-ai primit, nu vei avea curajul să te

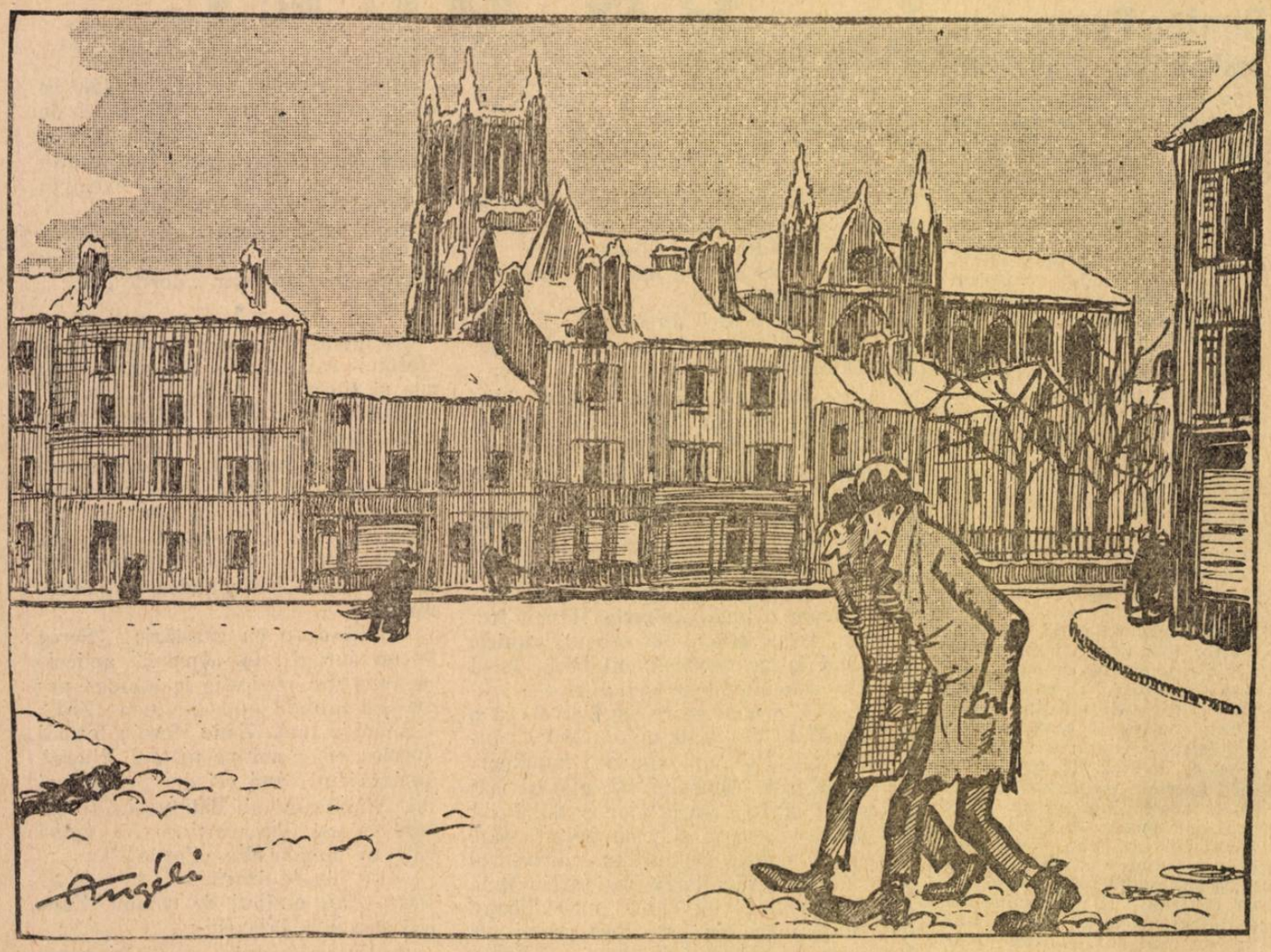

POEȚII. — *Zăpada... e covorul săracilor... și bogații nu țin să ni-l murdărească!*

Desen de Angéli

bați cu acel mizerabil în duel, asta 'nseamnă că ești cel mai de plâns dintre lași. Până mâine vom afla cine-i individul care se ascunde sub pseudonimul de Haș; și cu voia, sau fără voia ta, îi vom cere în numele tău satisfacția ce ți-o datorează.

*

Tot acum câteva luni, Zelea Hangu, de 18 ani student la drept, citind în „Zorile" rubrica intitulată „Grădina lui Dumnezeu" a lui Zaharia Hâncu și semnată cu pseudonimul „Haș" își zise:

— E nostim. Desigur că ziaristul care scrie aceste articole trebue să aibă un nume, care începe cu litera H.

De atunci luase obiceiul că ori de câte ori cineva-l întreba cu ce se ocupă, Zelea Hangu îi răspundea cu indiferență:

— Mă ocup cu gazetăria... Scriu la „Zorile" articole, pe care din modes tie le semnez numai cu inițiala numelui meu „Haș".

După o noapte petrecută la „Pisica Roșie", în timp ce dormea liniștit cu capul pe pieptul Elizei, amanta lui, cu care-și unise destinul deja de 7 ore, Zelea Hangu, fu deșteptat din somn dis de dimineață, adică la ora zece și jumătate și cei doi prieteni ai lui, Râianu și Scobitorescu, ținând fiecare câte-un număr din „Apusul", năvăliră în odaia lui:

— Citește dragă, îi zise Râianu și Scobitorescu, vârându-i sub nas articolul semnat de Zed.

Somnoros, Zelea Hangu parcurse articolul care începea cu cuvintele:

Confratele meu dela „Zorile", care-și iscălește prostiile, etc.. etc.

— Și pentru asta ați venit voi să mă sculați din somn așa de dimineață? protestă el îmbufnat.

Râianu și Scobitorescu rămaseră trăzniți de uimire.

— Vai dragă, dar poate că încă nu te-ai trezit bine. Tu nu vezi în ce termeni vorbește confratele tău Zed de tine?

— Confratele meu Zed?

Zelea Hangu pentru prima dată află că e confratele unui ziarist.

— Așa e, aveți dreptate, continuă el, puțin mai lămurit, dar probabil că confratele meu Zed o fi fost supărat când a scris acel articol. Lucru ce i se poate întâmpla ori și cui. Deci treaba lui.

Râianu și Scobitorescu nu-și ascunseră felul lor de a gândi:

— Cum? Un individ oarecare te împroașcă cu injuriile cele mai infame și singura ta reflecțiune este: „treaba lui?" Nu, dragă. Noi îți suntem cei mai devotați prieteni și n'o să t elăsăm să te compromiți ca cel din urmă dintre lași. Trebue să te bați cu el.

Zadarnic Zelea Hangu protestă, invocând motivul că încă din copilărie era adversarul cel mai încarnat al duelului, căci Râianu și Scobitorescu la plecare îi strigă din ușe:

— Să nu crezi c'o să te lăsăm să fii terfelit de un scrib oarecare. Până mâine vom afla cine-i acel individ, care se ascunde sub pseudonimul „Zed" și cu voia, sau fără voia ta, vom provoca o imediată ieșire pe teren.

Deci Zaharia Hâncu, sub pseudonimul de Zed insultase în coloanele ziarului „Apusul" pe confratele lui „Haş" de la „Zorile" deşi amândoi erau una şi aceeaşi persoană. Aceasta o făcuse în scopul de a convinge pe cei doi directori că Zed şi Haş sunt două persoane cu totul diferite. Dar în curând îşi dete seama că de data asta făcuse cea mai ireparabilă prostie.

Intr'adevăr, a doua zi, dis de dimineaţă, Zaharia Hâncu găsi la uşa lui două scrisori. Una semnată de Papahagi, directorul „Apusului" şi cea de-a doua de Goluneanu, directorul „Zorilor". Amândoi îl invitau de urgenţă la redacţie.

Zaharia Hâncu se duse mai întâi la Papahagi.

— Dragul meu, îi vorbi directorul „Apusului", sunt sigur că ai citit rândurile lui „Haş" din „Zorile" Ţiu să te avertizez că dacă n'ai să provoci pe acest individ la duel, pe viitor voi fi silit să renunţ la serviciile d-tle.

Se duse apoi şi la Goluneanu de la „Zorile", care-i ţinu aproape acelaş logos ca şi Papahagi, dându-i termen ca până a doua zi să'ncrucişeze spada cu Zed.

Amărât, toată după amiaza Zaharia Hâncu rătăci pe străzi.

— Să mă bat? gemu el. Evident, n'aşi fi omul să mă tem de o eşire pe teren, mai ales când e în joc onoarea şi interesul meu. Dar cu cine? La un duel se cere neapărat existenţa a cel puţin doi rivali. Cu cine, să mă bat? Cu mine? Dar asta n'ar mai fi un duel, ci o sinucidere.

La ora cinci Zaharia se resemnase şi fiert de tot se hotărâse să mărturisească atât lui Papahagi, cât şi lui Goluneanu, întregul adevăr.

La cinci şi zece, Zaharia, foarte amărât, intră în biroul lui Papahagi. Directorul „Apusului" îi strânse mâna cu dragoste.

— Bravo tinere, sunt foarte mulţumit de tine. Nu numai că vei rămâne mai departe în redacţia mea, dar am de gând chiar să te avansez De luna viitoare o să capeţi două mii de lei pe chenzină în plus.

Nedumerit Zaharia părăsi biroul d-lui Papahagi întrebându-se:

— E ţicnit directorul sau am înebunit eu subit? Ce l-a făcut pe Papahagi să-mi ţină un asemenea logos? Nu cumva a vrut să-şi bată joc de mine? Ingrijat, se duse la Goluneanu.

Tocmai pătrundea timid în redacţia „Zorilor", când Goluneanu zărindu-l se grăbi să-l întâmpine cu cel mai satisfăcut zâmbet din lume.

— Complimentele mele tinere, complimentele mele. Purtarea ta face onoare presei române. De mult doreai o avansare. Vei şti că de luna viitoare dorinţa ţi se va traduce'n fapt. La chenzina viitoare vei primi două mii de lei în plus.

Din ce în ce mai nedumerit, Zaharia Hâncu părăsi şi birourile „Zorilor", întrebându-se iar: oare şi Goluncanu şi-o fi pierdut raţiunea, sau tot eu oi fi înebunit de-abinelea?

In drum spre casă cumpără numărul apărut proaspăt din „Zorile" pentru a-şi reciti articolul.

Nu mai încăpea nici o îndoială că el, Zaharia Hâncu, fusese lovit brusc de alienaţie mintală, Sau poate nu vedea bine? La ecouri păru că vede împrimat următorul proces-verbal:

In urma unei polemici de presă între colegul nostru Haş şi confratele Zed dela „Apusul", o eşire pe teren a părut inevitabilă.

Cei doi adversari s'au bătut azi dimineaţă la Băneasa, în dosul Vilei Minovici.

S'au schimbat două gloanţe fără rezultat.

Făcut în Bucureşti, 17 Mai 1927.

Pentru d-l Haş: *Râianu, Scobiţorescu.*

Pentru d-l Zed: *Simineanu, Bătăturoiu.*

Intrebare

Lui Lindbergh

Prea cinstite
Fericite,
Ce-ai trecut în sbor oceanul,
Ca nebunul,
Singur unul,
Populându-ţi monoplanul,

La plecare,
Spune-mi, oare,
Nu te-a urmărit tot omul?
La noi era
La Pipera
Plin, lixit, aerodromul.

Propulsorul
Şi osciorul,
Te-au ferit de orişice,
Şi la zece,
Calm şi rece,
Debarcaşi la „Le Bourget".

Nu eşti fraer
Dar prin aer
N'avuşi crampe catalane?

Lavabouri,
Nu's prin nouri;
Nici măcar vespasiane.

Pyjama

PUDRA TOKALON

Pudra Tokalon este pudra de orez atât de renumită prin faptul că se menţine pe piele tot timpul zilei din pricină că conţine spumă de cremă.

Ea contribue în mod eficace la dispariţia nasurilor lucioase, obrajilor graşi şi lucitori Ea nu dispare de pe faţa pielii şi nici nu se spulberă chiar pe vremea cea mai nefavorabilă

Spuma de cremă din pudra Tokalon împiedică de asemeni ca pielea să se usuce, ceeace provoacă riduri, o piele aspră şi zbârcită.

Pudra Tokalon nu conţine de fel mici particule tari şi granuloase cari pătrund prin porii pielii cauzându-i puncte negre, pori dilataţi şi alte defectuozităţi ale tenului.

Ea este nu numai vânturată, dar şi trecută prin sită până ce ea devine extrem de fină şi dă o înfăţişare delicată, încântătoare care durează tot timpul zilei.

Pudra Tokalon este preparată de asemenea manieră în cât ea imită frăgezimea unei piei de copil. Ea va face să pară mult mai tinere aproape toate femeile.

Pudra Tokalon se găseşte la toate farmaciile, drogueriile şi magazinele de parfumerie din ţară; dacă nu vă dă complectă satisfacţie, banii vi se înapoiază.

N. B. Cutia obişnuită costă lei 80. Cutia mare lei 120, şi conţine îndoita cantitate a cutiilor obişnuite. Unde nu se găseşte adresaţi prin mandat postal suma respectivă la PARFUMERIA ELITEI, Bucureşti, Victoriei 39.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Incepe vilegiatura

EA. — Să te'nșel în lipsa ta ?... Dar nu-mi vine pofta asta de cât când te văd....

ANUL XXXIII. — No. 25. 5 LEI EXEMPLARUL Joi 23 Iunie 1927.

VESELIA

BIBLIOTECA UNIVERSITAȚII -IAȘI-

Coșmarul unui izgonit

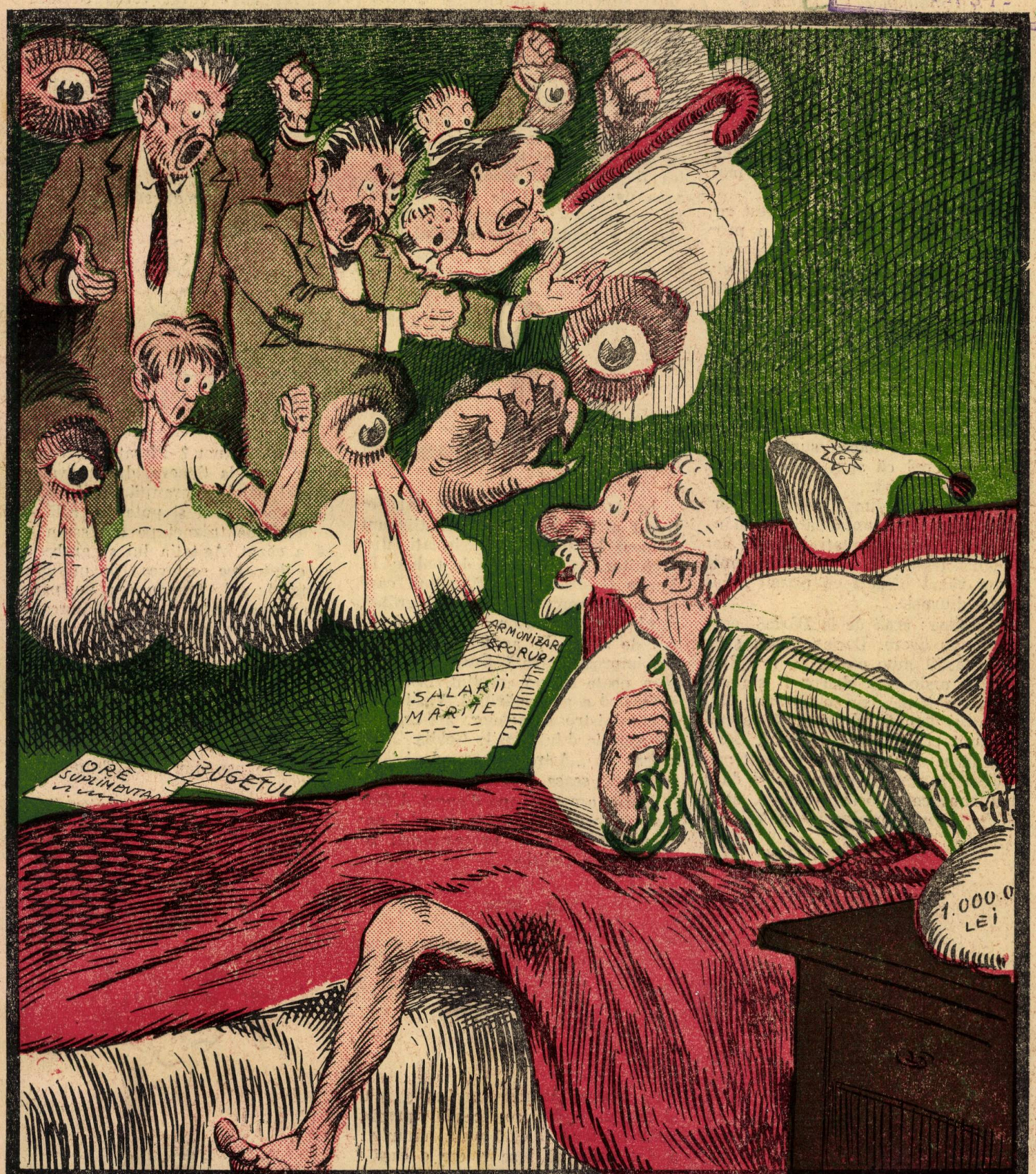

FANTOMELE FUNCȚIONARILOR. — Ce-ai făcut cu banii noștri, munciți din greu ?...

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

La Bârlad, la Bârlad
Intr'o mahala
S'a întâmplat, s'a întâmplat
Mare dandana

adică doi foşti parlamentari averescani s'au prezentat la administraţia financiară a judeţului, ca să depună diurnele încasate cu anticipaţie şi cu spor pentru care nu slujiseră nici măcar cât au slujit în timpul seziunei lucrătoare (sau mai bine zis: lucrative).

Dacă vom spune că acest gest revoluţionar a fost faptul care a produs cea mai mare sensaţie dela poftirea afară a d-lui general cu invitaţia de a închide uşa pe din afară (operaţie nefericită când căsninduse la chee, i-a căzut în cap celebra cărămidă) desigur că nu exagerăm.

Şi totuşi cei doi foşti, dar vai! niciodată viitori *parlamentari averescani*, meritau să-şi păstreze gologănaşii. Nu ştiu cum îl chiamă, nu ştiu nici măcar dacă sunt doi sau trei, dar cred că sunt nişte oameni cinstiţi, de treabă.

Mai întâi să fim înţeleşi: diurnele cu sporuri şi anticipaţie le-au încasat şi foşti deputaţi liberali, naţionalişti-ţărănişti ca şi averescanii. N'am văzut nicăeri că primii ar fi depus diurnele.

Al doilea: eroii de la Bârlad, cred că nu au avere. Dac'ar avea şi-ar zice: las'să mi-o ceară, că le-o dau. Am de unde. Dar dac'or fi săraci? Intră în bani şi-i cheltueşte. Mai bine să-i depună. E drept că pepenii nu sunt păziţi decât de frică, dar...

In orice caz marele eveniment merită să fie scris în calendar şi dacă mai sunt ceva locuri vacante, eroii să fie trecuţi printre mucenici.

Nu tot aşa s'a întâmplat la Sănătate. Popa Lupaş, faţă bisericească, văzând că guvernul trage să moară (trăgea şi sustrăgea) s'a gândit că nu e bine să piară fără regulile creştineşti. Şi d'aia a făcut pomană guvernului din a cărui colivă s'au înfruptat cei mari de pe acolo. Astfel chiar părintele Grătar Lupaş a declarat sub iscălitură că a dat câte 100.000 lei câtorva medici funcţionari superiori, întâmplător averescani, iar unul chiar neam, şi pe deasupra aproape o jumătate de milion pentru tipărirea unui formular terapeutic.

Părinte, Părinte când boala guvernului Sfinţiei Voastre ajunse acolo în cât să-i faceţi colivă, credeţi că cu formularul terapeutic mai putea fi salvat? El sărmanul nu mai avea nevoe de cât de împărtăşanie, (şi, recunosc, v'aţi împărtăşit princiar din fondurile disponibile).

La Arte şi Culte, lucrurile s'au petrecut altfel. Se ştie că artiştii sunt oameni liniştiţi, uneori izolaţi, dispreţuitori de gălăgie şi de public. D. Vasile Goldiş, asul grătarului, care acum a devenit arsul acestui grătar, ministru al artelor, reprezintă firea de artist. De această mentalitate s'a impregnat toată firea lui. De aceea poate singur, neştiut, izolat, în ultima zi a guvernării, d. Vasile Goldiş, ministru al artelor, a ordonat pe numele d-lui Vasile Goldiş. „Prezident al „Astrei" suma de lei un milion şi sease sute de mii.

Pentru această capo d'operă d. Goldiş ar merita să capete premiul naţional pe 1927 cu proces-verbal în regulă dela Poliţie.

D. general Averescu a fost şi mai şi. Statul îi dăduse casă (precis, pentru istorie, lucrul e mai simplu: a dat *ordin* să i se voteze o casă.. mobilată). Dar cum avea foarte puternice motive să creadă că d. Argetoianu nu va pleca în piaţă ca să aleagă mobila pentru fostul său şef, d. general şi-a luat ce-a găsit de pe la Prezidenţe curat vorba cântecului:

Plecând dela prezidenţie
A luat scaune, covoare,
In chip de mare protestare
Care-a ţinut ca să ştie
Că n'a fost poftit la plimbare
Păstrând
Pe rând
Principiile de guvernare.

Dar d. Trancu? Plecat să reprezinte ţara la Geneva, dus cu vagon special până la graniţă şi fotografiat acolo jovial şi puternic, află — lovitură de trăznet pe cer senin — că a căzut. Agitaţia lui şi graba de a se întoarce se lovea de un mare obstacol: d. Trancu era un particular care trebuia să călătorească pe cont propriu, şi care vai! avea acest cont foarte slab. In schimb ministerul d-lui Trancu-Iaşi a scăpat ne.. murdărit (nu e o aluzie la armenismul fostei Excelenţe.

Şi pentru vremurile prin care am trecut, e mare, foarte mare lucru. Onoare aşa dar d-lui Trancu.

La el n'a fost... „mâncătorie"
Căci neputând la timp sosi
Fatal, nu a putut să fie
La.. „Muncă" în cea din urmă zi!

Tr. U. Badurul

ROCHIȚELE

In rochițe de tot felul,
Damele pe stradă,
Toată ziua bună ziua
Ies la promenadă ;

Iar când bate vântul, nene,
Să te ții minune,
Vezi piciorul până unde
Nu se poate spune.

In tramvai, te așezi pe bancă
Să privești afară,
Dar privirea ți-o atrage
Rochița de vară.

Ce o poartă o vecină
Cu brațele goale
Și din care nici genunchii
Nu-i mai stau sub poale.

Soarele, prin transparența
Rochilor ți-arată
Partea ce privirii noastre
Trebue barată ;

Pe când decolteul lasă
Pieptului eșire. —
Lucru ce, de-ai fi de gumă,
Și tot 'ți-ești din fire.

Brațul gol și pulpa goală,
Pieptul jumătate :
Asta e rochița, chiar și
Damei măritate :

Astfel că trecând pe stradă,
Ea simte răcoare,
Numai tu transpiri, de par'că
Stai între cuptoare !

- Ciupac

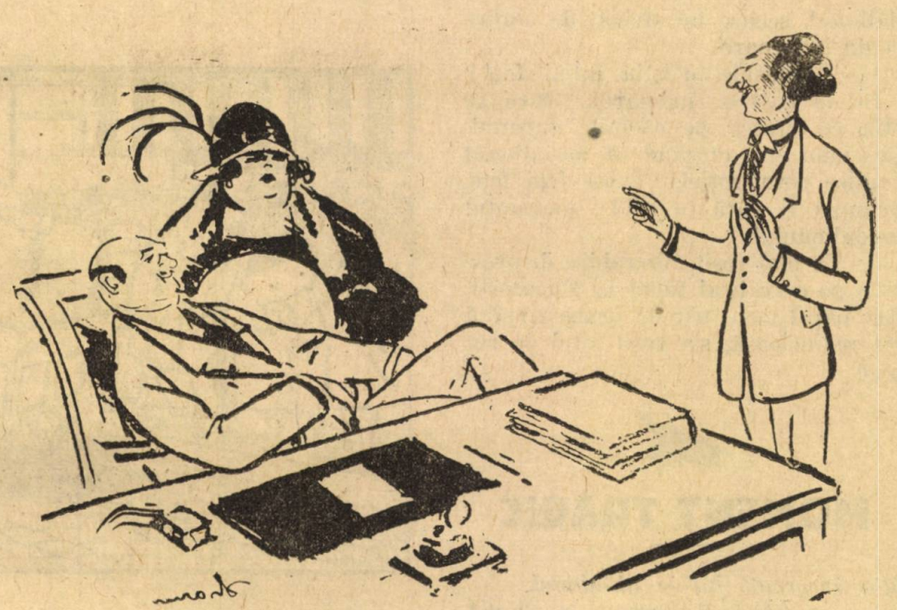

— Vă asigur, domnule judecător, că doamna m-a oferit mâna..
— Și d-ta i-ai reținut inelele.

(Le Rire)

Părul roșu

Când Radu Moraru, onorabilul primar al comunei Cocoșații-de-Sus, îi anunță soția că interesele comunei reclamau prezența sa la București, aceasta își încruntă sprâncenele.

— Și pe mine n'ai să mă iei, *sunt sigură.*

Acest „*sunt sigură*" era plin de bănueli grele, ceeace 'nsemna : „te duci la București singur, să-ți faci de cap p'acolo cu madamele".

Onorabilul primar arată că nu pricepe.

— Bombonico, afirmă el, dar o să fiu tot timpul ocupat. Gândește-te ce mult ai să te plictisești stând singură la hotel, în timp ce eu o s'alerg după treburi.

— Dar aci n'are să mi se urască singură ?

Totuși Radu Moraru plecă neacompaniat la București.

In momentul plecării, soția veșnic bănuitoare, încolăci de gâtul soțului un lănțișor de argint, de care atârna un medalion de aur, în care vârâse o șuviță din părul ei cel negru.

— Lanțul conjugal, glumi primarul.

— Nu, răspunse soția. Acest medalion e un fetiș, care te va împiedica să faci pe acolo vr'o prostie.

Apoi știindu-l superstițios, îi descrise puterea miraculoasă a acestui mic cerc de aur, care va ști să vorbească, când o să-l întrebi.

Radu Moraru nu refuză acest perfid amulet și ca omul ce se știa cu fruntea senină, îl primi, zicând :

— N'ai decât să-l întrebi la întoarcere.

Dar Bucureștii au multe ispite. După terminarea treburilor care-l adusese în Capitală, Radu Moraru se găsi față'n față cu o fetiță adorabilă, cu tenul alb, mai mult roșie de cât blondă. Se știe că femeile cu părul roșu sunt foarte rare ; și mai ales femee cu păr roșu și frumoasă e adevărată minune.

— Nu vă se urăște singur domnule ? îi șopti adorabila creatură.

O clipă Radu Moraru privi medalionul, dădu din umeri, apoi apucă brațul frumoasei orizontale.

In intimitatea unei odăițe ospitaliere, amanta cea efemeră, luă în mână medalionul ce atârna de gâtul iubitului ei de ocazie.

— Pot să văd și eu ce-i înăuntru?

— Nu pune mâna, o rugă nelinistit Radu Moraru.

Dar spune-i unei urmașe a Evei să lase la loc un obiect ce-i stă la îndemână ! Cât ai clipi din ochi, lanțul fu desfăcut și medalionul deschis. Părul primăriței se răspândi jos pe covor.

— Ce-ai făcut ? o întrebă supărat bravul primar.

— Nu-i nimic, răspunse iubita lui de-o oră, aranjez cu lucrurile ca să iasă bine, și fără să mai stea un moment pe gânduri, tăie un smoc din părul ei roșcat, pe care îl așeză cu îndemânare în interiorul medalionului.

— Nu s'a pierdut nici un fir, îl asigură ea, părul e la loc întreg.

Gestul fusese executat cu atâta agilitate încât bravul primar nu observase această înlocuire. Își puse iar încrezător medalionul la gât și după promisiuni formale de a se revedea cât de curând, Radu Moraru se despărți de frumoasa lui.

*

A doua zi Radu se întoarse la Cocoșații-de-Sus. Soția îl aștepta la gară.

— Barem ai fost cuminte ? îl întrebă ea bănuitoare, sărindu-i de gât.

— Poți să întrebi medalionul, răspunse el cu tupeu.

Dar seara, în odaia conjugală, în momentul când doamna deschise me-

dalionul, scoase un strigăt de uimire și de indignare.

— Tâlosule, d'ăștia mi-ai fost?

Și de oarece primarul, care se știa cu musca pe căciulă, superstițios cum era, crezând că medalionul șoptise ceva soției, făcea fețe fețe, doamna îi vâră în ochi conținutul medalionului.

— Tu n'ai roșit mizerabile, de prostiile pe care le-ai făcut la București, dar părul meu, păr de femee cinstită și credincioasă, s'a roșit totul de rușine.

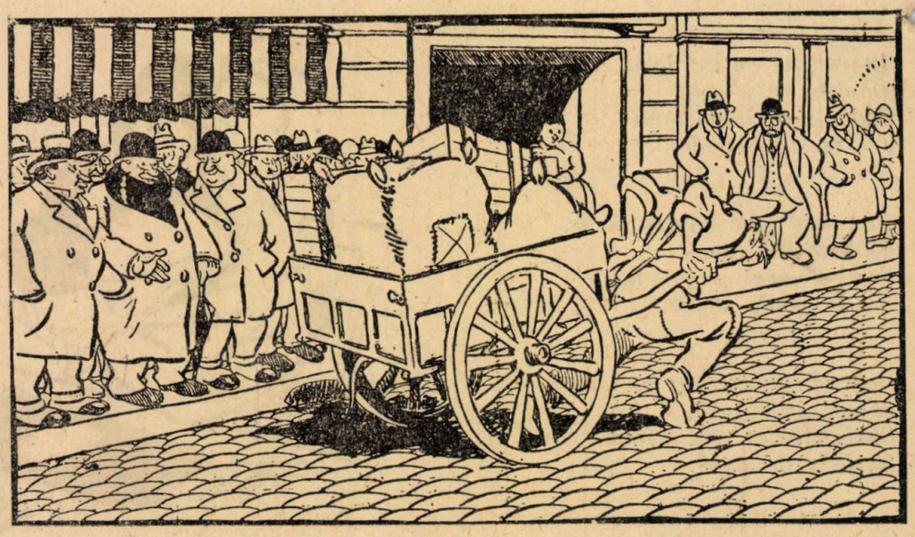

— *Ce încăpățânare! Să se'nhame la cărucior, astăzi în secolul automobilelor și al aeroplanelor.* **(Le Rire)**

MOMENT TRAGIC

M'a încercuit înfine ghinionul,
N'am ce mânca de-aproape patru zile.
Sunt singur, mă privește Albionul
Și zeii antici dela Termopile.

Satira cea din urmă e aproape:
Burtoși tâmpiți, cu lanțuri și inele,
Se lăfăesc în litiere schioape,
Și sunt inculți, obraznici și lichele.

Madam Dovleac, ce eri n'avea de-o pâine,
Azi ia supeul numai în grădină,
Dar o cunoaște și-al din urmă câine,
Din vremea când era ca o smochină.

Atâția nătăfleți avem în țară,
Ce nu cunosc nici tabla înmulțirii,
Că mă cuprinde scârba funerară
Din piramida sumbră a gândirii...

Și cum privesc la pătura albastră,
Un gând ciudat prin mintea-mi se perindă:
M'aș arunca acum dela fereastră,
Dar... mi-e că n'are cine să mă prindă!...

Iorick Fieldertown

„Mustul care fierbe" cartea d-lui Goga sub trecutul guvern se împărțea cu jandarmi benevol, — contra plată — 1000 lei exemplarul.

Azi nimenea nu te mai roagă
Cu „Must" gogist. Dar tot mă mir că
Atunci când era numai bragă
A putut fi lucid drept... poșircă!

Turandot

Telegrama vărului

Pendula din perete bătu ora șapte. Lenuța Cornea sări arsă din așternut.

— Deja șapte, strigă ea și Dodenii sosesc la două-sprezece la masă. Nimic nu-i gata. Cum să fie, când primești telegramă la ora zece seara, prin care ești anunțată că a doua zi la prânz îți vin mosafiri la masă? masă?

Lenuța se făcuse foc aseară. Mai întâi îi spusese Anichii c'o săi trimeată pe toți la birt, dar în fond, fiind femee bună, și fiindu-i drag vărul Dodeanu, și verișoara și fica și ginerele lor, împreună cu cei 4 copilași ai lor, Lenuța se mai îmbună, hotărîtă ca a doua zi să se scoale mai de dimineață, să poată prepara masa până'n două-sprezece.

— Numai să se fi sculat și păcătoasa aia de Anica. Într'adevăr, din fundul coridorului se auzîră pașii molatici ai Anichii și un miros caracteristic umplu încăperile. Miros de usturoi, de untură rânced și de corp nespălat.

— Hai mai repede Anico, că acum ne apucă prânzul și nimic n'avem gata. Ce ne facem cu atâta lume la masă?

Cu privirea ei de fată tâmpită, Anica veșnic cu gura căscată, se uită la stăpână nedumerită.

— Dar par'că ești căzută din lună. Nu mi-ai adus tu aseară telegrama vărului Dodeanu prin care mă anunța că vine cu familia la București? Hai, desmorțește-te. Opt persoane la masă nu e lucru așa ușor.

— Da' sunt opt?

— Hotărît că ești tâmpită. Aseară timp de o jumătate de oră Lenuța îi explicase legăturile de rudenie cu Dodeanu, luați după etate, începând cu bunici și sfârșind cu cei patru broscoi. Toate acestea, le-a șters somnul din cap, mai bine cum știe ea să șteargă vasele.

— Da, sunt opt și toți mănâncă cu poftă. Hai, ce mai aștepți? Fuga la piață.

— Ce să vă cumpăr?

— Bine Anico, n'am întocmit noi aseară menuul, înainte de-a ne culca? Mi se pare că din adins faci pe proasta.

— Din adins? Se poate. Ochiul ei întunecat se luminează de odată. Un zâmbet hidos se desemnează la colțul buzelor ei răsfrânte. Natural, că nu-i place ca stăpâna să aibă mosafiri la masă. Lenea ei proverbială se revoltă la gândul bucatelor ce are de păzit (că de preparat le prepară Lenuța) și de teancul de vase ce are de spălat.

— Zău dacă-mi aduc aminte coniță.

— A dracului. Ca să se răsbune iar vrea să mă facă să nu fiu gata de cât la două sau la trei. Zăpăcită încă de somn, Lenuța nu-și aduce nici ea aminte ce anume pusese în gând să prepare, și tâmpita de Anica nu vrea de loc s'o ajute.

— Am zis... am zis... ciorbă de găină... maioneză... și pe urmă... da, da... pui de găină cu mazăre, e de sezon. Friptură pe cartofi... și pe urmă ca dezert... lasă că de data asta o să mă'ngrijesc eu. Iau ceva de la cofetărie. Tu fuga la piață și

ia două găini, patru pui, mazăre, zarzavat, salată. Ia mia de lei și o schimbă.

Toată dimineața fu o horbăcăială groaznică. Lenuța și-a scos tacâmurile aurite, argintăria de zile mari, paharele cu picior, fața de masă și șervetele de olandă. Curățată mazărea, pe urmă, jumulește găinile, bate maioneza.

Roșie la față, asudată toată, Lenuța bate albușurile de ou. De la bucătărie trece apoi în salon, să șteargă geamurile și mobila de praf, aleargă pe scări în pivniță, dă fuga la cofetărie. Ora 9, 10, 11, pendula din perete bate nemilos orele.

In fine totul e gata. Mai trebuesc câteva flori ici și colo, câteva sticluțe și păhăruțe de lichior, două trei sticle de vin vechi și Dodenii pot veni.

In cuptor friptura e rumenită. Ciorba e dată mai de-o parte pe mașină. La masă șervetele curate și călcate sunt așezate la locul lor. Paharele stau înșirate în ordine ca un pluton de soldați. Feliile de pâine tăete cu măestrie, zdrobite, așteaptă pe o tavă nichelată. Sticlele de vin cu dop cu etichetă așteaptă tirbușonul. Totul a luat înfățișare de sărbătoare. Până și Anica, transformată, aproape de nerecunoscut, aproape curată, așteaptă încinsă cu șorțul.

Ora două-sprezece. E de mirare că Dodenii încă n'au venit. In picioare, dând semne de nerăbdare Sache Cornea așteaptă, tresărind la fiecare sunet de claxon, la fiecare uruit de roate de trăsură.

Mare mirare. Provincialii ăștia au obiceiul să vină întotdeauna cu un ceas sau două mai de vreme. Probabil că trenul a avut vr'o întârziere.

Ora unu, nimic. Straniu. Mai mult de cât straniu. Mama mare o fi bolnavă. Vr'unul din copii poate. Și friptura care se usucă, și sosul care scade...

Unu și jumătate... două... Ce-o fi? Infuriată Lenuța strigă...

— Te pomenești că n'or veni. Hai să mâncăm. Du-te și tu Anico și mănâncă. Cât despre mine, zău dacă mi-e foame.

— Nici mie,, șoptește amărît Sache Cornea.

Atunci încântată, înfometată, lacomă, Anica începe să mănânce. Strajnică ciorba. Excelentă mazărea. Dar friptura? Dar maioneza? Șapte nebuni se bat la gura ei. Bagă cu amândouă mâinile în gură. Fălcile lucrează cu mișcări epileptice. Sosul îi picură pe la colțul buzelor. Crema prăjiturilor și fursecurilor îi mânjește nasul și obraji până aproape de urechi. E ceva care schimbă cu totul mononomia fasolii fierte și a cartofilor iahnie. Nimic nu-i turbură lăcomia, nimic nu-i deranjează fericirea, nimic, nimic, nici chiar văicărele d-nei Cornea care se plânge de oboseală și de banii ce i-a cheltuit.

— Și totuși trebuia să vină, doar n'am visat.

De sigur că Lenuța nu visase. Telegrama o ținea în mână, numai că nu fusese expediată de vărul Dodeanu ci fusese plăsmuită de Năică, ibovnicul Anichii, factor la Poșta Centrală.

Cenușereasa modernă

Nina se trezi brusc din somn. O rază de soare fierbinte, străbătând prin storuri, o supără la ochi. Un sunet discret al pendulei o anunță că e nămiaza.

Se dete jos din pat și se privi în oglindă. Imagina reflectată nu o mâgulea de loc. Ochi duși în fundul capului, figura obosită și părul în desordine.

— Așa-i a doua zi după bal, murmură ea.

Incetul cu încetul amințirile din ajun începură să se precizeze în mintea ei. Un amănunt mai nostim o făcu să zâmbească.

Nu pierduse ea oare, ca și Cenușereasa din poveste, la eșirea din bal, micul ei pantofior argintat. Unde l-o fi pierdut? Probabil în momentul când s'a urcat în mașină. Visătoare și somnoroasă. Nina nu observase această dispariție, de cât în momentul când s'a coborât din mașină, și când a simțit contactul rece al asfaltului.

Nina ca fată modernă și blazată nu era romantică. Totuși acest episod original o distrase și la fel ca Cenușereasa din poveste, visa la prințul care-i va aduce pantoful pierdut.

Cu o mișcare vioae, își scutură capul, ca pentru a-și goni acest vis copilăresc. Apoi, prinsă de o

PENTRU ȘI CONTRA

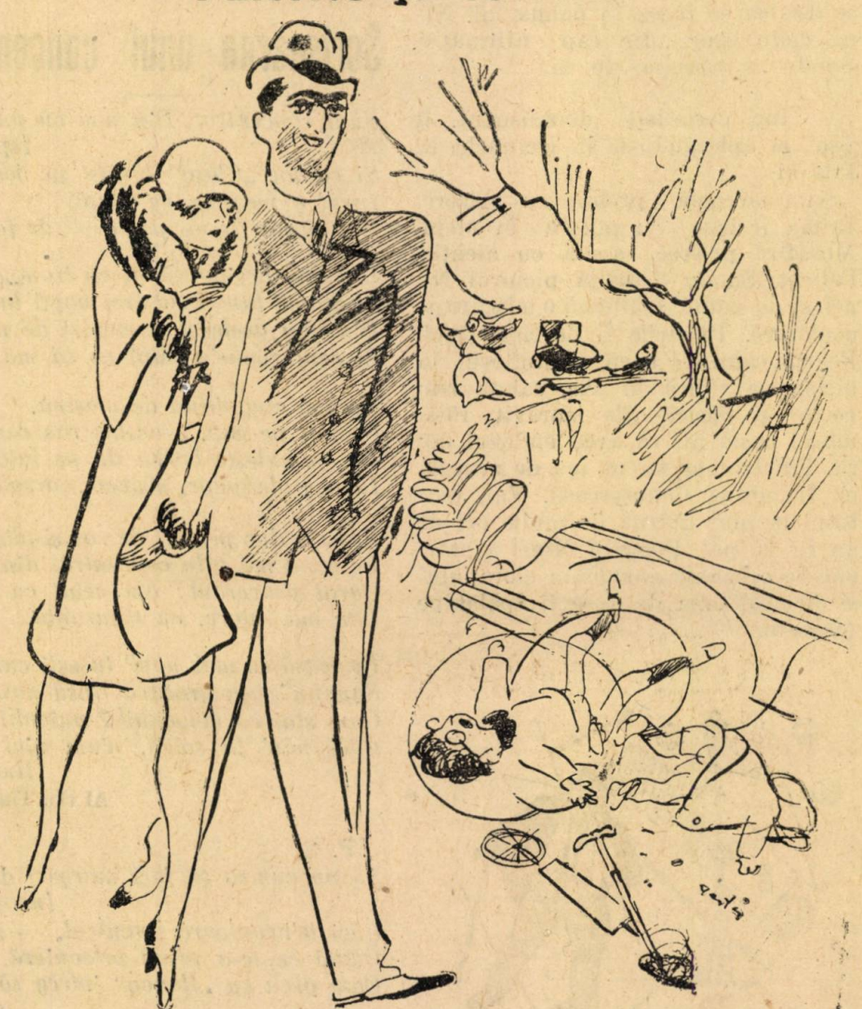

EA. — Ah! copiii, ce pacoste!
EL. — Da, dar e atât de plăcut să-i faci.

beție de mișcări, începu să-și facă toaleta.

Ora cinci. Buduarul Ninei, e plin de râsete și sgomote. Domnișoara are mosafiri.

O bătae ușoară în ușe și servitoarea aduce o carte de vizită.

— Domnul inginer Sandu Boboc vrea să vă vorbească ceva.

Nina ezită o clipă. Ce-are face, își zise ea, prietenele mele nu sunt fete sălbatice, ca să se sperie de vizita unui bărbat.

Pe de altă parte acest Sandu Boboc e singura ei dragoste. Deși nemărturisită, dragostea Ninei față de tânărul inginer e nemărginită. Visul ei de ani de zile era să-l știe al ei.

— Poftește-l înăuntru, porunci Nina servitoarei.

Sgomotele se potoliră. Toate prietenele tăcură, cu ochii ațintiți la Nina. Sandu Boboc intră în buduar, își roti privirea în toate părțile și un zâmbet prietenos îi înflori pe buze, când dete cu ochi de Nina. Aceasta se rosise toată.

Jumătate serios, jumătate zâmbind, Sandu Boboc vorbi:

— Domnișoară, dacă nu vă supărați, cunoașteți acest pantofior? Și-i arată delicatul pantofior argintiu, ce de-abia se zărea în palma lui. Nina dădu ușor din cap afirmativ. Sandu se apropie de ea.

— Imi permiteți domnișoară, îi zise el aplecându-se în genunchi în fața ei.

Nina acceptă proba cu plăcere. Inima îi bate cu putere în piept. Mosafire privesc scena cu atenție. Delicat, Sandu descalță piciorul Ninei și de odată schițează o mișcare de neplăcere. Privirile îi deveniră reci. Foarte calm, îi bagă pantofiorul în picior, se ridică în sus, salută respectos și pleacă. S'a isprăvit. Frumosul basm nu va avea epilogul dorit. Făt frumos nu va lua de nevastă pe frumoasa Cenușereasă. Vai, destinul omului atârnă de multe ori de un fir de pai. Destinul Ninei a atârnat de o banală găurică a ciorapului și de neglijența de a se fi spălat pe picioare.

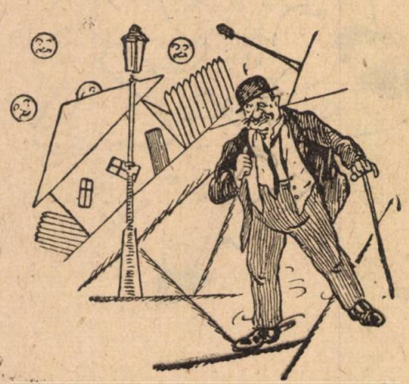

— Urechea mea, la rugați de vrei
ca să se plece,
Să nu rămână surdă, să nu rămână rece,
Nu mai ofta zadarnic, ci-aleargă, dacă vrei
Și adu-i o pereche din cei mai fini cercei

Scrisoarea unui concentrat

Sunt concentrat. Din nou cu puşca'n [spate
Şi ca un „Ghiță" tăvălit pe jos,
Invăț o meserie, ce odată,
Are să-mi fie — poate — de folos

Din nou aceiași viață cu trompete
Și zeamă lungă cât trei nopți la Pol;
Din nou aceleași pomeniri de mamă
Și centuroane'n tălpi ca să mă scol.

Aceiași ciuguleală de mașină,
O simt pe cap, și-acelaș ras cazon
Imi jumulește barba de pe față,
In pas alergător, sistem „garson".

Așa c'o duc perfect de roz și-albastru
De când mă aflu concentrat din nou;
Curat proverbul: am venit eu vacă,
Dar mă întorc, cu siguranță...

Pe-acasă ce mai nou? tu ești cuminte
Sau nu'i așa grozavă lipsa mea?
Cum stai cu gologanii? puiculiță
Căci pân' la soldă, n'am nici de-o [lulea.

Al tău Timidu

P. S.
Să nu cumva să faci marșuri de [noapte,
Căci te'nconjoară inamicul, — și
Odată ce te-a prins prizonieră,
Cam greu cu „flancu" 'ntreg să poți [ești!

Tim.

ANECDOTE

Un călător, care se urcase în tren la Ploești, rugă pe conductor ca, în cazul de l-o fura somnul, să-l scoale la Focșani.

— Să nu vă intimidați, îi zise el, eu dorm greu și dacă n'o să mă trezesc, să mă luați cu sila și să mă coborîți pe peron.

Călătorul nostru adormi și se trezi tocmai a doua zi când trenul intra în stația Cernăuți. Furios chemă pe conductor, țipând la el că n'a avut grijă să-l dea jos la Focșani. Dar conductorul îi răspunse foarte calm.

— Puteți țipa cât ăți vrea, dar tot n'o să urlați ca voiajorul celalt, pe care l-am dat jos la Focșani, în locul dv.

*

Nae e amorezat lulea de o tânără artistă dela „Cotoiul Roșu". Intr'o seară intră în loja artistei cu două cutii în mână și-i oferă la întâmplare una, crezând că-i cutia care conținea bomboane fondante.

— Mulțumesc, îi răspunse tânăra artistă, care privea cu atenție la etichetă, dar poți s'o păstrezi pentru d-ta. Și-i înapoie cutia.

— Eu n'am ce face cu ea, continuă artista cu dispreț. D-tale poate îți este indispensabilă.

Bietul Nae se înșelase și, în loc de bomboane, oferise iubitei lui o cutie cu pilule contra impotenței.

*

Așa e legea.

La Ofițerul Stării Civile, primarul citește paragraful „femeia trebue să-și urmeze bărbatul".

Mița care trăia de mult cu Nae și urma să se căsătorească civil, își apostrofează omul în auzul tuturora:

— Ai văzut Nae, de geaba te supărai tu când veneam după tine la cârciumă.

*

Discuție.

Un italian, un român și un rus stau de vorbă.

— La noi, zice italianul, chirurgia a luat așa de mare avânt, că poate înlocui organele omului, ca pe niște rotițe de ceasornic.

— Compatriotul nostru Voronoff, zice rusul, poate face dintr'un moșneag bătrân, un tânăr de 20 de ani.

— La noi, strigă românul e și mai și. La noi ei un umăr, nu importă al cui, și facî din el un deputat.

Un spărgător în evul mediu

(Le journal amusant)

De vorbă cu nea Niţă

— Carul Statului — Situaţia financiară —

Eu. — Te-am chemat la jurnal, ca să-mi explici şi mie, ce te-a făcut pe d-ta să declari, Nene Niţă, că astăzi „carul Statului merge greu". Şi dacă-i aşa, ce remediu crezi c'ar fi mai nemerit ca pe viitor carul Statului să meargă mai uşor.

Nea Niţă. — E adevărat, frate miu, şi mă surprinde de ce astăzi, când ştiinţa progresează cu paşi uriaşi, guvernul nu s'a gândit să înlocuiască acest car al Statului cu un aeroplan.

Nea Niţă. — Nu te'nţeleg.

Eu. — Foarte simplu. De ce carul Statului, merge greu? Că nu e uns? Ba slavă Domnului. E uns destul. Cetăţeanul Nea Niţă ştie să ungă, mai ales când vine în contact cu autorităţile noastre. Vorba aia: până nu ungi, nu merge. Dar alta e cauza de ce carul merge greu. Din cauza drumurilor prost întreţinute, din cauza mocirlei în care ne sbatem dela război încoace. Din cauza gropilor ce se fac în bugetul Statului, etc. Ei bine, înlocuind învechitul car cu un aeroplan modern, carul sau aeroplanul Statului vor merge ca pe roate.

Eu. — Dar nu ţi-e frică că sboară?

Nea Niţă. — De obicei, sbor fondurile Statului, sbor depozitele în aer, dar carul sau aeroplanul Statului rămân intacte.

Eu. — Şi în modul acesta francul, dolarul şi lira o să scază?

Nea Niţă. — E o greşală că francul sau dolarul se urcă. Leul scoboară. Trebue să facem ca leul să urce. Dac'om sui leul în aeroplan, are să se urce, băiatule, oricine o 'ndrăzni să mă contrazică.

Eu. — Dar de datorii cum să ne scăpăm?

Nea Niţă. — Foarte simplu. Avem multe datorii, dar şi bilete de bancă avem destule. Vom începe imediat să plătim din datorii. Vom plăti, vom plăti, până nu va mai rămâne în circulaţie nici un bilet de bancă. Şi-atunci România va fi cea mai bogată ţară din lume.

La aceste cuvinte, subscrisul scosei dintr'o cutie marele cordon al leului... compromis şi îl atârnai de gâtul lui nea Niţă.

Eu. — Bravo nene Niţă, eşti mult mai deştept decât Averescu, care, pentru a micşora datoriile, era de părere să mai contractăm altele noi.

Aperitive

Constiincios

Madam Brebenel, ilustra şi voluptoasa milionară „d'après guerre", suferă grozav. De ce anume, nu ştie nici ea. Dar fiindcă e la modă să ai cel puţin o duzină de boale şi cum toate prietenile ei, suferă de câte ceva iluzoriu, s'a urcat în magnificu-i „Hispano" şi a stopat în faţa unui palat, la poarta căruia ceti silabisind:

DR. CLISTIR
Docent universitar

— „Aici e de mine", îşi zise ea şi cum rămăsese după vremuri o patentată zgârie-brânză, îşi făcu socoteala că pe timpul acela, neflind oră de consultaţii, va scăpa mai eftin.

— „Vă rog să vă desbrăcaţi, doamnă".

Şi madam Brebenel, voluptoasa matroană, rămase în costumul strămoaşei sale, Eva, — exclusiv foaia de viţă, — în faţa medicului, care privea năucit, atâta revărsare de cărnuri şi grăsime.

O oră îl trec pe medic nişte sudori. Apoi scrie reţeta pe care o întinde doamnei; n'avea nimic în definitiv, dar de, obicinuinţa.

— „Ce-am de plată?"

— „2000 lei.

M-me Brebenel începe să tremure, gata s'o lovească apoplexia şi de voe, de nevoe, numără patacele.

— „Vă rog să-mi înapoiaţi un moment reţeta".

Pacienta, tresaltă de bucurie:

— „Voiţi poate, să-mi mai reduceţi din tarif?"

— Nu, doamnă, să vă prescriu pur şi simplu, un calmant pentru nervi, răspunse imperturbabil, urmaşul lui Hipocrate.

◆

Calificări.

La întrebarea: *„Ce este căsătoria?"* au răspuns:

Un medic: O gripă, care începe cu temperatura ridicată şi se termină în friguri.

Un farmacist: Cel mai bun calmant, pentru cei ce sufăr de dragoste.

Un matematician: O ecuaţie cu doi factori cunoscuţi, cari aduc după sine necunoscute, (fie sub formă de copii, fie de prieteni).

Un bursier: O speculaţie, care mai curând sau mai târziu, duce la bancrută simplă sau frauduloasă.

Subsemnatul: Căsătoria e un ce inutil, pentru cei ce se leagă şi util, pentru diverşi amici.

◆

In urma unui accident de automobil Nae s'a ales cu o gravă leziune la baza craniului. Dus la spital, doctorul i-a radiografiat capul. Iată rezultatul acestei operaţiuni, după raportul medicului: „La examenul radiografic nu s'a găsit nimic în capul pacientului".

Haidaè

FEMEIA SPORTIVĂ

— Mâine sper, scumpa mea, să mergem la Ofiţerul Stării Civile...
— Mâine? Imposibil. Am un match de foot-ball.

(Le Journal amusant)

BIBLIOTECA UNIVERSITAȚII

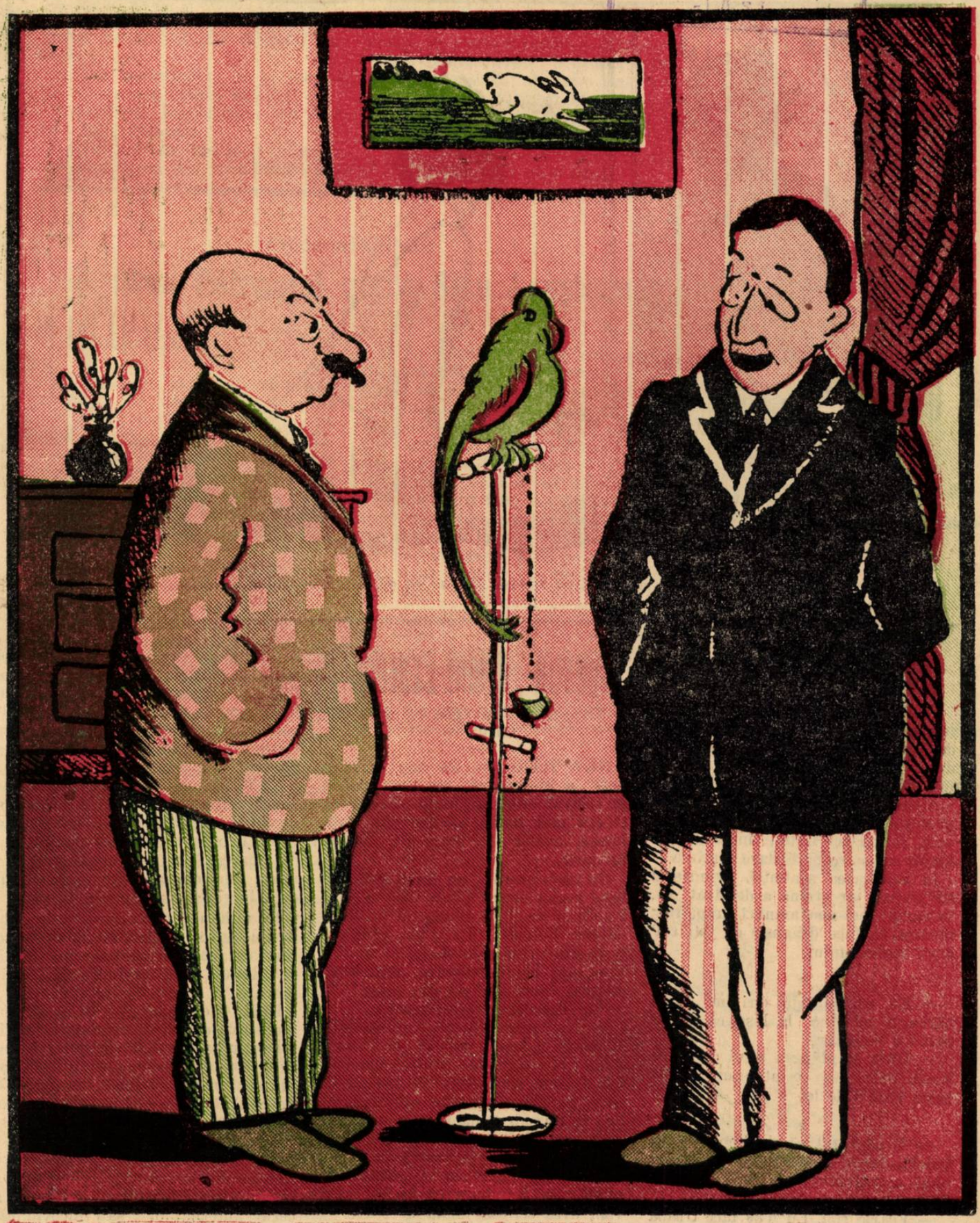

— Uite dragul meu, acest papagal în curând va împlini o sută cincizeci de ani !
— Ce vorbești ! Și tot verde se ține !...

(Desen de **Miquel**)

CAMPANIA ELECTORALĂ

MANIFESTUL MEU

Ca bun român, născut în țara
Pe unde Dâmbovița trece
Și unde oltenașii strigă,
Pe străzi: „Rahat cu apă rece!"
Unde chibriturile 's bune
Din zece bețe numai unul,
Și unde Goga, ca ministru,
Făcu cinci zile pe nebunul.

In țara unde indivizii
Se laudă în gura mare
Că fără ei, și numai dânșii,
Ne-ar fi România Mare:
Unde cucoanele par fete,
Iar fetele doar nu-s cucoane.
In colo știu și.... câtă iască
Aprinde popa la icoane.

In țara-aceasta, de-astă dată,
Voesc să-mi pun candidatura
Dorind să văd, ce știți alege:
Destoinicul sau secătura?
Căci eu nu'nșir palavre multe,
Nici nu promit, ca'n România,
De mă aleg, voi face șapca
Să egaleze pălăria.

Nici n'am s'aduc la iarnă soare
Dar nici în Iulie, zăpadă;
Din Trancu-Iași n'am să fac Iorga
Din una n'am să fac grămadă.
Nu am să eftenesc tramvaiul,
Dar nici n'am să distrug
„garsonul";
Țigările vor fi tot proaste,
O haină, tot: trei mii „fasonul".

Insă, ajuns în Sfatul țării,
Având în buzunar mandat,
Nu-mi veți mai zice „domnul Iorgu"
Ci numai: „domnul deputat".
Iar cât privește că-i scump traiul,
Promit să lupt cu-avânt de leu
Spre-a-l efteni, pe cât se poate
Dar însă... numai traiul meu!

Iorgu

P. S. Pe buletinul meu, luați seama,
— Uitasem asta, vezi, de spus —
Vă fac atenți pe fiecare
Asupra semnului depus;
Pentru femei: e-un semn „cu ochiul"
Convenție știută, veche,
Pentru bărbați: un semn „cu capul"
Și o „mișcare din ureche!"

Iorgu

Cura de repaos a Luciei

Dacă Lucia Coculescu n'avea destul succes ca artistă, avea în schimb un mare succes în viața demi-mondului. Nu numai că era fată frumoasă, dar cu artificiile ei, știa să capete simpatia babalâcilor, care-i dau franci mulți și a tinerilor pestișori, care-i dau plăceri multe. 'Dar doctorul, într'o zi îi zise cu severitate:

— Fetițo, ți-ajunge. Dacă nu vrei să dai ortul popii, trebue să 'ncepi a posti cel puțin trei luni de-aci 'nainte.

— Bine, domnule doctor, i-a răspuns nedumerită Lucia, o să fac așa cum îmi poruncești, dar n'oi vrea ca trei luni de zile să mă hrănesc numai cu fasole și zeamă de varză.

— Nu post d'ăsta, i-a răspuns doctorul, ci d'ălalt. Să-ți pui frâu patimilor. M'ai înțeles? Nici un amant.

— Nici unul mic, mic de tot?

— Natural, cât ar fi el de mic, un bărbat dacă e tânăr te poate lesne trimete pe lumea cealaltă.

— Nu pot. Cum o să stau eu singură atâta timp?

— Du-te undeva cu protectorul.

— Dar mă plictisește.

— Adică te obosește.

— Pă dracu. E-așa de ramolit că ori cu el, ori fără el tot una e.

— Dar eu am să vorbesc cu el. Am să-i spun că-ți trebue trei luni de odihnă și asta din cauza lui, care te-a prea obosit.

— Zău spune-i. O să fie tare măgulit când o afla că numai din cauza lui am ajuns în halul acesta.

După câteva zile Lucia Coculescu plecă singură la țară, la părinți.

Ce surpriză pe mama Luciei când văzu oprindu-se la poarta ei o frumoasă limuzină, din care coborî o femee frumoasă și elegantă, grozav de fardată.

Lucia o privi cu un aer strengăresc, fără a scoate o vorbă, în timp ce sărmana femee se uita la ea înmărmurită.

— Așa? vorbi după un timp Lucia. Așa știi d-ta să-ți primești fata?

— Dumnezule, strigă biata femee. Tu ești Măndico? (după cum vedeți, Lucia e un diminutiv al numelui Măndica).

— M'am urâțit, de nu mă mai cunoști?

— Ba din contră, ești prea frumoasă să te sărut.

— Dacă d-ta nu vrei, atunci lasă-mă să te sărut eu, îi zise Lucia sărindu-i de gât.

Patul cel mare cu salteaua de pae nu semăna de loc cu cel dela București, dar Lucia se întinse în el cu plăcere, între macaturile de cânepă vopsită. Fără a regreta viața sgomotoasă a Capitalei, Lucia gusta cu plăcere bucuria regăsirii vieții simple și sănătoase dela țară. Adormi cu plăcuta senzație că și-a recucerit sufletul și corpul său inocent de fetiță..

*

Bang! bang! bang!

Lucia sări speriată din pat. Cu urechile ciulite, se ridică îngrijată în sus, întrebându-se cu groază:

— Ce-o fi? Tunete? Explozii? Se dărâmă casa? Dar imediat își reaminti. Casa părintească se afla prea aproape de clopotnița bisericii și dascălul în fiecare dimineață chema pe credincioși la biserică.

Lucia când plecase de acasă acum câțiva ani, ca să se bage femee la toate, era obișnuită cu acest sgomot.

De data asta bălăngănitul clopotului o enerva enorm.

— Idiotul de Ghiță dascălu trebue să fie, lasă că-i arăt eu.

Imediat alergă la mama ei.

— Mamă, doctorul mi-a spus să viu aci să mă odihnesc. Poftim acum odihnă cu tâmpitu ăla de Ghiță dascălu.

— Vai, 'dar a murit de mult săracu.

— Atunci cine e dobiticul care m'a sculat din somn?

— E feciorul lui Ghiță. Nu-l cunoști, Victoraș. Să-l vezi ce mare s'a făcut.

— Mare? repetă Lucia gânditoare. Dar afară de a enerva lumea cu clopotul lui, cu ce se mai ocupă?

— Crește porci, găini, rațe și le vinde.

— Așa? Să știi că mă duc imediat să cumpăr de la el o găină.

— Găini am și eu.

— Dar eu o vroi p'a lui.

Când Victoraș, feciorul dascălului, văzu intrând în curtea lui o femee atât de frumoasă, i se păru că visează.

— Adevărat că s'a făcut mare, își zise Lucia; și-atât de voinic și frumos că 'regret din suflet ordonanța doctorului.

Amândoi se recunoscură și-și reamintiră de jocurile lor din copilărie. Ea se purta foarte cochet, iar el se îndrăgosti de ea la nebunie.

Când fu la despărțire, Lucia se prefăcu că-și aduce aminte:

— Uitasem Victore; tu tragi clopotul dimineața?

— Da, răspunse cu mândrie flăcăul, eu îl trag și-mi place această meserie.

In fața unui astfel de entusiasm, Lucia găsi prudent că nu e timpul să vorbească despre subiectul ce-o făcuse să vie la el.

O idilă cu sfârşit tragic

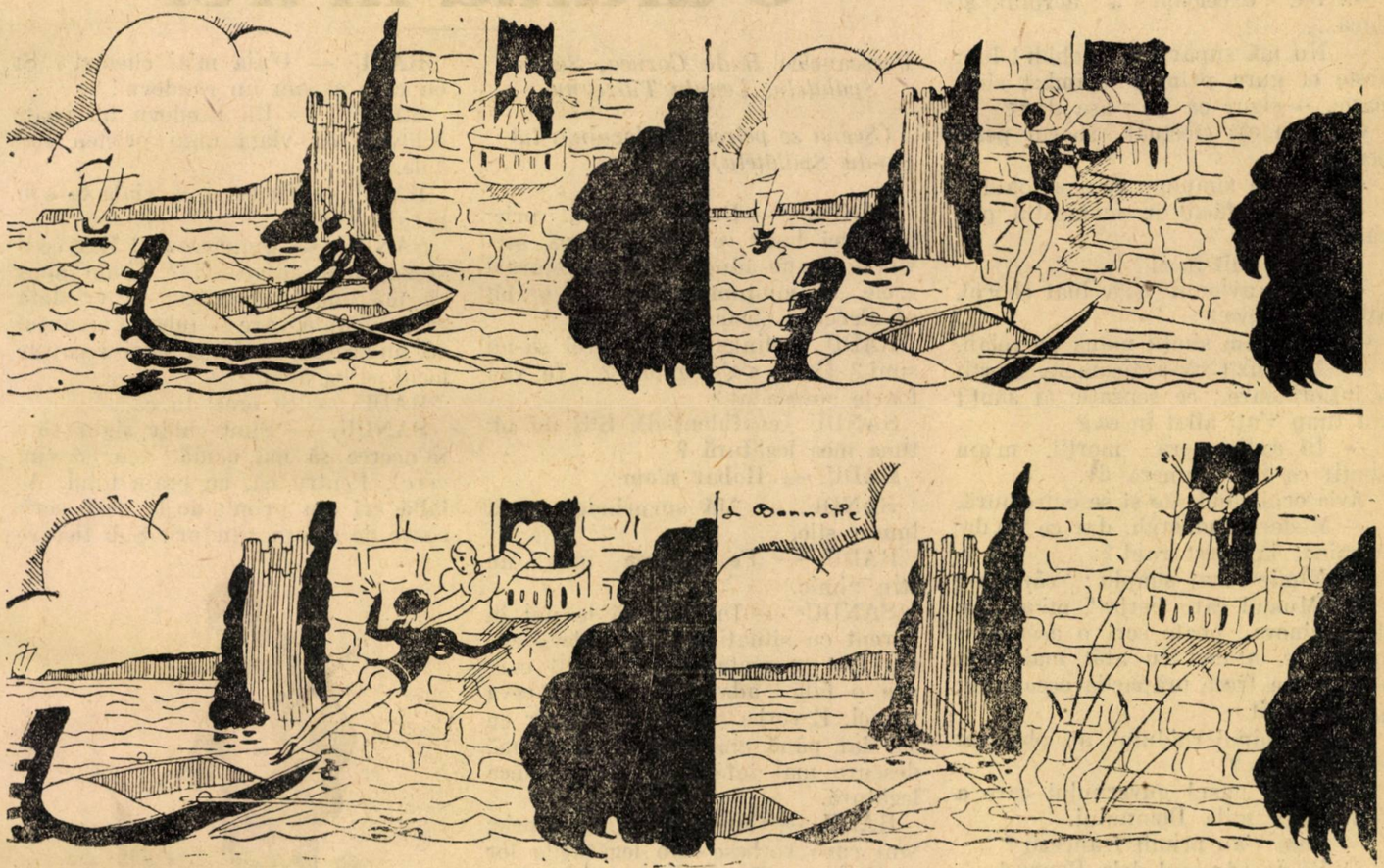

(Le Sourire)

Tânărul flăcău se îndrăgostise nebun de frumoasa lui prietenă din copilărie, dar dacă ar fi fost pus să aleagă între dragostea lui şi meseria de dascăl, parc'ar fi preferat pe cea din urmă.

Lucia, ca femee cu experienţă, găsi cu cale să întrebuinţeze mai bine şiretenia, pentru a împiedica pe Victoraş să mai tragă clopotul ; şi pentru acest lucru, trebuia neapărat ca la ora hotărâtă, să-l aibă în patul ei.

Trebuia deci să procedeze cu grabă şi Lucia înţelegând că Victoraş era prea timid, se hotărî ca iniţiativa să pornească dela ea. Se aplecă la urechea lui şi-i şopti :

— Eu stau la mama şi fereastra odăii mele dă în grădină. Te aştept diseară de cum s'o 'nopta.

— Am înţeles, răspunse Victoraş, cu vocea strangulată de emoţie şi bucurie.

— Dar să fii cuminte. Vroi numai ca să stăm de vorbă.

— Da, da, răspunse cu ipocrizie Victoraş ; şi la 10 seara, Lucia deschidea fereastra, lăsând pe Victoraş să pătrundă în camera sa.

— Să nu faci sgomot, îi zise ea, mămica doarme în odaea de alături.

Victoraş voi s'o sărute. Ea se opuse.

— Iartă-mă, îi zise ea, te chemasem să mai stăm de vorbă, dar pic de somn.

Să nu credeţi că naivul nu a făcut gestul de a pleca, dar ea îl reţinu.

— Nu vroi să te las singur pe drum la ora asta. Hai să ne culcăm cuminţi, ca doi fraţiori. Vrei ?

El primi, convins că până la ziuă va şti el ce să facă cu o astfel de surioară şi de mai multe ori voi s'o ia în braţe, dar Lucia îl respingea cu brutalitate, ameninţându-l c'o să strige pe mamă-sa. La drept vorbind, acest ţărănoiu nu o tenta de loc şi-apoi ţinea foarte mult la cura prescrisă.

Resemnat Victoraş se ghemui la celălalt căpătâi al patului, pe când Lucia adormi buştean. După o tortură tantalină de câteva ore. Victoraş adormi şi el. Cu toate acestea, când sosi ora utreniei, sări ars din pat, chemat de sacra datorie de a trage clopotul.

Cu infinite precauţiuni, căută să se dea jos din pat, dar Lucia simţindu-l, cu un gest brusc, îl apucă de mână şi-l trase la ea.

Mai e nevoe să vă spun că ora utreniei trecuse de mult, fără ca Victoraş, îmbătat de dragoste, să se mai gândească o clipă măcar la clopote ?

Tot astfel şi'n zilele următoare, prinzând gustul desmierdărilor Luciei, Victoraş îşi neglijase datoria.

Dar acea faimoasă cură ? veţi zice dv. Ei bine, mulţumită aerului curat al câmpului, omul căpătă forţe noi care pot fi contrapuse oricăror oboseli.

In acest timp preotul, furios că dascălul uită să tragă clopotul, îl ameninţă că-l va da afară imediat, dacă va mai repeta neglijenţa.

— Catastrofă, veţi zice dv. Nici de cum, căci în momentul când Victoraş trase din nou clopotul, mica Lucie, răpusă de o fericită oboseală, dormea aşa de adânc, în cât nu mai auzi bălăngănitul clopotului.

Interview cu Lindbergh

E încă viu succesul lui Lindbergh, care în câteva zile a devenit celebru. Incurajat de şansa americanului, m'am prezentat spre a-i lua un mic interview. L'am găsit distrat, cu gândul în.. nori, şi cum americanii sunt tot americani, el nu numai că nu s'a supărat, ci foarte amabil m'a poftit să iau loc pe... coada avionului, începând singur discuţia :

— Vreţi un interview, desigur.

— Da, excelenţă a aerului, şi dacă...·.

— Nu mă supăr? O! aohhh! lungeşte el gura prinr'un zâmbet simpatic, — sigur că nu; aşa dar?

— Cum aţi efectuat sborul peste ocean?

— Foarte simplu: cu... avionul.

— Ce aţi făcut în momentul plecării?

— M'am suit în el·

— Când avionul şi-a luat sborul, aţi simţit ceva?

— Da,.... am simţit mâna pe volan.

— Am auzit că anticamera morţii e înfiorătoare; ce senzaţie ai simţit cât timp v'aţi aflat în ea?

— In anticamera morţii, m'am simţit ca în·.·. Camera dv.

Aviatorul zâmbeşte şi se cutremură.

— Mister Lindbergh, dar ce v'a determinat la acest raid?

— Nimic mai simplu: când am citit „Mustul care fierbe", mi-am zis: dacă cineva poate scri o asemenea prăpastie, atunci cu atât mai mult voiu putea trece prăpastia oceanului; şi am reuşit.

— In timpul raidului, aţi observat ceva pe sus?

— Da...·. nasul guvernului care a căzut, din mila Domnului.

— Cum v'au primit francezii?

— Pe aerodromul dela Bourget.

— Ştiu, dar vreau să zic, erau mulţi?

— Nu, erau·.. entuziasmaţi!!

— Ce planuri aveţi acum?

— Am un plan... pentru construirea unei case la Chicago.

— Aţi suferit ceva avarii la avion?

— Nu, deoarece nu sunt·.·. avar.

— Ce ideie v'aţi făcut despre Paris?

— M'am convins că el e... capitala Franţei.

— E adevărat, Mister Lindbergh, că veţi veni şi în România?

— Hm!·. mă luaţi în.... avion?

— Dar, dineurile de gală, s'au servit în onoarea dv.?

— Vai, nu! Ele s'au servit în... palatul preşedintelui, la Elysée şi altele.

In momentul acela, Lindbergh începe să plângă ca·.. un averescan căzut dela putere.

—Sunteţi trist, desigur, că nu veţi putea sbura mai curând?

— Yes! Aşi vrea să sbor..·. în braţele iubitei!·...

O dramă în trei

Persoanele: *Radu Cornea, Sandu Spălăţelu, Lenuţa Titireanu.*

(Scena se petrece în locuinţa lui Sandu Spălăţelu).

SANDU· — Dragă Radule, prietenii cei buni se judecă după serviciile ce ne aduc în împrejurări grele. Iţi mulţumesc că te-ai grăbit să alergi la chemarea mea·

RADU (neliniştit). Ce vrei să-mi spui? Ce ţi s'a'ntâmplat? Te văd foarte surescitat?

SANDU (confidenţial). Ştii de ultima mea legătură?

RADU. — Habar n'am·

SANDU. — Mă surprinde, toată lumea ştie.

RADU. — Pe onoarea mea, nu ştiu nimic.

SANDU· — In fine, să te pui în curent cu situaţia. Acum câteva zile am fost prezentat unei familii care are o fată adorabilă şi cu ceva franci. E vorba acum să mă'nsor cu ea, dar până una alta trebue să mă descurc mai întâi de actuala mea legătură.

RADU. — Curios lucru. Sunt prieteni care vorbesc de legăturile lor când încep· Tu faci contrariu. Imi vorbeşti de ea, acum când vrei s'o isprăveşti.

SANDU (întrerupându-l). Lasă asta, (continuând confidenţele). — Această amantă a trăit momente ce nu se pot uita atât de lesne. Momente rare şi sunt sigur că în clipa când va afla de proectele mele, va provoca un scandal, de care, numai când mă gândesc mi se face părul măciucă.

RADU· — Exagerezi.

SANDU. — N'o cunoşti, altminteri de sigur că mi-ai da dreptate. Amanta mea are o fire impulsivă, calităţe adorabilă la o femee pe care o păstrezi, dar foarte de temut, pentru una pe care o părăseşti. Aşa că îmi face impresia că în aer pluteşte o dramă.

RADU. — I-ai spus că te'nsori?

SANDU· — Incă nu, dar sunt sigur că a aflat. De câteva zile, sub diferite pretexte, am evitat să mai dau ochii cu ea. Biata fată, ea care nu putea să stea 24 de ore fără să nu mă vadă, trebue să fi înebunit de durere! Sunt sigur că a încercat să mă vadă, o fi 'ntrebat prin vecini, s'o fi interesat prin servitori, prin prieteni şi trebue să fi aflat ea ceva. Odată primele crize de nervi trecute, mi-e teamă acum că va căuta să se răzbune (solemn).

— Radule, par'că presimt că peste câteva minute va curge sânge aici.

RADU· — D'aia m'ai chemat? Şi eu care aveam un randevu!

SANDU. — Un randevu nu poate echivala cu viaţa unui prieten Radule.

RADU. — Tu crezi că viaţa ta e în pericol?

SANDU. — Dumnezeule! Dar ce-ţi spusei mai adineauri? Ţi-am spus că mă adoră. Ai văzut tu vr'odată ca o amantă care-şi iubeşte amantul să nu'ncerce cu forţa să-şi recapete locul ce l-a avut?

RADU· — Şi crezi tu că...

SANDU. — Sunt chiar sigur că o să'ncerce să mă ucidă (cu convingere). Pentru că, eu eram totul. Alaltă eri am primit de la ea o scrisoare de câteva rânduri. Sub fiecare

cuvânt se putea ghici ura grozavă ce-o avea faţă de mine. Eri un bilet printr'un comisionar, azi o carte poştală· In tot momentul chemări la telefon: „am absolută nevoe să te văd" „trebue neapărat să-ţi vorbesc". Ah, aceste cuvinte: „trebue să te văd" „trebue neapărat să-ţi vorbesc" — nu se poate să nu te văd". Ce obsesiune! Atunci, pentru a termina odată şi ca să-i arăt că nu sunt un laş, i-am telefonat imediat să vie, c'o aşept. Cred că peste un minut sau două va fi aci.

RADU. — In definitiv ce rol aşi putea juca eu în afacerea asta?

SANDU· — Ca să intervii la timp, în caz de tentativă de crimă.

RADU. — Serios? Crezi tu c'o s'ajungă pân'acolo?

SANDU. — Pasiunea înebuneşte pe om. Fiind şi tu de faţă, ar putea să ezite şi să bată în retragere, amânând pentru mai târziu punerea planului său în aplicare. Atunci m'am gândit la altă soluţie· Tu eşti mai vânjos....

RADU (măgulit). — E just·

SANDU. — Şi ai o mutră mai se-

rioasă, mai severă. Cu chelia ta, până la ceafă, şi cu restul părului aproape alb, impui mult.

RADU (supărat). Dar toată lumea spune că-mi stă bine.

SANDU. — N'are-aface. Ţi-am spus că impui mult. Tu o să joci rolul comisarului. Lucrurile o să se petreacă astfel. Ai să stai ascuns în odaea de alături. Ea are să vină probabil cu intenţii criminale. O cunosc eu destul de bine. O să-mi vorbească, nu importă ce, privind cu atenţie în toate părţile şi agitând în mână geanta, faimoasa ei geantă ca de moaşe. Pe urmă, când va fi gata să-şi scoată din geantă arma, stilet, browning, etc. atunci am s'apăs imediat pe butonul soneriei, spunându-ţi cu destul sânge rece : După cum vezi dragă, mi-am luat toate precauţiunile şi am înştiinţat poliţia. In acest moment tu apari, înaintezi maestos şi cu un ton sever o apostrofezi : — In interesul dv. domnă, părăsiţi imediat camera, sau vă arestez pe loc. In tot cazul, de azi încolo, socotiţi-vă pusă sub supravegherea poliţiei.

de prietena sa Lenuţa Titireanu, foarte palidă, cu un voal des pe ochi. Ţine în mână o geantă mare, neobişnuit de umflată. Sandu priveşte geanta îngrozit şi se opreşte lângă birou, ţinând degetul deasupra butonului soneriei.

SANDU. — Ia loc dragă. Am vrut să mă vezi ?

LENUŢA (lugubru) Da.

SANDU. — Vorbeşte, sunt gata să te ascult.

LENUŢA (izbucnind în plâns). — Vai Sandule, Sandule, dac'ai şti ?....

SANDU. — Lasă lacrămile. Spune repede, ce vrei ?

LENUŢA. — Nu fi brutal Sandule. Pentru ce să ne despărţim cu răutate ?

SANDU. — Eram sigur. Ai aflat. De unde ai aflat ?

LENUŢA. — Ce să aflu ?

SANDU. — Nu mai face pe naiva. De altfel aceasta n'are nici o importanţă. Cu atât mai bine. Vă înlătura explicaţiile neplăcute. Ce vrei ? Aşa e viaţa. Spune un adio şi să nu ne mai gândim.

LENUŢA. — Nu mă aşteptam din

RADU. — Amuzantă afacere.

SANDU. — Inţelegi dar avantajul acestei afaceri. Intervenţia ta, în felul acesta nu va fi necesară de cât în caz de pericol. Dacă lucrurile se vor petrece în mod paşnic, n'ai nevoe să te arăţi. Din contră, cum vei auzi soneria, nu trebue să eziţi nici o secundă. (In acelaş timp s'aude sunând la intrare). Trebue să fie ea. Treci repede în odaia de alături şi ia seama, la prima chemare. Să dai buzna peste noi.

Sandu împinge pe Radu în camera de alături, apoi deschide uşa de la intrare. Intră apoi pe scenă însoţit

partea ta să ieu lucrurile cu atâta uşurinţă. După viaţa care-am dus'o noi, mă aşteptam la oarecare regrete.....

SANDU. — La ce bun'. Ca să ne mai înfierbântăm de geaba ? Şi pe urmă ?

LENUŢA (cu un ton placial). Ai dreptate. Deci în aceste condiţiuni, la ce bun să-ţi mai ascund scopul vizitei mele ? (enervată bagă mâna în geantă. Sandu apasă speriat pe butonul soneriei).

LENUŢA (scoţând din geantă un pachet de scrisori, le dă lui Sandu). Ţi-am adus scrisorile de dragoste pe care mi le-ai trimes şi te anunţ că în curând am să mă mărit cu Radu Cornea.

(In acest moment, conform consemnului, Radu Cornea, la auzul soneriei, deschide uşa, repezindu-se între cei doi amanţi.

Sandu Spălăţelu, *Radu Cornea* şi *Lenuţa Titireanu*, (împreună cu intonaţii diferite).

— ? ? ! !

(Cortina cade).

Miş-Maşe

Un director de teatru era supărat pe una din interprete, care atacase o notă falşe.

— Nimic natural n'are în ea, exclamă indignat directorul, nici părul, nici dinţii, nimic.

— Ba pardon, îl întrerupse un prieten. Are un copil natural.

*

La măcelar.

— Să-mi dai cinci jamboane de porc, dar să fie de aceaşi calitate.

— Nu vă fie teamă domnule, vi le dau dela acelaş porc.

*

Când Nae căpătă proba că soţia lui îi pune coarne, se duse la preot să se spovedască, spunându-i că din răzbunare are să facă şi el la fel.

— Să nu faci treaba asta, îl sfătui preotul. Ca s'o readucem l sentimente mai nobile, adu-ţi Dumineca viitoare soţia la biserică. Eu am să ţiu o predică prin care să înfierez păcatul adulterului.

Duminecа următoare, preotul tună şi fulgeră contra soţiilor necredincioase, care prin purtarea lor caută să distrugă fericirea conjugală.

— Ceva mai mult, continuă preotul, ştiu că aci, printre doamnele prezente, există una, pe care n'o numesc, dar pe care o învit să bage în cutie, în momentul când dascălul va trece cu discul, în semn de pocăire, o hârtie de 100 lei.

Când preotul răsturnă cutia, găsi înăuntru mai mult de 20 hârtii de câte 100 lei, ceeace însemna că printre doamnele prezente, se aflau mai mult de 20 soţii pocăite.

PREŢUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"
In ţară pe an 220 lei
In străinătate pe an 440 lei

BIBLIOTECA UNIVERSITATII -IAȘI-

O fată modernă și un băiat timid...

EL (timid). — Nu vă beți malaga, dom nișoară ?
EA. — Nu... după...

ANUL XXXIII. — No. 26. 5 LEI EXEMPLARUL Joi 30 Iunie 1927.

VESELIA

O soluţie

Fustele ne mai putând fi scurtate, va trebui să se lungească picioarele...

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

Alegerile bat la uşe. Toţi se agită, se luptă, se chinue. Numai averescanii stau. Aşteaptă, siguri de cetăţeni. Pentru un partid în care filosofii abundă, scaeţii pe marginea drumurilor n'ar fi prea de mirare. Cu o singură condiţie: să nu semene prea mult a ţipeală de digestie.

La o întrunire din Basarabia combătând ideea listelor comunale, d. Pan Halippa a spus: „Nu e posibil ca un Mihalache să candideze alături de Ion Brătianu, aşa cum nu e posibil să pui alături un armăsar şi un catâr"....

Care-i unul şi care celălalt? In nici un caz armăsar nu e tovarăşul, ca să zicem aşa, de jug al d-lui Maniu. In schimb acesta se complace foarte bine în tovărăşia d-lui Mihalache şi se simte fericit.. N'a prea fost fericită figura d-lui Halippa.

A trecut un om oceanul în sbor. Senzaţie mare! Faptă de erou! Cucerirea aerului! Atmosferă de basm.

A trecut şi al doilea, cu pasager. Mai puţină zarvă, deşi treabă mai bună şi mai valoroasă. Primirea mai puţin entusiastă. Ba micimile îşi fac loc: Levine, pasagerul lui Chamberlain, a sburat fără consimţământul soţiei! Emoţie în cercurile asociaţiilor femenine americane! Şi crimă şi mai mare, acelaş „erou" la aterisarea în Germania, primul cuvânt pe care l'a rostit a fost pentru a comanda un pahar cu bere! Poate să mai anunţe acuma, unul şi altul că pleacă. S'a dus noutatea dacă vom avea zilnic „eroi" care să se avânte din New-York spre Paris, chit c'ar mai rătăci vreunul drumul.

Deaceia pe mine nu m'a emoţionat telegrama care vesteşte că şi femeile vor trece Atlanticul.

Sborul d-nei Raschel şi al domnişoarei Filipp se va petrece după tipicul celorlalte. Poate cel mult primirea va fi mai călduroasă şi avatoarele îmbrăţişate mai cu drag la primire, mai ales dacă vor fi tinerele.

Dar sborul femeii peste ocean, ne evocă momentele foarte apropiate când d-na Fergusson, geloasă pe respectivul dumneaei, plecat în smoking cu avionul pentru o destinaţie necunoscută, se va avânta pe avioneta-i particulară, cu cele 3000 klgr. benzină în pastile comprimate, să-şi urmărească soţul de prin „boitele" din Montmartre.

Avurăm la Interne-un.. „măruntel"
Cu aere de-a fi d.clatorel
El „duce" ar fi vrut să fie pus
Şi n'a fost „duce" însă tot s'a „dus".

Avurăm apoi chiar un prinţ de neam
(Dar nu prinţ d'ăi de poartă'n ochi [un geam)
Şi acum taman cum stă'n zid nuca
N-am vrut „il duca" şi-avem I. G. [Duca

Pentru o neglijenţă a celor care trebuiau să depună în termen chiria, Opera Română a fost evacuată ca un biet cetăţean ce se pomeneşte cu subcomisarul că-i aruncă bulendrele în stradă.

Operă la care am admirat atâtea montări frumoase, acum suferă o demontare radicală. Decorurile vor fi asvârlite în stradă, dând ruinelor de la Tribunalul ars, aspectul pitoresc al străzilor Sevilei, alături de Catedrala din Ebreca, iar călătorii tramvaiului nr. 10 şi 8, vor aştepta vagonul cu mărţoage la umbra răcoroasă a casei de piatră a lui Faust din actul I mirosind praful trandafirilor de pânză din actul III.

Nu vrem să ne închipuim că ostaşii din trupa ministerului de vis-à-vis, se vor distra seara îmbrăcând hainele de cardinal ale lui Folescu din Ebreca târând lunga trenă roşie în „ocolire la dreapta" pe piaţeta lui Valter Mărăcineanu.

Dar, seara trecând prin faţa Liricului evacuat, din obişnuinţa atâtor seri de muncă, Rabega, Georgewski, Onofrei, Toscani vor improviza pe aria mult cunoscutei „Salut, demeure châste et pure", aşa cum sună şi traducerea cântată la Operă

In veci fii bine cuvântată
O, locuinţă prea curată

la care vor adăuga cu amărăciune

Din care neplătind chiria
Opera a fost evacuată...

„Candide" scrie următoarele despre „tigru".

Directorul unui ziar parisian, care a fost în tinereţea lui un foarte intim colaborator al lui Georges Clemenceau, se dusese într'una din zilele din urmă, să viziteze pe acela pe care îl numeşte încă cu dragoste „patron".

Veni vorba, bineînţeles, despre cartea lui Clemenceau „In amurgul gândirei", dar şi despre Anglia şi jurnalistul aminti bătrânului său maestru o frază a lui Disraeli:

— Eu am cam ştiut în viaţa mea ce înseamnă acţiunea; e o viaţă de speranţe înşelate şi de energii prăpădite.

Clemenceau cu un gest care îi este familiar, se înfundă în fotoliu, ridicând din umeri şi zise:

— Şi eu am ştiut ce este acţiunea; credermă, dragul meu, adevăratele energii nu sunt niciodată prăpădite.

Pe urmă Clemenceau evocă câteva amintiri. Iată de pildă una:

— Ea pe vremea Comunei. In totul ofensivei versaillesilor, Parisul își urma viața obișnuită. Teatrele făceau parale, — aproape tot atâta cât acuma și totuși piesele erau aproape tot așa de proaste ca și acuma. Într'o zi, în timpul matineului, într'un teatru de pe Boulevard, se repede un om. Controlorii îl opresc ; el strigă : „Numai un lucru vreau să anunț : că au intrat versaillesii ; trebue ca toți oamenii de inimă să alerge și să ia o armă în mână".

Controlorii îi răspunseră liniștiți : „Bine. O să anunți. Dar în antract".

Tr. U. Badarul

Vitrina sentimentală

SCRISOARE

Stelei de Cinema Lyana Haid

Lyano,
Scumpă păpușică
Ți s'a dus vestea peste țări,
Ești o fetiță mitilică,
Plină de grații și fiori.
Când t'am văzut fotografia,
În tualeta-ți matinală,
Îți jur iubită mică Lya,
C'a dat în mine-o ameteală,
Dar când gândii la „ceul" care,
Orice femeie și bărbat
Îl are, mitilică floare,
Tot visul meu s'a.... spulberat.

P.S. — *Mai bine-i lângă Lina mea,*
Și ea-i șucară și curată.
Deși e o biată cheftea.
Nu e așa... de frecantată".

Ion Zgaibă

p. conf. **Billy**

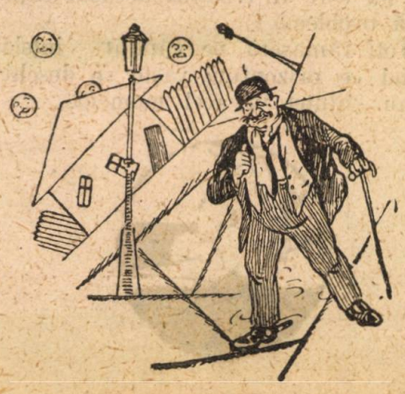

Pălăvrăgeală

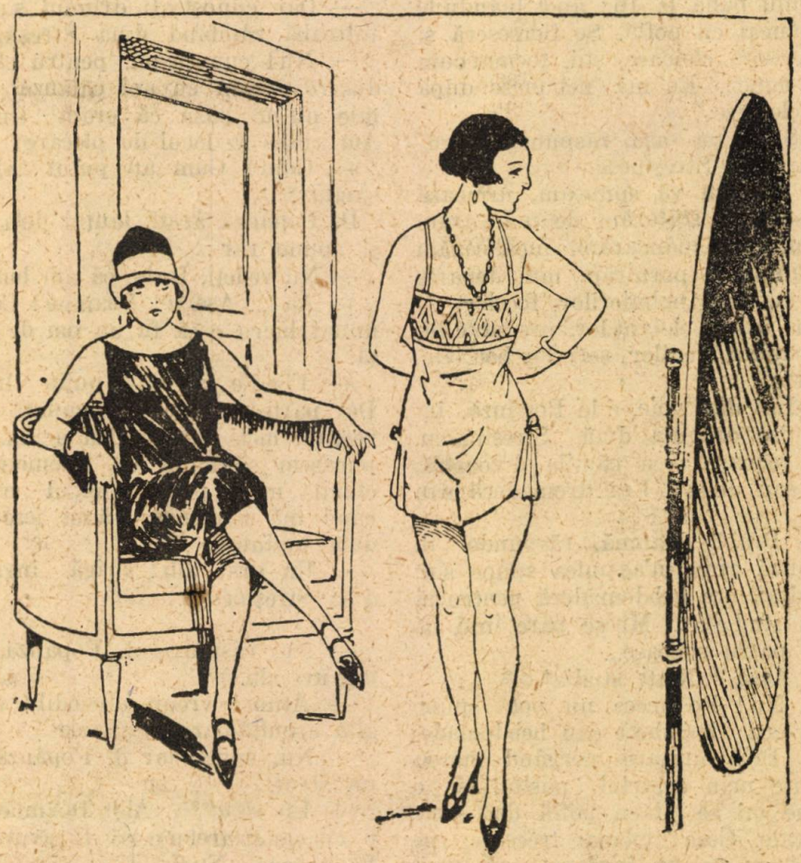

— *Nu știi că Mița, în memoria lui Nae, defunctul ei soț, vrea să i ridice un monument.*

— *In memoria lui Nae? Nu cred. Il știam pe Nae om fără memorie.*

(Le Régiment)

O nenorocire... științifică

Domnul Cezar Popânză, profesor la nu știu care școală primară din cetatea lui Bucur, povestea într'o seară, într'un cerc de intimi, aventuri din călătoria pe care o făcuse în tinerețe prin Nordul Africei.

„Dragostea de știință, spune d. Cezar Popânză, m'a făcut ca din cea mai fragedă vârstă să doresc să cunosc lumea sub diversele ei înfățișări. De aceea, murind unchiu-meu Bancherescu, pusei mâna pe câteva sute de mii de lei și alergai la Roma.

„De-acolo, domnilor, am străbătut Sudul Italiei și apoi trecând Mediterana pe o vreme foarte furtunoasă, am pătruns în inima Africei, în Alger.

„Mi-ar fi foarte greu să vă descriu impresia ce mi-a făcut-o Africa. Dacă însă doriți să știți cum e, luați gazetele și citiți știrile despre război. Eu mă voi mulțumi să vă arăt în ce împrejurări am asistat la o nenorocire științifică.

Ascultătorii se strâng lângă d. Cezar Popânză, dornici să nu piardă nici un cuvânt al vorbitorului.

„Ne suim noi pe niște cămile, urmează povestitorul, și dacă ne suim pe cămile pornim prin deșert. Și mergem noi, mergem înainte, curioși să vedem ce e p'acolo.

— Era frumos, domnule Popânză?... întrebă drăguța doamnă Stresinescu.

— Mă rog, frumos n'aș putea zice că era... Dar în sfârșit, înțelegeți, era ceva măreț, să mergi așa, pe cămile, prin deșert, prin inima Africei, să vezi împrejurul tău furnicând palmierii, focele, tigrii, lei, elefanții, ursii albi, șacali, crocodilii, renii, șarpele boa, etc., etc.

Auditorul e cutremurat de un fior de groază și d. Cezar Popânză urmează :

„Mergem la oarecare depărtare unu de altul... Eram patruzeci de exploratori cu toții. Când la o vreme simțind că ne e foame, ne adunarăm, scoborârăm de pe cămile și ne pregătirăm de mâncare. Eu, care totdeauna pun în practică frumoasele

descoperiri ale ştiinţei, scosei nişte ouă din geanta mea cu provizii şi punându-le jos în nisip, numărai de la unu până la 16; apoi luându-le le mâncai cu poftă. Se fierseseră şi rămăseseră cleioase, ştii, tocmai cum sunt bune... Eu mă 'nebunesc după ouă cleioase...

— Şi eu tot aşa, răspunse drăguţa doamnă Streşinescu.

— Şi cum vă spuneam, urmează povestitorul, stăturăm de mâncarăm şi după ce mâncarăm, încălicarăm pe cămile şi pornirăm mai departe prin mijlocul palmierilor, focelor, tigrilor, leilor, elefanţilor, ursilor albi, crocodililor, renilor, şerpilor boa, etc. etc. etc.

— Imi daţi voie, d-le Popânză, întrerupse drăguţa d-nă Streşinescu, câte cocoaşe avea cămila d-voastră, una sau două? Era dromaderă sau nu?

— Dragă doamnă, răspunde d. Popânză grav, n'aş putea spune singur dacă era hebdomaderă pentru că n'am studiat-o... Mi se pare însă că avea patru cocoaşe...

— Aşaa? N'aţi studiat-o?

— Nu! De aceea nu pot spune dacă era baiaderă sau hebdomaderă... Prin urmare mergând mereu înainte prin deşertul pustiu, la o vreme mi se făcu poftă de nişte curmale. Cum tocmai treceam pe lângă un arbore încărcat, mă oprii să culeg câteva fructe. Erau aşa de multe la număr încât mă gândii să aduc şi prietenilor mei, aşa că rămăsei aproape un ceas cu culesul lor. Când isprăvii, băgai de seamă că rămăsesem singur singurel. Ceilalţi exploratori se pierduseră în depărtare. Ce e de făcut? zic. Să pornesc înapoi, deoarece se înoptează şi în mijlocul atâtor animale sălbatice...

— Fireşte, aprobă ascultătorii.

— Aşa că pornesc înapoi.

— Dar cunoşteaţi drumul singur? întreabă zâmbind d-na Streşinescu.

— Nu'l cunoşteam, pentru că la ducere aveam cu noi călăuză. Dar mie nu-mi păsa că eram singur! Am ajuns la locul de plecare!

— Cum? Cum aţi putut ajunge singur?

D. Popânză arată lanţul dela ceas şi spune rar:

— Nu vedeţi, frate, că am busolă?

— Aa!... Aşa e! Doamne! Ce minunat lucru e să fii un om de ştiinţă.

— Fireşte că nu-i puţin lucru! Dar partea cea mai însemnată a povestirei mele începe abia acum. N'apucasem să merg un kilometru pe cămila mea prin pustiul nisipos când mă pomenesc cărmi iese deodată înainte...

— Un urs alb! strigă îngrozită d-na Streşinescu.

— Nu, răspunse d. Popânză, nu era urs alb.

— Atunci vreun crocodil! strigă altă ascultătoare.

— Nu, spune iar d. Popânză, era un struţ.

— Un *struţ*?... Ah! Doamne, zice o cucoană, trebue să fi avut pene frumoase.... Nu?

— Nici vorbă! Avea nişte pene care m'au uimit prin frumuseţea lor. Poate că s'ar fi luat pe ele cinci sute de mii de lei. Dar ceeace m'a uimit mai mult ca orice, a fost faptul că era un struţ care cum m'a văzut a început să vorbească.

— Un *struţ* vorbitor?... exclamă ascultătorii.

— Ei cum? Se poate una ca asta, frate dragă?

— Ceeace vă spun am văzut cu ochii mei şi-am auzit cu urechile mele. Era un struţ care cum a văzut că mă apropii de el a început să vorbească şi apoi să cânte.

— Ce îţi spunea?

— Ce cânta?

— De vorbit vorbea franţuzeşte, spunea că interesele noastre cer ca în timpul cel mi apropiat să mobilizăm întreaga flotă şi s'o trimetem să cucerească Patagonia...

— E extraordinar!

— Şi pe urmă începe să cânte... Ce credeţi că cânta?

Cânta *Geamparalele*, cum am auzit pe o turcoaică la Moşi.

— Vai!...

— E nemai pomenit!

— Piramidal!

D. Cezar Popânză însă face ca uimirea ascultătorilor să devie şi mai colosală.

— Şi pe urmă începe să cânte un ceardaş! Ei bine, stimabili domni şi onorate doamne, m'a făcut părul măciucă văzând o astfel de minune. Şi fiindcă se făcuse noapte, a trebuit să o rup la fugă. Când am revenit a doua zi, am găsit struţul mort! A trebuit să treacă vreme îndelungată, ani de-a rândul, pentru ca să-mi pot lămpezi acest mister.

— Ei bine, cum?

— Dumneavoastră aţi auzit de stomacul struţului?... Stomacul struţului e un stomac care nu se strică chiar dacă ar înghiţi un manşon, o pereche de ghete, un om îmbrăcat sau o bibliotecă încărcată cu cărţi. Şi struţul meu vorbitor înghiţise un gramofon!

— Aa! Ce desiluzie! E foarte banal!

— Da, scumpe doamne, răspunde Popânză, d-voastră găsiţi că e banal, eu însă nu. Ca un om de ştiinţă ce sunt, găsesc că moartea struţului constitue o nenorocire ştiinţifică. Pentru că aş vrea să ştiu: nu e aceasta singurul mijloc de a rezolva o mare problemă ştiinţifică „Graiul animalelor"?... Dacă s'ar fi găsit un mijloc ca manivela gramofonului înghiţit de struţ să se poată învârti la nevoie, — fără ca struţul să sufere, — nu s'ar fi rezolvat această capitală problemă?

Toţi rămaseră pe gânduri înţelegând ce orizonturi vaste se deschideau ştiinţei în acel moment.

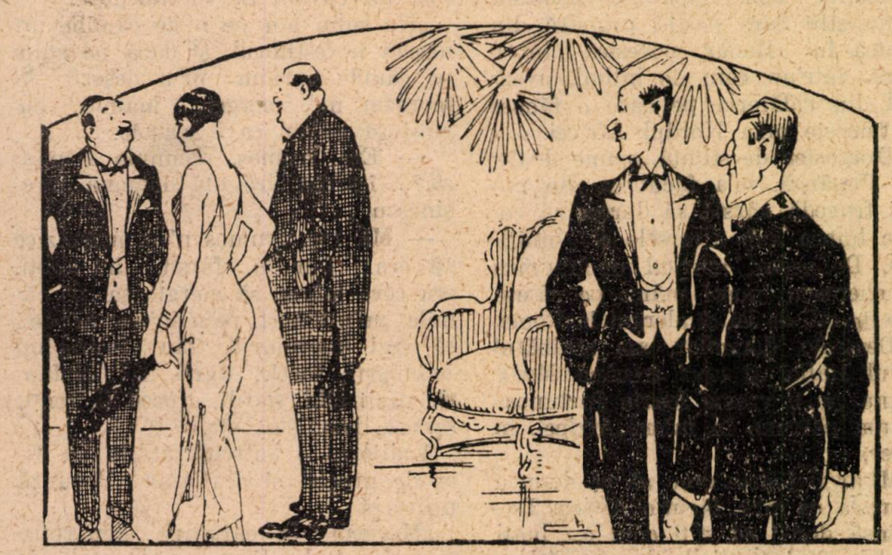

— Bărbat-su e bogat, se spune,
Dar cât câştigă, ce să zic?
Numai pe spatele ei pune
— Atunci câştigul lui e mic.

Scrisoare poetului certificatelor

Cucoane Tavi Goga
De când „tavi"-ai fost dat
In dreapta și în stânga
Ceri un certificat.

Iți dete Patriarhul
Dar vai! o știi presa bine
Că despre morți (politici)
Se spune numai bine.

Și-ți dete generalul
Petala, nu mă mir
El vede doar petale
Nu spini pe trandafir.

Și-ți dete Burileanu
Pe care tu l'ai pus
Guvernator la Bancă
...Atâta am de spus..

Dar vino'ncoa la unul
De-ai noștri, ne'nfricat
Să-ți dăm și noi, cucoane
Poet, certificat.

Să spui „cu binișorul"
Cu banii ce-ai făcut
Prin ce „talent" realul
In vis s'a prefăcut

Cum treispce milioane
Nu lasă un regret
Și pier ca fumul pipei
Ilusii de poet...

Și să ne-arăți povestea
Și să ne cânți aleanu
Și să n'ai teamă c'coane
C'aduc pe Nicoleanu.

Văzând noi dandanaua
O să-i venim de hac.
Și de ne-oi da și nouă
Un milion din jac

Dăm scris că'n țara asta
Ești singurul cinstit.
Dar, d'ăi umbla cu fleacuri
Că ești năpăstuit.

Că alții, criminalii
Te-au tuns și-apoi te-au ras
Iți leg certificatul
De coada lui Pegas!

Turandot

Cicatricea cu bucluc

Scena se petrece în salonul tinerii văduve Linica Salteann, care dă odăi mobilate. Stă de vorbă cu prietena ei Eliza Cocoșelu.

Linica. — Ce ideie-ți faci de d-Sache Graur, chiriașul meu din fund.

Eliza. — Cine? Pârlitul ăla care stă la d-ta de-o lună și care mâine e vorba să plece?

Linica. — Tocmai, domnul cela ras de musteți și cu pantalonii fără dungă.

Eliza. — Dar ce importanță are un răpănos ca ăla? Ia un torchea berchea, care n'are nici după ce bea apă.

Linica. — Tot așa ziceam și eu la început, dar azi mi-am schimbat părerea. D. Sache Graur e un tânăr bine crescut și de familie bună.

Eliza. — Cine? Nemâncatul ăla?

Linica. — Și unde pui că e și milionar, dar ce zic eu, e arhimilionar.

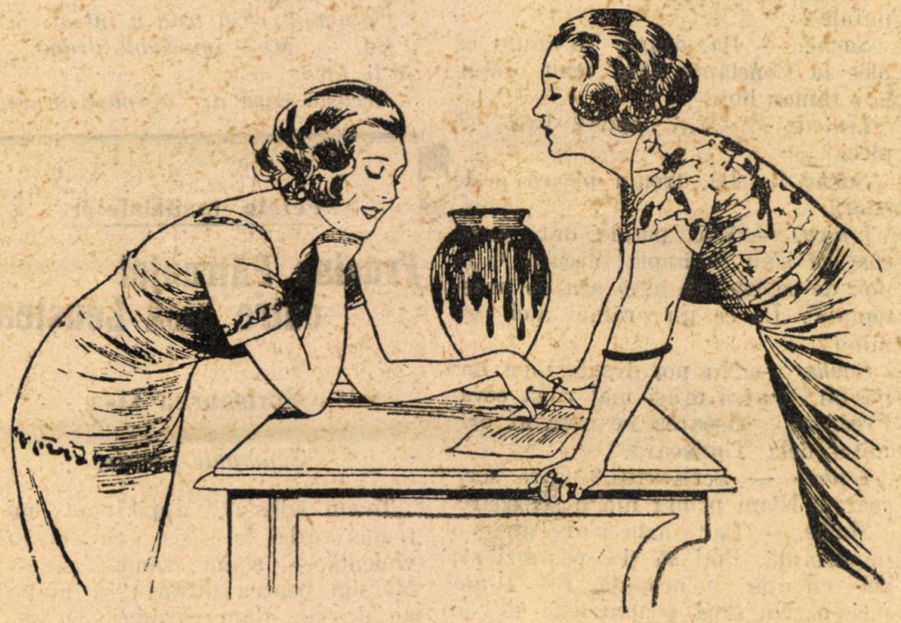

Eliza. — Nu mă 'ngălbeni! Dar atunci de ce umblă așa de jigărit?

Linica. — Păi nu știe. Închipuește-ți, am primit eri dimineață o scrisoare dela Timișoara, dela notarul respectiv (scoate scrisoarea din corsaj) iată ce scrie aci:

Doamnă,

Luând informațiuni dela circumscripția 8-a de poliție, am aflat că aveți în gazdă un tânăr de 28 ani, cu numele de Sache Graur. Aci la Timișoara avem în studiu dosarul succesiunii Sandu Graur, marele fabricant de cherestea din localitate, care succesiune n'am putut'o regula din cauză că ne-a fost peste putință să aflăm de sediul unde s'a stabilit d. Sache Graur, unicul fiu al defunctului și singurul său moștenitor.

Se pare că tatăl și fiul nu trăiau în bune relațiuni și deci nu știe că e moștenitorul unei averi fabuloase.

In scopul de a evita o deplasare inutilă a locatarului d-v, vă trimet aci câteva semnalmente ale clientului nostru, rugându-vă să procedați imediat la o anchetă discretă și de a ne aviza de rezultatul obținut.

Ca indicație suplimentară, pentru complecta identificare a celui interesat, vă comunicăm următorul amănunt foarte prețios. Clientul nostru are o mică cicatrice pe pulpa piciorului stâng, mai sus de genuchi (urmează apoi celelalte semnalmente).

Cu deosebită stimă,
Ștefan Cotruț
Notar, Timișoara

Eliza (uimită). — Nu mai spune?!

Eliza. — Nu mă 'ngălbeni! Dar atunci de ce umblă așa de jigărit?

Linica. — Păi nu știe. Închipuește-ți, am primit eri dimineață o scrisoare dela Timișoara, dela notarul respectiv (scoate scrisoarea din corsaj) iată ce scrie aci:

Doamnă,

Luând informațiuni dela circumscripția 8-a de poliție, am aflat că aveți în gazdă un tânăr de 28 ani, cu numele de Sache Graur. Aci la Timișoara avem în studiu dosarul succesiunii Sandu Graur, marele fabricant de cherestea din localitate, care succesiune n'am putut'o regula din cauză că ne-a fost peste putință să aflăm de sediul unde s'a stabilit d. Sache Graur, unicul fiu al defunctului și singurul său moștenitor.

Se pare că tatăl și fiul nu trăiau în bune relațiuni și deci nu știe că e moștenitorul unei averi fabuloase.

In scopul de a evita o deplasare inutilă a locatarului d-v, vă trimet aci câteva semnalmente ale clientului nostru, rugându-vă să procedați imediat la o anchetă discretă și de a ne aviza de rezultatul obținut.

Ca indicație suplimentară, pentru complecta identificare a celui interesat, vă comunicăm următorul amănunt foarte prețios. Clientul nostru are o mică cicatrice pe pulpa piciorului stâng, mai sus de genuchi (urmează apoi celelalte semnalmente).

Cu deosebită stimă,
Ștefan Cotruț
Notar, Timișoara

Și până'acuma nu i-ai vorbit de loc?

Linica (oftând). — Ceva mai mult. De-atâtea ori ți-am mărturisit cât de greu m'apasă văduvia. Că am avut până acuma destule partide, nu zic. Dar vezi că nu puteam să mă încurc cu ori și cine. Ași fi vrut și eu un bărbat mai ceva, mai cu franci. Acuma cred că m'ai priceput pe jumătate.

Eliza (invidioasă). — Nu ți-oi fi pus poate în gând să te 'ncurci cu nesăratul ăla de Sache Graur?

Linica. — Și de ce nu? Un milionar nu poate fi nici odată așa cum spuseși. Femeie proastă nu sunt eu. Să nu crezi că m'am apucat să-i vorbesc chiriașului așa hodoronc tronc. Am procedat cu tact și cu destulă discreție. L'am întrebat mai

întâi despre părinți. Mi-a spus că de 10 ani e supărat cu tatăl său, un anume Sandu Graur, de fel din Timișoara. Deci el era. Mai rămânea acuma cicatricea. Pentru afacerea asta nu-i puteam spune să-mi arate pulpa piciorului. Dar întâmplarea îmi veni în ajutor. Văzându-l că din ce în ce devine mai îndrăznet, îl lăsai să-mi facă curte. La ce bun să mă opun, când tocmai asta așteptam și eu?

Înțelegi dar acum? L'am identificat perfect. Cicatricea buclucașă există. Am văzut-o eu cu ochii mei. Acuma vroi să-l fac să mă ia de nevastă. După ce ne-om cununa o să facem voiajul de nuntă la Timișoara, să 'ncasăm moștenirea. Așa e c'am lucrat cu tact?

Eliza (cu invidie). — Minunat. Un adevărat basm din o mie și una de nopți. (Intorcând capul). Dar iată-l că vine. Mi se pare că te caută.

Linica. — Ești bună să ne lași singuri un moment?

(Eliza ese și după câteva minute intră Sache Graur).

Linica (îi ese înainte). — Mă cauți puiule?

Sache. — Da, dragă. Te anunț că plec la Constanța. Am venit să-mi iau rămas bun.

Linica. — Ce-ai spus? Vrei să pleci?

Sache. — Da, trenul pleacă peste o oră.

Linica. — Vai puiule, dar după cele ce s'au întâmplat aseară între noi, de ce vrei să pleci așa pe neașteptate? De ce nu rămâi aici cu mine?

Sache. — Nu pot dragă, mi-e imposibil. Și-apoi te-ași mai ruga ceva. Predă-mi scrisoarea pe care ai primit-o dela Timișoara.

Linica. — Scrisoarea? Care scrisoare? N'am primit nici-o scrisoare.

Sache. — Dar asta n'are nici o importanță. Poți să ți-o păstrezi s'o bei cu apă ne'ncepută. Eu ți-am scris-o. Nu cred pentru asta să te superi pe mine. Ce vrei, te doream atât de mult și n'aveam cum să mă fac simpatic. Nu 'ndrăzneam să bruschez lucrurile, de teamă să nu mă trimeți la plimbare. Ce era să fac? Frumos nu sunt, franci la mine câți epuri la biserică și atunci... am imaginat trucul cu moștenirea... De câteori întrebuințez acest truc, merg aproape la sigur. Adio doamnă și n'am cuvinte.

Linica (leșină).

Un jurământ imposibil

El. — Să-mi juri că eu sunt cel d'întâi bărbat
Ce ai în casa asta a intrat.
Ea. — Mi-e imposibil dragă, ce să-ți fac!
Această casă are aproape un veac.

Fetele mahalalelor

Frusina Pătrunjel către Sică Leuștean

— Scrisoarea II-a —

Scumpule băețele,

Te-am adăstat, după cum mi-ai trimis vorbă 'n scris, cu cerneală violentă, — și-am rămas albastră. Mersim pentru diranj; să nu-ți fie de deochi, alam cavaleri, n'am ce zice. Așa mai înțeleg și io, să dai randevu la domnișoare, cu care nu visai să ai de-afacere, și 'mneatale să umbli prin cine știe ce localități... Asta n'o mai pupi, să știi! Că io care n'am plecat de-acasă toată ziua și-am pus pă mine toaleturi de mii de franci, cu rochiță Lagarson și pantofi boaderoz, și mi-am atârnat și io de gât coleru de mărgele turcheze, care va să zică, n'am io trecere în ochii unui blendărău să ne 'ntâlnim la randevu? Atunci la ce mai sânt bună?

Asta e curat ca cum mi-ai da cu hai sictiri. Imi vine să mă spânzur de năcaz. Io, domnule cavaleri, nu sânt de richiziție să-ți faci mendrele cu mine, ca cu a Ciorănoaii! Cu mine am unoarea să-ți spui că nu să tolirează astfel de farafastâcuri! Vorba rămâne vorbă și pretenționez să fii la pont. Dacă nu, oarba! Mai găsesc o sută ca de-al de 'mneata. Da' câți nu mi-au zis mie că să intru 'n tratațiuni cu dânșii pentru fința mea și pentru averea care-o am. Io am fost aia care nu m'am dat, c'am zis că nu șade frumos unei domnișoare de sama mea să umble cu toți pârliții de pin mahala.

Matale-'i fi crezând că io mor și mă prăpădesc de focu lui Sică Leușteanu, că nu s'a aranjat cu mine 'ntr'un fel pentru întâlnirea la randevu. Nu, musiu! M'am apucat bine și frumos, cu Ghioanta lu' Năpârstoc, unde era să mă văz cu... puncte, puncte, că nu-ți mai zic pe nume, și, cum îți spui, am luatără o litră de cireșe pietroase dila oltean, am mai trimes pă Rică al ei și ne-a luat două prăjituri cu ciucalată la carton, și i-am mai zis de-a adus și-o fumate cu sifon de Dealu-Mare și 'n cele din urmă ne-am ținut amândouă de urît pân'am văzut lambagiu cu prăjina că dă foc fălinarelor pă stradă...

Și ea, săraca, Năpârstocheoaia, mi-a dat sicretu' tot așa d'unu cu care s'a cunoscut dânsa și a'ntreținut amor de spital cu el, până 'n-tr'una din zile, când și-a luat catrafusele, s'a dus p'ici încolo și dus a fost până 'n ziua de astăzi.

Io m'am leșiut pă inimă de focu' ei când mi-a spus romanu'ăsta, de nu-mi venea să mai scot o vorbă...

D'aia mă gândesc că dac'o fi să pat și io la fel, mai bine-'i răsucesc gâtu', ăluia care-o fi, ca la un pui de găină, îl tai bucățele și pui sare 'n el să-l fac păstramă...

Io asta spui, — dacă 'mi-'ei mai scri, bine; dacă nu să-ți dea Dumnezău râie pintre deșe și chelbe la pojoci.

Adio și un praz verde.

Domnișoara Frusina Pătrunjelu

P. conf. Armin.

Lecție de economie

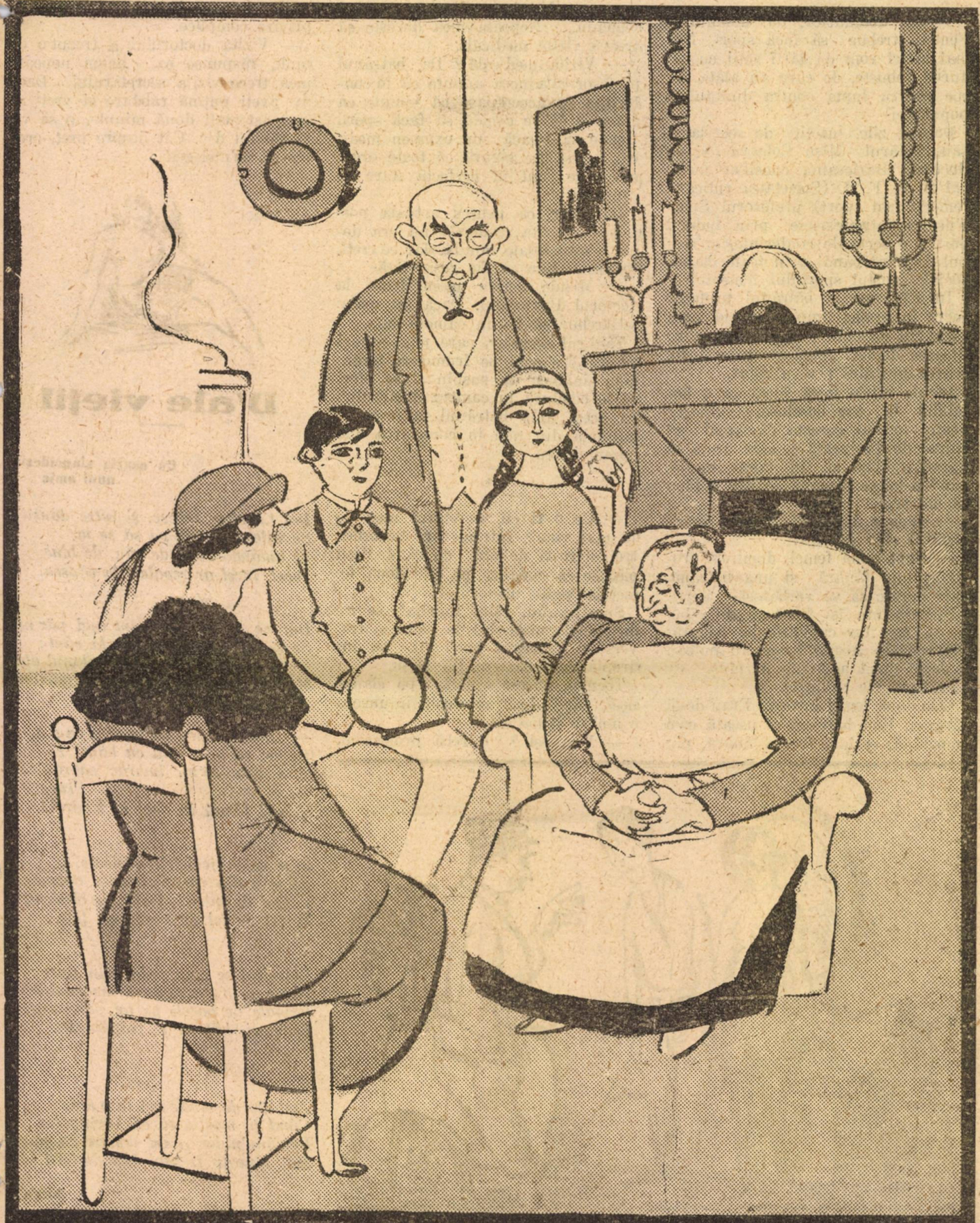

Să-și pună dinții falși Duminica sau la vizite, treacă meargă, dar în fiecare zi... trebuie să fie tare risipitoare.

(Desen de Dharm)

Vizita

— Da, doamnelor, da, domnilor! Femeea trebue să facă sport. Numai astfel vom da țării soții cu soldurile robuste, de care au atâta nevoe pentru lupta contra diminuării populației.

De opt zile, însoțit de secretarul său, tânărul Mișu Coțcaru și de doctorul Buriceanu, consilier medical S. R. F. S. (Societatea ridicării femeei prin sport) profesorul Sportineanu întreprinsese prin județul nostru o serie de conferințe, cu scopul de a răspândi prin toate clasele sociale, gustul sportului femenin.

In felul acesta bătrânul profesor lucra în acelaș timp și la ridicarea societății pe care o prezida și la ridicarea femeii române prin infiltrarea gustului pentru sport.

Inchis într'o mică încăpere a hotelului în care descinsese, Sportineanu tocmai corecta discursul ce-l ținuse de dimineață și care urma să apară a doua zi în gazeta locală, când o bătae discretă în ușe îl făcu să întrerupă lucrul.

— Cine e Mișule? întrebă el pe tânărul său secretar.

— Sunt două femei, domnule profesor, una tânără și una bătrână, care doresc să vă vorbească.

Sportineanu își frecă mâinile bucuros. Așa dar cuvintele lui își arătau roadele. Aceste femei nu puteau fi decât două aderente în plus.

— Spune-le să intre.

Cele două femei intrară. Erau două țărănci. Una bătrână și uscată ca o smochină, cealată foarte tânără, plinuță, frumușică, care ținea cu modestie privirile'n pământ.

— Domnule profesor, vorbi femeea cea bătrână. Pentru sportul femenin.... Nepoata mea dorește să treacă vizita medicală

— Vizita medicală? Da, bătrânul profesor și aducea aminte că în conferința sa accentuase că înainte ca o femee să se decidă să facă sport, trebue să treacă un examen medical, ca să fie sigură că toate organele sale sunt în perfectă stare de sănătate.

De sigur, că pentru actuala postulantă, vizita medicală nu era decât o formalitate inutilă, dar ce vreți, regula trebue să fie respectată.

— Mișule, condu aceste femei la doctorul Buriceanu. Dacă nu mă'nșel trebue să fie în camera lui...

Tânărul secretar, care până'atunci mânca d'n ochi pe frumoasa țărăncuță, înăbuși un suspin și se oferi să le conducă în camera doctorului. In acest timp bătrânul profesor se cufundă din nou în corectarea discursului său.

◆

— Ce o fi cu secretarul meu de nu mai vine? Intr'adevăr, trecuseră trei sferturi de oră de când Mișu plecase să conducă pe cele două femei la vizita doctorului.

Sportineanu, vădit îngrijat, se ridică de la masa lui de lucru și traversând culuarul hotelului, se îndreptă spre camera lui Mișu.

Tocmai pusese mâna pe clanța ușei, când d'ntr'un colț întunecos o umbră îi tăe calea.

— D-ta ești? întrebă profesorul, recunoscând pe țăranca cea bătrână, nepoata d-tale încă n'a eșit de la vizita doctorului?

Țăranca cea bătrână îi aruncă o privire complice.

— Vizita doctorului a trecut-o de mult, răspunse ea, acum nepoata mea trece vizita secretarului. Dacă dv. aveți puțină răbdare și vreți să mai așteptați două minute, o să vie și rândul d-v. Cât despre preț, cred c'o să ne'nțelegem.

D'ale vieții

Cu ocazia sinuciderii unui amic

Doi tineri se iubesc, și între dânșii
Se înțeleg, voind ca să se ia,
Și amândoi, așa de rău, de bine,
Incet, încet ar scoate-o la văpsea.

Dar ce să vezi, de cum aud părinții
Se și sbârlesc ca mâțele la vânt;
— „Cum, fata mea să ia golanul ăla?
Mai bine s'o văd.. moartă în pământ!

— „Băiatul meu să ia una ca a'a,
In loc să ia o fată cu bănet?
Mai bine să-mi îmbrac zăbranic...
[negru
Și să'l tămâi în deal la Filaret!

Și'n calea fericirii aspirate,
Se pun din răsputeri de-a curmezișș;
Uzând de intrigi, forță, de blesteme
Și fel de fel de vorbe cu tâlș.

Sfârșitul se cam vede prin zăre:
In loc de-o nuntă, două'nmormântări,
Urmate de boceli pe tot parcursul,
Leșinuri, bâțâeli și frământări.

MORALA:

Ambiția de multe ori te pierde
Când ții morțiș să eși învingător;
Bătrânu'n loc a da mereu cu gura,
Mai bine-ar fi mai îngăduitor!

Iorgu

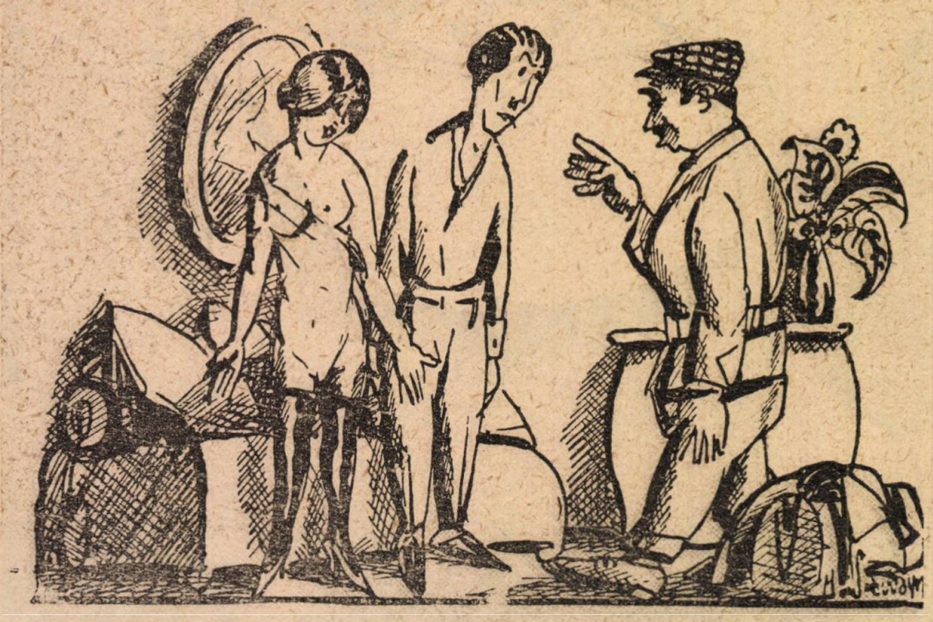

Soțul. — Domnule, cred că unul din noi e de prisos.
Soția. — Vai puiule, ai greșală. Amândoi îmi sunteți absolut indispensabili.

(Le Rire)

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

— Iar mi-ai făcut un semn Mitică,
Și Nae al meu, vai, ce-o să zică ?
— Un singur lucru poți a-i spune,
Că-s semne de.... afecțiune.

Moșturi

Intre stăpână și servitoare.

— Coniță, am venit să vă anunț că am câștigat la loterie un milion.

— Înțeleg acum. Ai venit să-mi spui că vrei să ne părăsești.

— Da, coniță. Dar dacă țineți atât de mult să nu ne despărțim, v'ași angaja cu plăcere ca bucătăreasă. Imi place cum gătiți.

*

La restaurant.

Un doctor, care obișnuia să ia masa într'unul din restaurantele modeste, fu servit de o chelneriță, angajată de curând. Noua chelneriță, având o mină obosită, datoria profesională făcu pe doctor s'o întrebe.

— Ai nevralgie, fetițo?

— Nu știu, răspunse chelnerița. Așteptați puțin să 'ntreb la bucătărie.

*

Trei mincinoși.

Trei pictori stau de vorbă.

— Eri, zise unul din ei, am pictat pe o scândură o bucată de marmoră așa de bine, încât punând'o în apă, în loc să plutească, a căzut la fund.

— Fleac, răspunse altul. Eu am pictat o vedere în ghețari polari a tât de bine reușită, încât punându-i termometru, a marcat imediat 20 grade sub zero.

— Spanac pe lângă opera mea, răspunse cel de al treilea pictor, eu am făcut portretului d-lui Pavlică Brătășanu. Ei bine, portretul e așa de bine executat, încât de trei ori pe săptămână trebue să-i raz mustața.

*

Un mare cântăreț dela Operă, fiind în provincie, primi dela un prieten o scrisoare, prin care-l ruga să-i dea un randevu, când se va întoarce în Capitală având a-i comunica ceva foarte important.

Cântărețul trimise prietenului următoarea telegramă: „Voi fi operă Luni 17 August, București între 4—6".

Mare-i fu mirarea artistului când în ziua de 17 August, locuința îi fu asaltată de cu noapte de o mulțime de admiratori, care se interesau de starea sănătății lui.

Nu se lămuri, decât a doua zi când prietenul căruia îi telegrafiase îi arătă telegrama redactată în modul următor:

„Voi fi operat Luni 17 August București între 4—6".

Criteriul

— *Sunt sigur că vecinul de sus nu e însurat.*

— *Pe ce cunoști?*

— *Nu-l auzi cum cântă?*

(Sans Géne)

Gelozie

— Nae, zise Nineta, tu știi că astă seară mergem la plimbare?

— Iar? bombăni Nae, ridicând disperat mâinile'n sus, lăsând pe birou tocul și țigaretul de chilimbar.

— Cum iar? răspunse îmbufnată Nineta, dar de două zile am mai fost undeva? Nu te-ai săturat de scris, de pijama și de pantofi de casă?

— Și unde vrei să mergem?

— Nu ți-am mai spus și eri? La Picadilly. E vorba să vină și Lenuța și Zoica și Mișu.

— A, a, a, da, da și Mișu, că bine zici.

— Ei, și ce-i cu asta? sări indignată Nineta. Ce ți se pare curios că vine și Mișu la Picadilly? Nu cumva oi fi gelos? Nu cumva vrei să-mi faci vr'o scenă?

— Nu dragă, dar zic și eu așa ca chestie.

— Sigur, parcă te văd că-mi reprosezi că Mișu îmi face curte, că Mișu dansează numai cu mine, că Mișu e amantul meu...

Ei bine, dacă vrei să știi, poftim, sunt gata să-ți mărturisesc. Mișu e amantul meu. Și ce poftești?

Nae drept orice răspuns, dădu din umeri și trase cu poftă din țigare. Apoi se așeză din nou pe scris, ca și când Nineta ar fi dispărut brusc în alte lumi.

Dumneaei se simți jignită de această nepăsare a soțului.

— Așa, care va să zică? Bravo bărbate. Adică prea puțin îți pasă că nevasta îți pune coarne. Te poți mănești că mergi cu cinismul până acolo încât să-mi declari că știai acest lucru. Știai? Răspunde te rog. Auzi tu? Nu răspunzi. Ești surd?

Nae ridică puțin privirea'n sus, fără a lăsa tocul din mână și nici țigaretul din gură.

— Răspunde, știai sau nu? strigă furioasă nevasta.

— Lasă-mă dragă'n pace, se rugă cu blândețe Nae.

Nineta încercă să facă gestul care precede o criză de nervi, dar văzându-l pe Nae aplecat pe foaia de hârtie pe care scria, renunță la această armă pur femenină și fulgerându-l cu o privire furioasă, eși trântind ușa.

Nae o auzi bruscând pe Maria și făcând pe Azorică să urle. Zâmbi ironic, lăsă scrisul și plictisit se 'ntinse alene pe canapea, cu ochii întredeschiși.

In timpul mesei Nineta păstră un aer sever de femee supărată. Dar nu intra în obiceiurile ei de a sta mult timp tăcută.

— Bine, domnule, îl apostrofă cu răutate, ce te face să rămâi rece când eu, soția ta, îți mărturisesc că-ți pun coarne? De ce mă privești ironic că poate peste o oră Mișu o să-mi strângă mâna și o să-mi zâmbească cu complicitate, în fața ta ca și când habar n'ai avea că eu sunt amanta lui?

— Ia l. să-mă dragă în pace cu basmele t. le. Ai chef de ceartă, du-te de te dă cu capul de pereți.

— Dar asta 'nseamnă că mă ofensezi, continuă Nineta pe același ton. Un bărbat care nu manifestă nici un pic de gelozie față de femeia lui, acela înseamnă că nu-și iubește soția. Altădată numai să fi auzit că mă uit la altul și-ai fi fost în stare să faci moarte de om. Și-acum când îți spui crudul adevăr, când îți spun că Mișu mi-e amant, că de trei luni ne întâlnim regulat de două ori pe săptămână, acum rămâi rece și nepăsător, ca și când ți-ași fi cu totul o streină.

— Ți-am spus, dragă, să-mi dai pace, se rugă plictisit Nae. Mi-ai declarat că Mișu ți-e amant. Ce vrei dela mine? Vrei oare să-ți fac o scenă de gelozie, vrei poate să te târnuiesc, să divorțez, să omor pe Mișu. sau poate vrei să mă sinucid la picioarele tale?

— Aș vrea... aș vrea răspunse Nineta, neștiind ce să zică.. Aș vrea să te știu că suferi.

— Numai atâta? exclamă Nae ușurat. De ce nu mi-ai spus'o mai de mult? Ei bine, hai să-ți fac plăcerea: Iată, îți declar că sufer. Mai vrei ceva?

Dar Nineta nu fu deloc mulțumită de acest răspuns. Enervată, isbucni într'un plâns convulsiv.

— Mizerabile, canalie, numai cu acest răspuns îți arăți tu sentimentul de gelozie când eu, soția ta, îți mărturisesc sincer că sunt amanta lui Mișu?

Dar și Nae ajunsese la marginele răbdării.

— I-ascultă dragă, îi reteză el scurt. Ce-mi tot bați capul cu Mișu amantul tău? Ce, nu-l cunosc eu? De când și-a vândut trăsura s'a făcut *Mișu*. Mai acum vr'o câți-va ani, când sta pe Făinari, îl chema Mișca și era cel mai luxos muscal din București.

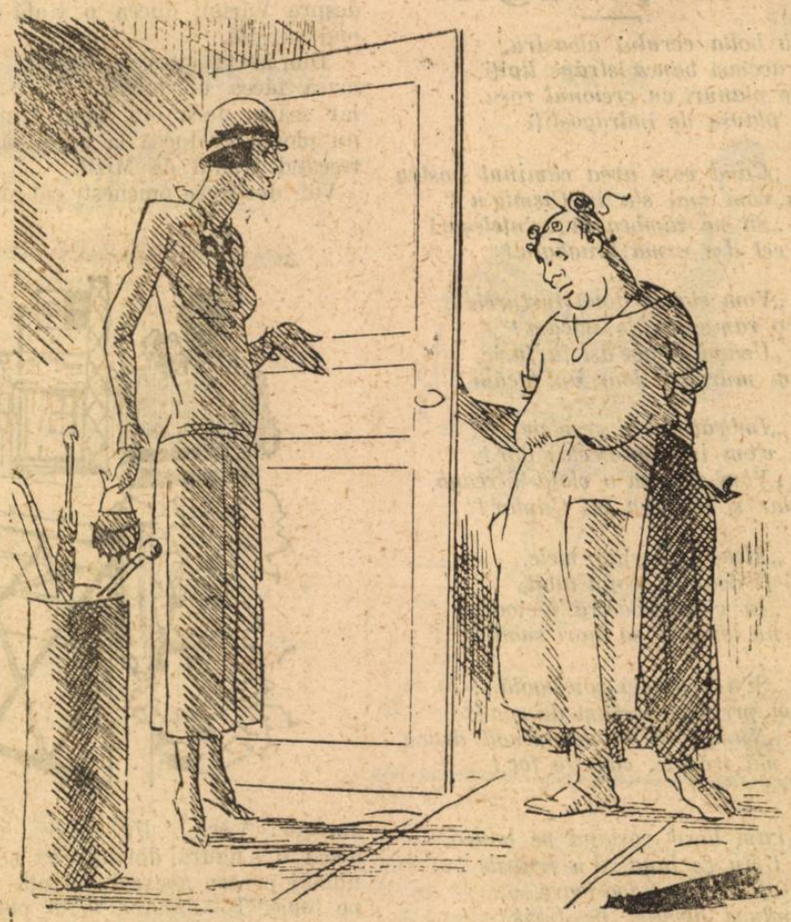

— Ți-am spus că n'am să 'ntârziez mult. Puteai să reții pe domnul până mă 'ntorceam eu...

— Mi-era teamă să nu vă fac geloasă.

(Le Rire)

Hazuri

Un călător, grăbit, enervat de faptul că tramvaiul mergea foarte încet și oprea la fiecare cotitură de stradă apostrofează furios pe conductorul de tramvai.

— Ce 'nseamnă asta domnule? Vă bateți joc de lume? De ce opriți vagonul la fiecare pas?

— Nu sunt eu de vină d-le, răspunse conductorul foarte flegmatic. Vatmanul e de vină. E nou pe linia asta și trebue să oprească din loc în loc, să 'ntrebe pe trecători pe unde s'o ia cu vagonul ca să nu greșească drumul.

*

La un magazin de note muzicale.

— Dă-mi te rog o bucată de pian ușoară.

— Poftiți doamnă, alegeți.

— Nu-mi plac astea. Dați-mi mai bine bucata ce-o aveți în vitrină „Songe d'amour".

— Vai doamnă, dar e o bucată grea. Are cinci bemoli la chee.

— Nu face nimic. Când dau de o bucată cu mai mult de un bemol, pe ceilalți îi șterg cu guma.

*

— Mario, spune conașului că mâncarea e gata și să pofteasaă.

Maria, de curând venită de la țară, găsește pe domnul în odaia de toaletă, spălându-se pe dinți.

— I-ai spus lui domnul să vie?

— Da, coniță, mi-a spus că vine numai decât. Deocamdată își ascute dinții.

*

La instrucție.

Judecătorul roagă pe martor să-și semneze declarația.

— Știi să te iscălești?

— Cum să nu știu, răspunse mândru martorul. Apoi adăogă, arătând cu degetul semnătura judecătorului.

— In tot cazul am să mă iscălesc ceva mai frumos decât d-v.

*

— Eu aș desființa pușcăriile, strigă Nae într'o zi.

— De ce?

— Pentru că nu găsești prin ele decât puștamale, hoți, banditi și criminali.

îi erau înțepenite, îl lua cu frig, îl durea capul. Se sperie.

Savantul chemă pe fecior și zise scurt:

— Van, doctorul.

Vanghele înțelese și plecă în goană să îndeplinească porunca.

La amiazi, Vanghele încă nu ee întorsese acasă și doctorul, care, totuși, ședea peste drum, încă nu venise.

Peste trei ceasuri același lucru. De și răbdător din fire, d. Cercetescu începea să se neliniștească.

In sfârșit, pe la cinci ceasuri seara, Vanghele cu limba scoasă, intră în odaia savantului. Fără să se lase a fi târât la zadarnice observații, acesta se mulțumi să arate cu degetul cadranul ceasornicului din fața patului.

— Să mă iertați dacă v'am făcut să mă așteptați, zise, de-abia sufland, feciorul. Cu toate acestea nu mi-am pierdut vremea... M'am dus mai întâi la doctor, după cum mi-ați poruncit. Pe urmă m'am dus la un hirurg pentru cazul când ați avea nevoe de vre-o operație. Pe urmă la surorile de caritate, ca să trimită o îngrijitoare... Pe urmă la un avocat ca să vă facă testamentul... Am fost pe urmă la unul cu pompe funebre ca să vă înțelegeți chiar d-v. cu dânsul asupra înmormântării... Au venit toți... Câte cinci sunt în sală... Să le zic să intre?

D. Cercetescu nu răspunse nimic. Inlemnit, văzându-și teoriile filosofice atât de stupid aplicate, ilustrul savant fu lovit de un atac de apoplexie și muri în momentul când Vanghele își sfârșia explicațiile.

Ceasornicul din fața patului arăta exact cinci ore, șaptesprezece minute și treizeci și trei de secunde.

ANECDOTE

Pe albumul unei primadone, un cunoscut poet scrise aceste versuri:

Frumoasa mea, în semn de amintire,
Iți spun ca un expert cunoscător,
C'ai fermecat atâta omenire,
Cu glasu-ți de sirenă...

— Măgulitorule, strigă artista, care urmărise cele scrise de poet, înainte de a termina versul... „sirenă de vapor".

*

La un dancing unde jazul era executat de câțiva muzicanți negri, o doamnă se adresează șefului:

— De ce acești muzicanți poartă la smoching cravată albă?

— Ca să știe lumea de unde începe capul, răspunse acesta.

*

La un congres antialcoolic. Un orator ține o conferință, tratând despre „Otrăvirea organizmului prin abuzul băuturilor alcoolice".

— V'am demostrat, iubiții mei, vorbește oratorul că alcoolul e cea mai teribilă otravă. Ca să vă puteți face o slabă idee de puterea de intoxicare a alcoolului, vă pot spune că 100 grame de rachiu tare, dat unui câine ciobănesc, în 24 de ore îl ucide. Știți dv. ce probează acest lucru?

Din fundul sălii, o voce răgușită izbucni:

— Aceasta probează că rachiul nu e făcut pentru câini.

*

Un dulgher, care în vremea lui făcuse cam multe păcate, când sufletul lui trecu pe lumea cealaltă, îndrăzni să bată la poarta raiului.

Sfântul Petru, ridică ferestruica ghișeului, să vadă cine bate și când dădu cu ochii de solicitator, îl izgoni prin cele mai aspre cuvinte:

— Cum nemernicule, îndrăznești să te prezinți la poarta raiului? Treci la iad ticălosule.

Bietul dulgher rămase locului tâmpit, nestiind ce să facă. Dar zărind umbra sfântului Iosif, se gândi să se roage de acesta, să puie o vorbă bună pe lângă portar.

— Tovarășe, îi zise el, nu mă lăsa.

Sfântul Iosef, pus imediat în curent cu faptele, și ținând la tovarășii de aceași breaslă ca el, vru să intervie:

— Petre, îi zise el, fă-i hatârul ăsta pentru mine.

Dar Sf. Petru îl refuză net. Era sătul de atâtea intervenții. Dac'ar fi dat ascultare tuturor rugăciunilor sfinților din cer, ar fi transformat raiul într'o sucursală a iadului.

Dar sfântul Iosif nu se lăsă convins. Era calm dar hotărît. Sfântul Petru mai nervos, se iritâ lesne și ajunse la cuvinte tari. Sgomotul discuției atrase la fața locului mai mulți curioși. Sfântul Iosif își văzu autoritatea lui micșorată și de odată luă o hotărîre stranie:

— Maria! strigă el.

— Ce dorești, prietene? întrebă Sfânta Fecioară.

— Ce doresc? Sunt sătul până în gât. Suntem tratați aci, ca și când nu noi am fi întemeetorii raiului creștin. Ia-ți copilul și hai în altă parte.

— Reținu eu mudul acesta, dar până la închiderea expoziției, dac'o veni Mitică p'aicea, să-i spui că eu țiam servit drept model.

Cetiți volumul:

NIȚĂ PITPALAC

și famelia în Evropa

de C. COSCO

SECRETE RARE PENTRU OBRAZ

Ale celebrelor frumuseţi dela Curtea lui Ludovic al XIV şi dela Curtea lui Ludovic al XV., găsite în vechile arhive

DISPARIŢIA NASURILOR LUCITOARE

Dv. aveţi putinţa a face să se menţină pudra de orez în ciuda vântului, timpului ploios, a căldurei sau a transpiraţiunei din timpul dansului.

In ce mod aceste fumuseţi celebre îşi conservau un ten atât de minunat şi fraged şi aveau înfăţişarea asemănătoare tinerilor fete chiar la vârsta lor de 40 şi 50 de ani.

Mme. DUBARRY

Mme. de la Vallière

Mme. de Pompadour

Mme. de Maintenon

Cercetând vechile arhive ale celebrelor frumuseţi dela Curtea lui Ludovic al XIV şi dela Curtea lui Ludovic al XV. dr. Grosmand, renumitul dermatolog, a descoperit că adevăratele lor mari secrete de frumuseţe, acelea graţie cărora ele dobândeau un ten atât de minunat şi'şi conservau un aspect atât de tânăr chiar la vârsta de 40 şi 50 de ani, consistau în mod principal din diferite procedee pentru a păstra pielei umiditatea sa naturală, — astfel că se evită uscarea ei şi deci nu putea să devină aspră, zbârcită şi plină de riduri. Această descoperire a adus pe dr. Grosmand la formula de frumuseţe devenită celebră constând în amestecul spumei de cremă cu pudra de orez în aşa fel că se împiedică cu deplin succes absorbirea umidităţii naturale a pielii, — ceiace altmintreli ar avea drept urmare ca tenul să piardă aspectul său fraged şi tânăr, făcându-l palid şi lipsit deorice culoare. Spuma de cremă face ca pudra să devină perfect aderentă şi să se menţină pe obraz în ciuda vântului, a timpului ploios, a căldurei şi a transpiraţiunei din timpul dansului. O astfel de pudră suprimă în mod radical nasurile lucitoare şi obraji graşi şi lucioşi precum şi plictiseala de a vă pudra tot timpul zilei. Ea mai dă tenului un aspect extrem de catifelat, delicat, fraged şi distins. Dv. puteţi găsi spuma de cremă şi un pulverizator special în oricare magazin de articole farmaceutice şi a o amesteca cu pudra D-v. de orez sau puteţi să vă procuraţi pudră cu spumă de cremă gata preparată şi ştiinţificeşte dozate sub numele de Pudra Tokalon. Fiind vânturată ea nu conţine nici una din acele mici particule granuloase şi tari cari pătrund prin porii pielii unde produc umflături şi pricinuesc pori dilataţi, puncte negre şi alteraţiuni tenului. Spuma de cremă în Pudra Tokalon este mestecată în aşa fel încât pudra imită, în limita posibilului, frumuseţea şi frăgezimea unui obraz de copil. Ea face ca orice femeie să pară mult mai tanără. Pudra Tokalon este preferată de stelele de cinema, mai ales când ele filmează în aer liber şi trebue apărată pielea feţei de razele solare pistrui sau vântul rece de afară; de asemeni este recomandată în saloanele puternic luminate cari scot în evidenţă cele mai mici alteraţiuni ale tenului. Ea este preparată în toate nuanţele şi se găseşte în toate farmaciile, drogueriile şi parfumeriile din ţară.

NOTA. — Pudra Tokalon se găseşte de vânzare în cutii obişnuite la preţul de Lei 80. In cutii duble conţinând îndoita cantitate a cutiilor obişnuite şi se vând la preţul de Lei 120. Unde nu se găseşte adresaţi Parfumeria Elitei, Bucureşti, cal. Victoriei No. 39 costul respectiv şi veţi fi imediat servită cu Pudra Tokalon.

ATELIERELE SOC. ANONIME „UNIVERSUL", str. Brezoianu Nr. 11 Bucureşti

Argument

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

— Uitați-vă la degetul meu și gândiți-vă la ceva nostim...

ANUL XXXIII. — No. 27. 5 LEI EXEMPLARUL Joi 7 Iulie 1927.

VESELIA

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

Vilegiatură în rate

FUNCȚIONARUL. — Domnule Pitpalac, vă trimetem familia rând pe rând, în rate. D-voastră vă vine rândul 23 Noembrie — 15 Decembrie.

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

Alegerile

La ora când aceste rânduri vor fi apărut, urnele vor sta (cum zic unii minoritari derai noștri: „deacum") căscate, așteptând să înghită voturile alegătorilor. Care va fi rezultatul? E ușor de prevăzut. Guvernul format de acela, care la momentul potrivit a pus în poziție de retragere prin derută, asociația multidictatorială a bătrânului general înzestrat ca o fată săracă, va recolta majoritatea. Dar până să se ajungă aici lupta a fost grea și veninoasă. Nu vorbim de excesele, ca la Putna, unde un șef al opoziției s'a ales cu nasul strâmb. Aceste procedee barbare de a îndrepta țara, strâmbând nasurile nu au aprobarea nimănui și chiar primul ministru și ministrul de interne au fost cei dintâi care au deplorat cazul.

Dar ne amintim de excesele de limbaj. D. Mihalache în focul propagandei și-a adus aminte numai parțial de provèrbul în care înțelepciunea populară grăește: „Limba boului e lungă" și nu și-a dat seama că „trebue să și-o îndese cu pumnul pe gât". Chestiuni închise într'o zi vecină cu patronul amicului său Virgilică (Sfântul Malachie) au fost manipulate în folosul propagandei

D. Mihalache a făcut colecție de ghioace, promițând că va trimete și în streinătate fotografii după ele. Parcă mare lucru ar avea de văzut d. Poincaré ori d. Mussolini la niște ciomege cu care se apără tovarășii d-lui Mihalache de câini, când se îndreaptă spre cârciuma satului să pună țara la cale.

Iar altu-i mare opozant d. Dimitrie sau mai precis Mitică Dobrescu „procurorul umanității" îi trebue un aeroplan pentru ca privind de acolo să „vadă pe Brătianu cu un jandarm iar pe Maniu cu întreaga țară".

Bomba aceasta din aeroplan, asvârlită de cel ce umblă cu capul în nori și cu picioarele în strâchini, trebue interpretată în sensul că după alegeri, d. Brătianu va trebui să pună jandarmi să aranjeze coada celor care vor veni să se înscrie la liberali... dintre soții d-lui Maniu.

Și câte și mai câte năsbâtii n'au umplut capul oamenilor. Dar cei cu scaun la cap, scaun în care nicio-dată democrații d-lui Maniu și Mihalache nu se vor așeza (fiindcă ei au... scaun în capul partizanilor dumnealor) vor vota azi linia verticală I! Semnul care arată demnitatea înăuntru și față de cei de afară, semnul care arată că acest partid e înâiul și semnul care arată și varga de monitor cu care se așează ordinea acolo unde trebue, croind la palmă pe neascultători.

Subsecretariatul de la c. f. r. și-a trăit traiul. O lege votată de viitorul parlament care va fi liberal, va transforma acest înalt post în acela de director *general* care vai! nu va mai fi d. general Mihai Ionescu. Astfel dispare o operă utilă. In ziua când desființarea va fi legală, șefii de gară obligați să salute milităreste la trecerea trenurilor își vor pune chipiurile deandoaselea și se vor da peste cap pe peron. Iar macagiii vor trimete trenurile de Constanța la munte iar cele de la munte la mare ca să se știe în toată Romăina Mare, fericita veste. Și un comitet ad-hoc va aduna ordonanțele (scrise, nu fizice) ale „fostului" pe care, legate în piele de vițel reangajat, le vor trimite cu dedicație fostului lor șef.

Ceva dintre ale propagandei electorale: D. Iorga a declarat la Galați că „d. Maniu e un om frumos, cu pantaloni pe dungă; n'are nici o ocupație"

Să ia aminte bărbații politici care mai contează să facă politică cu d. Iorga.

Dunga la pantaloni e caz de refuz. Credem că d. Averescu, pentru a place alesului inimei sale, își va da pantalonii să îi calce pe burlane, iar d. Goga, fiind mai mititel, și-i va aranja în armonică.

Cât privește frumusețea d-lui Maniu, să ne mai slăbească. D'aia a rămas nemăritat până acum? Iar lipsa de ocupație e o invinuire de prisos. Ce-are face că d. Maniu și Mihalache n'au ocupație? A avut în schimb Stere o Ocupație care e suficientă pentru tot partidul.

*

Săptămâna trecută a avut loc la Arad o întâlnire între echipele naționale de foot-ball ungară și română. Echipele naționale au fost... amândouă unguresti.

Fiindcă dacă în cea ungară toți erau ungur., în cea română nu era nici unul român. Așa prezentată lupta celor două echipe a fost mai mult o luptă... intestină.

Și să nu se mire nimeni dacă dintr'această luptă... din intestine a rezultat un puternic curent (curentul e provocat de vânturi se știe!) de protestare, care a explodat taman sub nasul celor „în drept" să tolereze asemenea situație!

Tr. U. Badurul

Inexactitate femenină

Sache a primit eri dela soția sa, care de 15 zile își face cura de ape dela Malnaș, următoarea telegramă:

Sosesc mâine Gara de Nord cu accelerațul de 1. Sărutări. Jeana.

Azi Sache mâncă în fugă. Ca bun soț ce era, odată ultima bucățică de brânză înghițită, își ia pălăria și se duce la gară.

La unu fără cinci, sosește pe peron și se postează la ușea de eșire.

Unu fără patru, unu fără trei, unu fără două, unu fără unu, unu fix.

Conform cu orariul căilor ferate, trenul trebuia să fie în gară.

Unu și unu, unu și două, unu și cinci... accelerațul de Brașov nu se zărește... Unu și zece, unu și un sfert, unu și douăzeci. Nici un accelerat de Brașov.

Unu și jumătate. Sache se enervează. Incrucișează brațele, bătând pavajul cu tocurile ghetelor.

— Afurisită femee, bombănește el furios. Se poate ea să fie vr'o dată exactă la întâlnire?! Incăpățânată femee! Intotdeauna îmi face așa. Căci vă 'ntreb eu pe dv. Ce-o face pe ea să nu vie exact la ora 1? Crede că dacă mă face s'o aștept câștigă ceva? Din contră, o să-i trag o săpuneală numărul aint, s'o'nvăț minte ca altă dată să fie mai exactă.